

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Panggitnang Pagsasanay sa Buhay Cristiano

Intermediate Christian Training

O. J. (Jean) Gibson at S. M. Kennedy
(contributing writer, editor)

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Intermediate Christian Training*, ni O. J. (Jean) Gibson.

Orihinal na edisyon: © 1980 Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California. All rights reserved. Walterick Publishers, Kansas City, Kansas. Apendise C, Not to Be Ministered Unto (Hindi Upang Paglingkuran), ni J. H. Horsburgh.

Inilathala nang may pahintulot ni O. J. (Jean) Gibson. Ang karapatang-ari ay hawak ng Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Published by permission of O. J. (Jean) Gibson. Copyright is held by Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paano Masusulit ang Kursong Ito

Walang tunay na pagsasanay kung walang pamantayan o mga kahilingan. Sa katunayan, ang pagsasanay na walang pamantayan ay gaya ng larong walang patakaran. Walang paraan upang masukat ang bunga o ang kabisaan ng pakikilahok. Ang mga sumusunod na alituntunin ay gagawing mabisa at makabuluhan ang pagsasanay.

1. **Pagdalo.** Dapat planuhin ng mga nagsasanay na daluhan ang buong 13 pagtitipon upang lubos nilang makamit ang pakinabang ng pagsasanay. Ipinakita ng nakaraang karanasan na ang labis na pagliban (tatlo o higit pa) ay nag-iiwan sa nagsasanay na kulang ang paghahanda para sa susunod na klase ng pagsasanay. Dapat magpatala ang mga nagsasanay sa simula ng siklo ng pagsasanay sapagkat ang mga aralin ay sunud-sunod at nagdurugtungan. Hangga't maaari, ipaalam nang maaga sa iyong lider ang iyong pagliban.
2. **Takdang-Aralin.** Ang takdang-aralin na hindi nagawa ay dapat ipasa sa unang pagtitipon pagkatapos ng pagliban. Upang matagumpay na matapos ang Panggitnang Pagsasanay sa Buhay Cristiano, kailangang matapos ang lahat ng hindi nagawang takdang-aralin bago pa sumapit ang huling aralin.
3. **Pagiging Nasa Oras.** Ang pagdating nang huli ay nagpapakita ng kawalan ng pagpapahalaga sa oras ng iba. Ang pagdalo nang nasa oras sa mga pagtitipon ay magpapahintulot na magsimula at matapos ang mga sesyon sa takdang oras.
4. **Pagsasaulo.** Ang mga nagsasanay sa Panggitnang Pagsasanay sa Buhay Cristiano ay kinakailangang magsaulo ng isang talata bawat linggo mula sa Pakete para sa Personal na Pag-eebanghelyo (Apendise A).
5. **Pagsasanay sa Pag-eebanghelyo.** Ang mga nagsasanay sa Panggitnang Pagsasanay sa Buhay Cristiano ay kinakailangang dumalo sa isang paglabas para mag-eebanghelyo (o katumbas nito) sa loob ng 13 linggong siklo. Kung hindi makadalo dahil sa personal na kalagayan sa mga nakaplanong paglabas, pananagutan ng nagsasanay na humiling ng ibang paraan upang matupad ang kahilingang ito.
6. **Pagtatapos ng Pagsasanay/Pagsusuri.** Ang bawat nagsasanay ay susuriin ng mga lider ng grupo. Gayunman, higit na mahalaga rito na ang bawat isang kasali sa pagsasanay ay magsikap na makamit ang “AUG” na antas—*Approved Unto God*, ibig sabihin, Sinang-ayunan ng Diyos. Dapat nating isipin na ang pagsasanay ay lalong nagpapabigat sa ating pananagutan sa harap ng Diyos. Sa sinumang binigyan ng marami, marami ang hihingin (Lucas 12:48). Ang pinakahuling pagsubok sa pagsasanay ay ang personal na pagsasabuhay ng katotohanan ng Diyos. Ang patunay ay nasa ating nabagong buhay. Kung wala tayong binago matapos tumingin sa “salamin” ng Salita, nabigo ang pagsasanay (Santiago 1).
7. **Talaan ng Pagtatapos.** Ang Talaan ng Pagtatapos, kapag lubos nang napunan at napirmahan ng lider ng grupo, ang siyang iyong talaan ng pagtatapos. Sa rekomendasyon ng iyong lider, maaari ka nang magpatala sa klase ng Mas Mataas na Pagsasanay sa Buhay Cristiano.

Aralin 1: Ang Kapamahalaan ng Biblia

“SIYAY NAGTUTURO SA KANILA NA GAYA NG MAY KAPAMAHALAAN, at hindi gaya ng kanilang mga eskriba” (Mateo 7: 29). Namangha ang mga taong nakarinig sa Panginoong Jesus. Nakinig sila nang lubos na nabihag habang ibinibigay Niya sa kanila ang isang Salitang may kapangyarihan, may paninindigan at may katotohanang hindi matagumpay na matutulan. Ang naging tatak ng pangangaral ng mga dakilang propeta noong una ay makikita rin sa Kanya, ngunit sa paraang lalo pang nakakukumbinsi. Iyon ay kapamahalaan. Saan ito nagmula? Iyon ay ang Salita ng Diyos (Marcos 7:13; Lucas 4:4; 8:11; 11:28). Iyon ang Salita na ibinukod ng Panginoong Jesus sa mga salita ng tao (Mateo 15:3). Tinawag itong “mga aral ng Diyos” (Roma 3:2). Nang sabihin Niya, “Nasusulat,” walang alinlangan kung ano ang Kanyang tinutukoy. Ang banal na Kasulatan, o mga sagradong sulat, ay laging nasa Kanyang bibig. Ito ang katotohanan (Daniel 10:21; Juan 17:17). Walang kamalian sa Kasulatan; ang kamalian ay nagmumula sa hindi pagkaalam nito (Marcos 12:24).

Mga Pag-aangkin ng Kapamahalaan ng Biblia

“Ang lahat ng Kasulatan ay hiningahan ng Diyos” (2 Timoteo 3:16 NIV). Ang Kasulatan ay nagmula sa Diyos habang Siya ay humihinga sa pamamagitan ng mga tao upang mabuo ang mga sulat. “Ang mga tao ay nagsalita mula sa Diyos, na kinikilos ng Espiritu Santo” (2 Pedro 1:21 NASB). Ang Kasulatan ay ibinigay “hindi sa mga salitang itinuro sa amin ng karunungan ng tao kundi sa mga salitang itinuro ng Espiritu, na ipinahahayag ang mga katotohanang espirituwal sa mga salitang espirituwal” (1 Corinto 2:13 NIV). Hindi sinasabing ang mga salita ay idinikta. Hindi rin sinasabi kung paano ito hiningahan ng Diyos. Gayunman, ang lahat ng Kasulatan ay kasama, at ang mga salita ay sa Espiritu ng Diyos, hindi bunga ng sariling talino ng tao na walang tulong. Kaya’t masasabi ng Panginoong Jesus ang tungkol sa “sinabi ng Diyos” (Mateo 15:4 NASB). Ang pinakamaliit na guhit ng isang titik, na tumutukoy sa pinakamaliit na bahagi, ay hindi maaaring mabigo (Mateo 5:18-19). Ang Kasulatan ay hindi maaaring sirain (Juan 10:35). Ito ay dapat matupad, sabi Niya. Paano nga ba magiging iba kung ito ay nagmula sa “bibig ng Diyos” (Mateo 4:4)?

Ang mga propeta ay mga sugo lamang ng Diyos (Mateo 11:10). Sila ay mga taong “dinatnan ng Salita ng Panginoon.” Mula kay Moises pasulong ay inulit nila ang mga pag-aangking ito (Exodo 4:10-16; Deuteronomio 4:2; Jeremias 1:7-9; 9:12; Isaias 40:5; 58:14; Amos 3:8; Mikas 4:4). Ang “Ganito ang sabi ng Panginoon,” o ang mga katulad na pananalita, ay ginamit nang mga 2600 beses sa Lumang Tipan. Kinilala ng mga sumunod na manunulat ang kapamahalaan ng mga nauna sa kanila at nag-ingat silang huwag silang salungatin.

Paulit-ulit na sinisipi ng Bagong Tipan ang Lumang Tipan bilang Salita ng Diyos o ang Banal na Kasulatan (Roma 1:2). Sa katunayan, malaking bahagi ng Bagong Tipan ay binubuo ng mga sipi mula rito. Sa ganito ring paraan nagsalita si Pablo tungkol sa kanyang sariling mga sulat (1 Corinto 14:37). Pinagtibay ni Pedro na si Pablo ay sumusulat ng Kasulatan (2 Pedro 3:15-16). May banal na kapamahalaan ang pagsulat ng Bagong Tipan (Mateo 10:19-20; Juan 14:26; 16:12, 15). Ang huling aklat ay iniuugnay sa Diyos (Apocalipsis 1:1) at nagtatapos sa isang babala laban sa pagdaragdag o pagbabawas sa mga salita nito (Apocalipsis 22:18-19). Kapag sinasabi ng Biblia na ang Salita ng Diyos ay “buhay at mabisa” (Hebreo 4:12), isang binhing “walang kasiraan” na nagbubunga ng bagong kapanganakan sa tao (1 Pedro 1:23), ang tinutukoy nito ay ang kanyang sarili. Narito ang pagkakaugnay ng hula at katuparan, ng pagtukoy at ng magkakaugnay na pagtukoy, ng may-kapamahalaang pag-aangkin at ng may-kapamahalaang pagkilala. Narito

ang 66 na magkakaibang aklat, isinulat ng mahigit 40 tao, sa loob ng 1500 taon, pinagdugtong na gaya ng maraming bato sa isang kamangha-manghang pagkakaisa ng patotoo na lumaganap sa buong daigdig, ang pinakadakilang aklat na kailanma'y ibinigay sa sangkatauhan.

Ang Pagpapasa ng Biblia

Paano tayo makatitiyak na nasa atin ang mismong mga salitang ibinigay ng Diyos, at wala nang iba? Nasa atin ba ang tamang mga aklat at ang tamang teksto ng mga aklat na iyon gaya noong una itong ibigay? Anuman ang ibinigay ng Diyos sa paraang himala, tiyak na kaya rin Niya itong ingatan. Ang pagkakaisa ng ating kasalukuyang Biblia ay isa nang patotoo. Ang 66 na aklat ng ating karaniwang Biblia ngayon ay patuloy na tinanggap ng mga pamayanan ng mga mananampalataya bilang may banal na kapamahalaan mula pa nang sila'y isulat. Tuwing nagtitipon ang mga tao upang pag-usapan ang paksang ito, sinikap nilang kilalanin ang tinanggap na ng mga mananampalataya sa pangkalahatan. Ang kanilang halaga at kapamahalaan ay hindi itinatag ng anumang kautusan ng isang iglesya o ng botohan ng mga tao. Ito ay umiiral na. Ang mga sumulat ay mga taong may pamumuno at mataas na katayuan. Ang mga taong ito ng Diyos sa Lumang Tipan gaya nina Moises, Josue, Samuel, David, Isaias at Jeremias—o nina Pablo, Pedro, Juan at Mateo sa Bagong Tipan—ay kinikilala na. Tinanggap ng mga mananampalataya ang kanilang mga sulat mula pa sa simula, gaya ng pagtanggap ng Panginoong Jesus sa Lumang Tipan (Juan 10:31-36; Lucas 24:44) bilang yaong dumating na may banal na kapamahalaan.

Noong 1546 idinagdag ng Iglesya Katolika Romana ang 14 na aklat na kilala bilang *Apocrypha* sa mga aklat ng Lumang Tipan na tinanggap ng mga Judio. Nangyari ito sa gitna ng pagtatalo noong Repormasyon kung ang Biblia ba o ang iglesya ang dapat ituring na huling kapamahalaan sa mga bagay ng pananampalataya. Ang mismong salitang “apocrypha” ay nangangahulugang “yaong may alinlangan ang pagiging tunay.” Walang aklat ng *Apocrypha* na nag-aangking ito ay Salita ng Diyos. Ni ang Panginoong Jesus o alinmang sulat ng Bagong Tipan ay hindi sumipi ng kahit isang talata mula sa alinman sa mga ito. Ang mga karaniwang bersiyon ng Biblia ngayon, maliban sa mga bersiyon ng Iglesya Katolika, ay gumagamit ng mga aklat ng Lumang Tipan na siya ring kinilala ng mga Judio. Ang huling aklat ng Lumang Tipan ay isinulat bago ang 400 B.C., at ang tinanggap na pangkat, na katumbas ng ating 39 na aklat, ay naitatag nang hindi lalampas sa 200 B.C.

Ang pinakaunang aklat ng Bagong Tipan ay isinulat mga 45 A.D. at ang huli (*Apocalipsis*) bago ang 100 A.D. Pagsapit ng 95 A.D. natipon na ang lahat ng sulat ni Pablo. Pagsapit ng 150 A.D. natipon na ang apat na Ebanghelyo. Pagsapit ng 170 A.D. naitakda na ang Bagong Tipan sa kasalukuyang anyo nito, maliban sa huling pagsang-ayon tungkol sa 2 Pedro. May ibang mga aklat na itinuring na nakatutulong ngunit hindi kinasihan ng Diyos (/ at 2 *Epistles of Clement, Barnabas*, ang *Didache*). May ilang itinakwil (*Gospel of Thomas*). May ilang malinaw na tinataakang palsipikado (*Gospel of Peter*). Walang “nawawalang mga aklat ng Biblia.” Ang Bagong Tipan ngayon ay naglalaman ng 27 aklat na tinanggap noong mga panahong iyon at wala nang iba.

Nabago ba sa anumang malaking paraan ang mga teksto ng mga aklat na ito mula noong mga panahong iyon kaya't hindi na sila mapagkakatiwalaan? Hindi, iningatan ng Panginoon ang Kanyang Salita. Noong 1947 may natuklasang mga manuskrito ng Lumang Tipan na mula pa noong 125 B.C. kasama ng mga dokumentong tinatawag na Dead Sea Scrolls. Pinatunayan ng mga tekstong ito ang pagiging mapagkakatiwalaan ng ating mga kasalukuyang bersiyon. Tugma ang mga ito sa isang napakaingat na bersiyong Hebreo noong 900 A.D. na tinatawag na

tekstong Masoretic. Sa partikular na pagkopyang ito mula sa mas naunang mga manuskrito, kinailangang bilangin ang bawat salita at titik at ihambing sa orihinal. Sinabi ng isang dalubhasa sa teksto ng Lumang Tipan, si Dr. R. Laird Harris, “Maliban sa maliliit na bagay, wala kahit isang bahagi sa isang libo ang may malubhang alinlangan, at wala tayong obhetibong katibayan na mag-uudyok sa ating isiping may kinalaman ang mga pagkakaiba sa doktrina o mahahalagang bagay sa buong proseso ng pagkopya ng Lumang Tipan.”¹

Ang mga dalubhasa sa Bagong Tipan ay may mahigit 4500 manuskritong Griego (ang ilan ay bahagi lamang) ng Bagong Tipan, kabilang ang mga piraso na kasintanda ng 130 A.D. Malaking bahagi ng Bagong Tipan ay maaaring muling mabuo mula sa mga sipi ng mga unang lider ng iglesya noong ikalawang siglo. Makikita sa mga museo ang mga buong Biblia sa orihinal na anyo nito, na mula pa noong ikaapat na siglo. “Kapwa ang *pagiging tunay* at ang *pangkalahatang kabuuan* ng mga aklat ng Bagong Tipan ay maituturing na lubos nang napatunayan,” sabi ni Sir Frederick Kenyon, dating direktor ng British Museum.²

Maliwanag na napakaraming kopya ang nagkakasundo tungkol sa tamang teksto ng Biblia. Ngunit paano naman ang mga orihinal na sulat? Kapansin-pansin na wala tayong anumang orihinal na kopya ng mga akda ng mga sinaunang manunulat gaya nina Plato, Cicero o Herodotus, ngunit walang seryosong nag-aalinlangan sa mga teksto ng kanilang mga sulat. Ang mga dokumento ng Biblia ay mas malapit ang petsa sa mga orihinal kaysa sa anumang sinaunang sulat, at higit na marami ang mga ito. Ang Gallic Wars ni Caesar ay may 10 lamang lumang manuskrito, ang pinakauna ay 900 taon pagkatapos ng orihinal, ayon kay Dr. F. F. Bruce.³ Ganito rin ang maraming iba pang klasikong akda. Ang mga kopya ng Bagong Tipan ay nasa loob ng 100 taon mula nang isulat sa anyong piraso at nasa loob ng 250 taon sa malalaking bahagi. Walang makatwirang batayan upang mag-alinlangan sa ating mga kopya.

Patoroo Tungkol sa Biblia

Ang Biblia ay isang aklat ng kasaysayan, hindi lamang ng mga haka-hakang pilosopikal. Puno ito, sa tamang panahon, ng mga pagbanggit sa mga sinaunang imperyo ng daigdig (Egipto, Asiria, Babilonia, Persia, Grecia at Roma). Lumilitaw sa mga pahina nito ang mga pinuno ng daigdig noong mga panahong iyon (Nabucodonosor, Dario, Senaquerib, Ciro, Herodes at mga emperador ng Roma). Mula simula hanggang wakas ay may mga lungsod, lipi, pangalan ng lugar, titulo at pangyayari. Ang mga kaugalian, paraan ng kalakalan at iba pang bahagi ng kultura ay magkakaugnay sa teksto. Napakarami sanang pagkakataon para magkamali sa bawat hakbang kung ang mga manunulat ay gumagawa lamang ng mga kuwento sa mas huling panahon o nagbibigay lamang sa atin ng mga alamat o mito, gaya ng madalas sikaping patunayan ng mga kritiko. Paulit-ulit na inatake ang ilang pahayag bilang mga kamalian, ngunit binaligtad lamang ng mga katibayang dumating sa kalaunan. Ang pag-iral ng mga lungsod (Ur ng mga Caldeo), mga bayan (ang mga Heteo), mga tauhan (na nakatala sa Genesis 12-14), mga pinuno (Belsasar) at mga kakayahan (ang pagsulat noong panahon ni Moises) ay itinanggi ngunit binaligtad ng mga katibayang dumating sa kalaunan. Walang kahalintulad ang pagkiling at pagkapoot ng mga kritiko laban sa Biblia; ang ibang sinaunang sulat ay hindi tinatrato nang ganito. Gayunman, sa kabila ng pagsusuri sa bawat salita at pagsisiyasat sa kasaysayan sa loob ng maraming siglo, mas matibay ang pagpapatunay rito kaysa kailanman, na tila lumalago sa bawat bagong pagkatuklas sa Gitnang Silangan. Mas kahanga-hangang isipin ang napakalaking naipong positibong katibayan ng katotohanan kaysa sa maliliit at kakatwang bagay na pinag-aalinlangan pa.

Ang arkeolohiyang Biblikal ay isa na ngayong hiwalay na sangay ng larangang ito ng pag-aaral, dahil sa pag-unlad nito. Kamangha-mangha ang paglago ng mga materyal na nagpapatunay sa nakalipas na 100 taon, na hindi makukuha noong nakaraan. Ang mga pangunahing pangalan sa larangang ito, kabilang ang mga hindi nagpapahayag na sila ay tapat na mananampalataya, ay naglabas ng detalyadong katibayan sa kanilang mga aklat, na nagpapatunay sa mga pahayag ng Biblia.

Isinulat ng isa sa mga pangunahing Judiong mananaliksik, si Nelson Glueck: “Walang pagkatuklas sa arkeolohiya na kailanma’y sumalungat sa isang pagbanggit ng Biblia.”⁴ Ang pinakadakilang iskolar ng kanlurang daigdig sa larangang ito, si Dr. W. F. Albright ng Johns-Hopkins University, ay sumulat, “Walang alinlangan na pinatunayan ng arkeolohiya ang malaking bahagi ng pagiging makasaysayan ng tradisyon ng Lumang Tipan.”⁵ Maaari pang idagdag ang iba pang mga pangalan at aklat ng mga patunay bilang pampatibay.

Ang Hula sa Biblia

Ang hula ay isang prediksiyon, sa anyo ng isang kinasihang pahayag, tungkol sa hinaharap. Maaaring ito ay totoo o hindi totoo. Maaaring ito ay mula sa isang tao ng Diyos o mula sa isang manlililang. Wala nang mas mahigpit na pagsubok para sa pagpapatunay ang maitatakda kaysa sa itinakda ng Kasulatan mismo. “Pagka ang isang propeta ay nagsalita sa pangalan ng Panginoon, kung ang bagay ay hindi sumunod, o hindi nangyari, ay hindi sinalita ng Panginoon ang bagay na yaon” (Deuteronomio 18:22). Sa madaling salita, anumang kulang sa 100% na katuparan ay hindi maaaring magmula sa Diyos ng Katotohanan na nakaalam ng lahat ng bagay, kabilang ang hinaharap. Ito ang paraan ng Diyos upang mapatunayan natin ang nagsasalita para sa Diyos at nagdadala ng Kanyang salita. Ang larangang ito ay isa sa pinakakahanga-hangang katibayan ng kamay ng Diyos sa Biblia. Sinikap na sirain ang argumentong ito sa pamamagitan ng pagbibigay ng mas huling petsa sa mga hula o ng iba pang paraan, ngunit marami pa ring tao ang nadadala sa pananampalataya dahil sa katibayang ito.

Ilang simpleng alituntunin ang nagpapakita kung saan naiiba ang hula ng Biblia sa mga panggagaya ng mga pagano o ng mga makabagong espiritista, astrologo o manghuhula. Ang tunay na hula ay dapat:

1. **Lampas sa Kaalaman ng Tao Bago Pa Mangyari** o sa kanyang impluwensya. Hindi maaaring mahulaan ang resulta sa karaniwang paraan. Isang halimbawa sa marami ay ang Daniel 9:24-26. Nagsimula ang katuparan noong 444 B.C. sa utos ni Haring Artajerjes na muling itayo ang Jerusalem. Umabot ito sa sukdulan sa kamatayan ni Jesus na Mesiya makalipas ang 483 taon.
2. **Detalyado at Tiyak na mga Prediksiyon** upang maalinsug ang posibilidad na nagkataon lamang ayon sa matematikal na pagkakataon. Ang serye ng mga pinuno sa Daniel 11:1-35 at ang kanilang mga kasaysayan ay lubhang tugma sa kasaysayan noong ikalawa at ikatlong siglo B.C. kaya’t ipinipilit ng mga kritiko na isinulat ito pagkatapos ng mga pangyayari. Ang pagkawasak ng Tiro ni Alexander the Great ay eksaktong tumupad sa Ezekiel 26:12.
3. **Hindi Malabo**, o hindi maaaring magkaroon ng higit sa isang pagpapakahulugan. Tiyak ang prediksiyon na ang Mesiya ay ipanganganak sa Bethlehem ng Judea (Mikas 5:2), gayundin ang pagkakanulo sa Panginoon sa halagang 30 pirasong pilak (Zacarías 11:12).

4. **Eksaktong Natupad**, gaya ng pagkawasak ng Jerusalem (Mateo 24:1-2) nang walang batong naiwan sa ibabaw ng kapwa bato sa templo.

Ang pinakamatibay at pinakamaliwanag na larangan ng natupad na hula ay ang mga prediksiyon tungkol sa Mesiyas sa Lumang Tipan, na natupad kay Jesus na taga-Nazaret. Ang Isaías 53 at Awit 22 ay dalawa lamang sa daan-daang talata na naglalahad ng mga prediksiyong walang-mintis na tumuturo sa Kanya. Ang pambansang kasaysayan ng mga Judio, hanggang sa kanilang kasalukuyang kalagayan bilang isang muling naitatag na bansa sa gitna ng mga kaaway na kapitbahay, ay isa pang malinaw na halimbawa. Napakarami pang ibang katuparan na hindi kasiya-siyang maipaliwanag sa paraang makalikasan lamang.

Mga Kahirapan sa Biblia

Sinasabi sa atin ng Biblia na “ang taong ayon sa laman ay hindi tumatanggap ng mga bagay ng Espiritu ng Diyos: sapagka’t ang mga ito’y kamangmangan sa kaniya” (1 Corinto 2:14). “Ang makasalanang pag-iisip ay laban sa Diyos” (Roma 8:7 NIV). Hindi itinatakwil ng tao ang Biblia dahil maingat niya itong sinuri, na may kahandaang pasakop sa Diyos at Tagapagligtas na inihahayag doon, at pagkatapos ay hindi niya matanggap sa isip ang katibayan. Sa halip, ang kanyang pagkiling at mapaghimagsik na espiritu ang nagtulak sa kanya na pag-aralan ang propaganda ng kawalan ng pananampalataya o tanggapin ang padaskol na maling pahayag ng mga walang sapat na kaalaman.

Aaminin ng sinumang patas ang isip na may mga kahirapan sa Biblia. Gayunman, ang ating isip ay pinasama ng kasalanan at ng mga panggigipit ng sanlibutan. Kaunti ang ating kaalaman sa sinaunang kasaysayan at mga kaugalian. Maaaring hindi pa natin kailanman seryosong pinag-aralan ang Kasulatan nang hindi hinahadlangan ng may-kinikilingang pamumuna. Kamanghamangha na nababasa at napaniniwalaan pa natin ang mga pahina nito. Kung hindi dahil sa biyaya at awa ng Diyos, hindi natin ito magagawa. Isaisip ang mga sumusunod na bagay bago magpasiya na may isang kahirapang humahadlang sa iyo upang paniwalaan ang Salita ng Diyos.

1. **Mga Tanong sa Kasaysayan** ay paulit-ulit na itinaas, ngunit nalampasan lamang ng mga katibayang dumating sa kalaunan. Binanggit si Lisantias bilang isang pinuno noong panahon ni Juan Bautista (Lucas 3:1). Sa loob ng ilang panahon, ang tanging kilalang Lisantias ay naghari 60 taon bago nito. Sinabi ng mga kritiko na nagkamali ang Biblia hanggang sa mapatunayang ang mas huling Lisantias ay namahala noong panahon ni Juan.
2. **Maaaring Waring Nagsasalungatan ang mga Pahayag ng Biblia.** Ang mga nakasulat sa itaas ng krus ni Jesus ay magkakaiba ang pagkakatala sa apat na Ebanghelyo. Gayunman, binigyang-diin ng bawat manunulat ang mahalaga sa kanyang sariling layunin. Dalawa ba o iisa ang bulag na lalaki sa labas ng isang lungsod nang sila’y pagalingin ni Jesus? Maliwanag na maraming beses Niyang nakatagpo at pinagaling ang mga bulag, sa iba’t ibang pagkakataon.
3. **Mga Kamalian sa Pagpapakahulugan** ay nagagawa. Sinabi ni Jesus na “hindi lilipas ang lahing ito, hanggang sa matupad ang lahat ng mga bagay na ito” (Mateo 24:34). Hindi Niya tinutukoy ang mga nabubuhay noon. Ang tinutukoy Niya ay ang lahi o angkan ng mga Judio. Ang “Walang taong nakakita kailan man sa Diyos” (Juan 1:18) ay hindi salungat sa Genesis 32:30. Ang pahayag na ito ay tumutukoy sa likas na pagka-Diyos, hindi sa mga pagpapakita sa ilang anyo.
4. **Magkakaibang Aspekto ng Isang Doktrina o Salita** ay nakalilito. Tunay na kumikilos ang Diyos sa puso ng mga tao ayon sa *Kanyang sariling kalooban*. Gayunman, ang tao ay may

pananagutan sa Diyos at may tunay na *pagpapasiyang gagawin*. Kapwa ito totoo. Ang Diyos ay *hindi nanunukso* sa tao upang gumawa ng masama (Santiago 1:13). *Sinusubok* Niya ang tao tungkol sa pananampalataya (Genesis 22:1).

5. **Mga Himalang Pangyayari ay Waring Imposible.** Maaari bang mabuhay ang isang tao nang tatlong araw sa tiyan ng isang malaking isda (Jonas 1:17)? May mga mandaragat na nakaranas ng ganito sa mas maiikling panahon kahit noong nakaraang siglo. Ngunit ang Diyos na lumikha ng sansinukob ay hindi mahihirapan dito, gaya rin ng hindi Siya mahihirapang bumuhay ng patay, na ginawa ni Jesus at ginawa rin ng mga apostol.
6. **Kawalang-alam sa mga Katotohanan o Pinagmulan** ay lumilikha ng maraming problema. Maraming beses, nasasagot ang mga tanong kapag nalaman natin ang higit pang impormasyon. Ang mga patunay na *kaya* nating unawain ay higit na malaki kaysa sa mga bagay na *hindi* natin nauunawaan.

Mga Buhay na Pasakop sa Kapamahalaan ng Biblia

Ang mga paganong relihiyon ay madalas mag-iwan sa kanilang mga tagasunod sa kalagayan ng kababaan at kasamaan. Isipin ang epekto ng Hinduismo sa India, ng animismo sa Africa at Asia at ng pangkukulam sa maraming lugar. Ang epekto ng Biblia sa buhay ng mga taong maingat na namumuhay ayon sa mga aral nitong moral ay makikita sa kasaysayan ng mga bansa o lipi at sa buhay ng mga tao. Narito ang isang espirituwal na mensahe na nagpapalaya sa mga tao mula sa paniniil ng pag-abuso sa droga, krimen, matinding imoralidad at mga gawaing mabangis. Sinong tao ang hindi mamumuhay nang mas mabuti kung susundin niya ang Sampung Utos o mamumuhay ayon sa mga turo ni Jesus? Ngunit higit pa rito, ang Biblia ay may mensahe tungkol sa daan ng walang hanggang kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo at sa Kanyang natapos na gawain sa krus. Sinasagot nito ang mga dakilang tanong na hindi kayang sagutin ng pilosopiya, sikolohiya at agham. Saan ako nagmula? Bakit ako narito? Ano ang dapat kong gawin sa aking buhay? Paano ako mabubuhay magpakailanman? Sino ang Diyos at paano ko Siya makikilala?

Ang pinagmumulan ng kapamahalaan ng Biblia ay ang Diyos na nagbigay ng Kanyang Salita. Ang sentro ng kapamahalaang iyon ay ang Panginoong Jesu-Cristo na binigyan ng Ama ng lahat ng kapamahalaan sa langit at sa lupa (Mateo 28:18). Ang moral na kapamahalaan ng Biblia ay mabisang mamamahala sa aking buhay kapag ako ay nasa ilalim ng kapamahalaan ng Panginoong Jesus. Tunay nating pinaniniwalaan ang Biblia kapag tayo ay pasakop sa Diyos, sa Kanyang Salita at kay Cristo.

Ang Kapamahalaan ng Biblia

1. Dahil ang Biblia ay *isinulat* ng mga tao, nag-aalinlangan ang mga kritiko sa pagiging tunay nito (katotohanan) at sa pagiging walang kamalian nito (kawalan ng pagkakamali). Ano ang ipinahihiwatig ng mga sumusunod na manunulat tungkol sa pinagmulan ng kanilang mga salita?

Josue - Josue 1:1

David - 2 Samuel 23:2

Isaias - Isaias 42:5; 43:1

Jeremias - Jeremias 1:1-2; 2:1

Ezekiel - Ezekiel 1:2-3; 2:1; 3:1; 6:1

Pablo - 1 Corinto 11:23

2. Ano ang sinasabi ni Pedro tungkol sa kapamahalaan ng Salita? (2 Pedro 1:21)

Tungkol sa kanyang sariling mga sulat (2 Pedro 1:16-19)?

Tungkol sa mga sulat ni Pablo (2 Pedro 3:15-16)?

3. Paano ipinahiram ni Cristo ang Kanyang kapamahalaan upang patunayan ang Lumang Tipan?

Lucas 24:25-27

Juan 5:39, 46-47

4. Ang salaysay sa Genesis tungkol sa paglikha sa tao, gayundin ang iba pang mga pangyayaring higit sa karaniwan na inilarawan sa Biblia, ay inaatake ng mga nagnanais sirain ang tiwala sa Biblia. May iba pa na “ginagawang espirituwal” ang mga pangyayari, ginagawa itong talinghaga sa halip na literal. Ano ang saloobin ni Jesus sa mga ganitong pangyayaring nakatala sa Lumang Tipan?

Marcos 10:6 (Ihambing sa 1 Corinto 11:8-9; 1 Timoteo 2:13)

Mateo 12:39-40

Mateo 24:37-39

5. Ang kapamahalaan ng Salita ng Diyos ay madalas na palihim na inaatake sa pamamagitan ng argumentong ang ilang Kasulatan ay para lamang sa lokal na kalagayan, kaya't “hindi ito para sa atin ngayon.” Ang argumentong ito ay lalo nang ginagamit laban sa turo ni Pablo tungkol sa papel ng kababaihan, halimbawa.

Paano idiniin ni Pablo sa mga taga-Corinto na ang kanyang mga turo ay hindi para sa kanila lamang (1 Corinto 14:36)?

Paano mo sasagutin ang argumento ng ilan na ang mga sulat ni Pablo ay sumasalamin lamang sa personal na opinyon o pagkiling dahil sa kultura (1 Corinto 14:37)?

6. Ano ang apat na bagay na pinakikinabangan ng Kasulatan (2 Timoteo 3:16)? Ipaliwanag kung ano sa palagay mo ang kahulugan ng bawat isa.

Maaari mong sangguniin ang mga TALA sa pagsagot sa 7, 8 at 9.

7. Paano ka tutugon sa pahayag na, “Sa palagay ko'y hindi talaga lubos na sapat ang Biblia para sa maraming isyung hinaharap natin ngayon. Sa tingin ko'y kailangang gumamit ang iglesya at ang bawat Cristiano ng ibang mapagkukunan para sa ilan sa mga problemang hinaharap natin ngayon.”

8. Paano ka tutugon sa pamumuna na pinatunayan daw ng makabagong pag-aaral na may mga kamalian ang Biblia?

9. Paano ka tutugon sa tanong na, “Paano mo nalalamang totoo ang Biblia?”

10. Anong praktikal na pagkakaiba ang nagagawa sa iyong buhay kung kinasihan man o hindi ng Diyos ang Biblia?

Basahin ang Apendise A, “Pakete para sa Personal na Pag-eebanghelyo,” at simulang magsaulo ng isang talata bawat linggo (mga numerong gansal: A-1, A-3, atbp.).

Aralin 2: Ang Katayuan ng Mananampalataya kay Cristo

Napakataas ng katayuan ng isang anak ng Diyos na para bang halos napakabuti upang maging totoo! Paano kaya maiisip ng sinuman na ang isang makasalanan, na iniligtas ng kahanga-hangang biyaya ng Diyos, ay dadalhin sa pinakamataas na lugar sa paningin ng Diyos? Ngunit pakinggan ang mga salitang ito: Sa Panginoong Jesu-Cristo “nananahan ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos sa kahayagan ng katawan, at kayo’y napuspos sa Kanya, na Siyang pangulo ng lahat ng pamunuan at kapamahalaan” (Colosas 2:9-10). Tayo ay ganap sa Kanya na may pangunguna sa lahat ng bagay! Tayo ay ganap sa Kanya na minamahal ng Ama, na sinasamba ng lahat ng hukbo ng langit. Ang mananampalataya ay hindi tinatanggap nang may hangganan, kundi may pinakamataas na katayuan. Hindi siya tinitingnan ayon sa di-kasakdalan ng mga pagkukulang ng tao. Siya ay tinitingnan bilang “pinasakdal magpakailanman” (Hebreo 10:14). Siya ay ginawang kalugud-lugod sa Ama gaya ng Panginoong Jesus Mismo. Napakagandang pagbabago! Ang dating patay sa mga pagsalangsang at mga kasalanan ay inilagay na ngayon kay Cristo (Efeso 2:1-7).

Kailan ito nangyari? Kapag narinig ng isang makasalanan ang Ebanghelyo ng kaligtasan, pinaniwalaan ito at nagtiwala sa Panginoong Jesu-Cristo, siya ay tinatakan sa Kanya ng Espiritu Santo (Efeso 1:13). Binabautismuhan, o lubos na isinasama, ng Espiritu ng Diyos ang taong iyon sa Katawan ni Cristo (1 Corinto 12:13). Kay Cristo ang lahat ng mananampalataya ay pinagpala ng bawat espirituwal na pagpapala na maibibigay ng Diyos (Efeso 1:3). Kay Cristo tayo ay ginawang katuwiran ng Diyos (2 Corinto 5:21). Kay Cristo tayo ay minamahal at tinatanggap gaya Niya sapagkat tayo ay kaisa Niya. Ang biyaya, o di-karapat-dapat na kagandahang-loob, ay malayang ipinagkakaloob sa atin sapagkat tayo ay nasa Minamahal (Efeso 1:6). Gaya ng isinulat ng manunulat ng himno, “Nakikita ng Diyos ang aking Tagapagligtas at saka Niya ako nakikita, sa Minamahal, tinanggap at malaya.”

Katayuan at Pamumuhay

Mahirap unawain ng marami ang maluwalhating mga katotohanang ito. Hindi ba ang paniniwala sa mga ito ay magpapatigil sa atin sa lahat ng espirituwal na pagsisikap na bigyang-lugod ang Diyos? Hindi, ang layunin ng mga ito ay pukawin ang kahanga-hangang pagpapahalaga sa May-akda ng “ganito kadakilang kaligtasan.” Ang mga ito ay upang magbunga ng isang buhay na angkop sa mataas na pagkatawag na ito. Dahil dito, ang mga aklat gaya ng Efeso ay naglalatatag muna ng ating katayuan kay Cristo sa mga unang kabanata, at saka tayo tinatawagan na mamuhay nang karapat-dapat sa pagkatawag na iyon sa natitirang bahagi ng aklat. Ang ating *katayuan* ay kung paano tayo nakikita ng Diyos dahil sa ginawa ni Cristo para sa atin; ang ating *pamumuhay* ay kung paano natin isinasabuhay ang ating pang-araw-araw na buhay. Paano naman ang iba’t ibang babala, pangaral at pagtutuwid sa mga mananampalataya? Mauunawaan ang mga ito kung aalalahanin natin na ang *katayuan* kay Cristo ay hindi kapareho ng *pamumuhay* sa *buhay*, bagaman ang ating pamumuhay ay dapat lalong umaayon sa ating katayuan. Paghambingin ang mga sumusunod:

KATAYUAN KAY CRISTO	PAMUMUHAY SA BUHAY
Ang ating di-matitinag na katayuan sa pamamagitan ng kaligtasan ng Diyos (Colosas 2:10)	Ang ating tugon dahil sa ganito kadakilang kaligtasan (1 Corinto 15:58)
Ayon sa pagtingin ng Diyos sa Kanyang Anak (Colosas 1:13)	Ayon sa ating pagpapahalaga sa Kanyang Anak (Juan 14:15, 21)

KATAYUAN KAY CRISTO	PAMUMUHAY SA BUHAY
Walang hanggan, di-nagbabago (Efeso 1:13-14)	Pansamantala, pabagu-bago (1 Corinto 3:1-3, 15)
Tayo ay banal (Colosas 3:12)	Dapat nating sikaping maging banal (1 Pedro 1:16)
Tayo ay sakdal (Hebreo 10:14)	Dapat nating sikaping maging sakdal (Filipos 3:12)
Tayo ay matuwid (Filipos 3:9)	Dapat tayong mamuhay nang matuwid (1 Juan 3:7)
Tayo ay namatay na sa kasalanan (Roma 6:2)	Dapat nating ibilang ang ating sarili na patay sa kasalanan (Roma 6:11)
Tayo ay mga hinirang ng Diyos (1 Pedro 1:2)	Dapat nating tiyakin ang ating pagkahirang (2 Pedro 1:10)

Malinaw na makikita ang pagkakaibang ito sa iglesia sa Corinto. Ang mga mananampalataya roon ay lubos na tinanggap kay Cristo. Nangako Siya na patitibayin sila hanggang sa wakas (1 Corinto 1:2-9). Ang kanilang katayuan ay ganap na sakdal (1 Corinto 1:30; 6:11). Gayunman, sa pamumuhay sila ay mapagtalo (1:11), makalaman (3:1-3), mapagmataas (4:18), may pagkakamali (6:7) at hindi humahatol sa imoralidad na nasa gitna nila (5:1-5).

Kaugnayan at Pakikisama

Ang isa pang paraan ng pagpapahayag ng pagkakaibang ito ay ang paghahambing ng kaugnayan at pakikisama. Sa pagtanggap sa Panginoong Jesus nang may tunay na pananampalataya, tayo ay nagiging mga anak ng Diyos. Tayo ay ipinanganak na muli sa pamamagitan ng Salita ng Diyos (1 Pedro 1:23) sa pamamagitan ng Espiritu Santo (Juan 3:5-6). Tayo ay nagiging mga anak ng Diyos, mga kaanib ng Kanyang banal na pamilya (Roma 8:16; 1 Juan 3:2). Ito ang kaugnayan. Ang anak na nagkakasala ay hindi pinalalayas sa pamilya. Nagkakaroon ng pagkaputol sa pakikisama. Inaanyayahan nito ang pagdidisiplina ng Diyos kapag walang agarang pagtutuwid sa pamamagitan ng paghatol sa sarili (Hebreo 12:5-6). Ang pagdidisiplina ng Diyos ay maaaring kasangkutan ng karamdaman sa katawan at maging ng kamatayan (1 Corinto 11:30-32). Ang paghatol sa sarili ay ang pagpapahayag at pagtalikod sa kasalanan (Kawikaan 28:13; 1 Juan 1:9; Awit 32:5; 51:1-4). Kapag may kasalanan, nawawala ang kagalakan ng kaligtasan ngunit hindi ang kaligtasan mismo (Awit 51:12). Ang kaugnayan ay hindi pakikisama. Ang katayuan ay hindi pamumuhay. Ang paghahalo sa dalawa ay pag-aanyaya ng kaguluhan ng kaluluwa at pagsalungat sa Kasulatan.

Ang pagiging pabagu-bago ng pang-araw-araw na buhay ng mananampalataya ay nagpapaduda lamang sa kanya sa kanyang katayuan kay Cristo kapag maling inaakala na ang kaligtasan ay may kinalaman sa gawa ng tao para sa Diyos. Itinuturo ng Kasulatan na ang kaligtasan ay gawa ng Diyos para sa atin. Ang kaligtasan ay sa pamamagitan ng biyaya (Efeso 2:8), sa pamamagitan ng pananampalataya (Galacia 2:16) at ito ay walang bayad na kaloob ng Diyos (Roma 6:23 NASB; Apocalipsis 22:17). Ang kapayapaan sa Diyos ay tanging sa pamamagitan ng dugo ng Kanyang krus (Colosas 1:20). Walang pagsisikap ng tao ang mairaragdag sa mahabaging gawang ito ng Diyos sa ating mga kaluluwa (Tito 3:5). Ang gawa ng Diyos sa pamamagitan natin ay nagbubunga ng mabubuting gawa (Efeso 2:10; Tito 3:8). Ang pananatili kay Cristo ay nagdudulot ng bunga sa ikaluluwalhati Niya (Juan 15:1-16). Ang buhay na nakatalaga sa Kanya ay nagdudulot ng mga gantimpala sa hinaharap (1 Corinto 3:10-15). Tanging ang pananampalataya kay Cristo ang saligan ng ating pagkakalagay kay Cristo at ng ating pananatili roon.

Mga Aspekto ng Katuruan Tungkol sa Katayuan

Ang katayuan ng mananampalataya *kay* Cristo ay ipinahahayag mula sa maraming pananaw. Ang maingat na pagninilay sa alinman sa mga ito ay makakukumbinsi sa atin ng isang katayuang hindi matututulan. Lubos nating mauunawaan kung bakit tayo inaanyayahan ng Diyos na lumapit sa Kanyang trono nang may katapangan at buong katiyakan (Hebreo 10:19-22). Habang binabalikan natin ang bawat pahayag ng Diyos, pakitandaan na wala ni isa man sa mga ito ang may kahit katiting na kinalaman sa ating mga damdamin. Bawat pahayag ay kapahayagan mula sa Salita ng Diyos at dapat paniwalaan dahil sinasabi ng Diyos na ito ay totoo, hindi dahil sa mga pagkilos ng damdamin sa ating kalooban. Isaalang-alang ang mga espirituwal na pagpapalang ito na buong-biyayang ipinagkaloob sa atin *kay* Cristo.

1. **Kapatawaran ng mga Kasalanan.** Napakaraming kaluluwa ngayon ang dinudurog ng bigat ng pagkakasala sa harap ng isang banal na Diyos. Kaygaan sa pakiramdam na mabasa na *kay* Cristo “tayo ay may katubusan, ang kapatawaran ng mga kasalanan” (Colosas 1:14 NASB). Maging ang mga propeta ng Lumang Tipan ay nagpahayag ng kapatawaran ng mga kasalanan batay sa pananampalataya (Mga Gawa 10:43). Ang mga kasalananang gaya ng matingkad na pula ay pinapuputi gaya ng niyebe (Isaias 1:18). Ang mga ito ay pinapawi gaya ng makapal na ulap (Isaias 44:22). Inilalayo ang mga ito sa mananampalataya gaya ng layo ng silangan sa kanluran (Awit 103:12). Ang Kordero ng Diyos ang nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan (Juan 1:29). Kapag tayo ay may katubusan sa pamamagitan ng Kanyang dugo, mayroon tayong kapatawaran ng mga kasalanan (Efeso 1:7; Colosas 1:14; 1 Juan 1:7; 2:12). Siya ay “umiibig sa atin, at naghugas sa atin mula sa ating mga kasalanan sa pamamagitan ng Kanyang sariling dugo” (Apocalipsis 1:5). Paano natin mababasa ang mga talatang ito at pagdudahan pa na lubos tayong pinatawad ng Diyos alang-alang *kay* Cristo? Ang ating mga kasalanan ay hindi na aalalahanin pa (Hebreo 10:17). Ang pagpapahayag ng kasalanan *ng mga mananampalataya* ay ginagawa upang maibalik ang naputol na pakikisama (1 Juan 1:9). Hindi ito upang itatag ang kaugnayan. Bilang mga mananampalataya, humihingi tayo ng kapatawaran sa isang Amang nasa Langit sa halip na ng pagpapawalang-sala mula sa isang Banal na Hukom.
2. **Pagpapawalang-sala (Justification).** Ito ay isang banal na gawa kung saan ipinahahayag ng isang banal na Diyos na matuwid sa harap Niya ang makasalananang sumasampalataya *kay* Cristo, at pinawawalang-sala siya sa lahat ng paratang, nang hiwalay sa anumang sariling karapatan o merito niya. Ito ay ginagawa nang walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya (Roma 3:24). Ito ay isang pagpapahayag ng Diyos, hindi isang bagay na nararanasan ng damdamin (Roma 4:4-25). Ang pagpapawalang-sala ay sa pamamagitan ng pananampalataya, hindi ng pagsisikap ng tao (Roma 5:1; Galacia 2:16; 3:11). Ito ay batay lamang sa dugo ni Cristo (Roma 5:9). Kapag binabanggit ng Santiago 2:14-24 ang pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng mga gawa, ang ibig sabihin nito ay ang pananampalataya ay ipinakita sa mga panlabas na gawa at sa gayon ay pinatunayan ang katotohanan nito sa harap ng iba. Ang pagpapawalang-sala ay hindi nangangahulugang “gawing matuwid,” kundi “ipahayag” na tayo ay matuwid. Ang isang mahalagang gawa ng Diyos kaugnay nito ay ang pagbibilang (imputation), o ang pagtatala sa account ng iba. Ito ay banal na pagtutuos. Ibinilang, itinala, o ipinasan ng Diyos *kay* Cristo ang ating mga kasalanan (Isaias 53:5-6; 1 Pedro 2:24). Sa kabilang dako, ibinilang Niya sa mananampalataya ang katuwiran ng Diyos (Roma 3:22; 2 Corinto 5:21). Ito lamang ang uri ng katuwiran na nagpapakarapat-dapat sa atin sa harapan ng Diyos (Filipos 3:9; ihambing ang Isaias 64:6). Kaya nga, tayo ay nakatayo sa harapan ng Diyos na lubos na malinis sa lahat ng paratang at

nadaramtan ng mismong katuwiran ng Diyos. Tayo ay nakatayo nang walang paratang sa harap ng Diyos sapagkat tayo ay *kay Cristo Jesus* (Roma 8:1).

3. **Pagpapabanal (Sanctification).** Ang ugat na salita ay ginagamit sa mga anyong gaya ng “kabanalan,” “pabanalin,” at “mga banal” (sa literal, “mga banal na tao”). Ang kahulugan nito ay “ibukod.” Ibinukod tayo ng Diyos *kay Cristo* (1 Corinto 1:30) para sa Kanyang sariling walang hanggan at banal na mga layunin. Bawat mananampalataya ay pinabanal *kay Cristo* at dahil dito ay tinatawag na banal (1 Corinto 1:2; Efeso 1:1; Filipos 1:1). Bagaman may kasalanan sa gitna ng mga taga-Corinto, sila ay mga banal pa rin. Kung paanong ang lahat ng mananampalataya sa kanila ay pinawalang-sala, gayundin ang lahat sa kanila ay pinabanal (1 Corinto 6:11). Ito ay gawa ng Espiritu Santo at batay sa dugo ni Cristo (1 Pedro 1:2). Ang mga mananampalataya ay tinatawagan na maging sa pamumuhay kung ano sila sa katayuan. Kaya nga ipinanalangin ng Panginoong Jesus ang kanilang pagpapabanal (Juan 17:17). *Kay Cristo* ang lahat ay pinabanal magpakailanman, gayunma’y pinapayuhan tayong maging banal (1 Pedro 1:15).

Ang ganitong malalalim na pagpapalang ibinigay ng ating mapagbiyayang Diyos ay dapat pumuspos sa bawat isa sa atin ng isang debosyong hindi kailanman natutuyo. Dapat tayong maging abala sa kaluwalhatian ng Panginoon (2 Corinto 3:18). Ang pagbaling ng ating mga isip sa ating kalooban, sa ating sariling mga pagkukulang, ay maling pagtingin. Sa halip, dapat tayong magmapuri sa Kanya (1 Corinto 1:31; 2 Corinto 4:6-7). Habang itinutuon natin ang ating paningin *kay Cristo*, ang ating nabuhay na mag-uling Panginoon, ang ating mga puso ay mapupuspos ng pag-ibig at pagsamba sa Kanya, ang karapat-dapat na Kordero ng Diyos (Apocalipsis 5:9-13).

Ang Katayuan ng Mananampalataya kay Cristo

Basahin ang aklat ng Efeso sa isang makabagong salin. Pagkatapos ay sagutin ang mga tanong sa ibaba.

1. Ano ang ating katayuan sa harap ng Diyos bago tayo naligtas (Efeso 2:1-3, 12; 4:18-19)? Ano ang ilan sa mga bagay na ating ginagawa noon?

Katayuan	Pamumuhay

2. Ano ang ating katayuan sa harap ng Diyos bilang mga mananampalataya (Efeso 2:4-6; Colosas 3:1-3)?

Ano ang kahulugan ng pagiging “*kay Cristo*”?

3. Paano nadadala ang isang tao sa katayuang “*kay Cristo*” (1 Corinto 1:30a; Efeso 1:6; 2:8-9)?
4. Basahin ang Efeso 1:1-14 at sagutin ang mga sumusunod na tanong: Tukuyin, ayon sa talata, kung saan lumilitaw ang pariralang “*kay Cristo*,” “sa Kanya,” o katulad na mga salin.

Ano ang mayroon ang mananampalataya “*kay Cristo*”?

Anong mga katangian ng Diyos ang binabanggit, at paano nauugnay ang mga ito sa mga pakinabang na ipinagkakaloob Niya sa mananampalataya?

Paano pinalalago ng mga bagay na ito ang iyong pagpapahalaga sa Panginoon at sa iyong katayuan “sa Kanya”?

5. Bakit nais ng Diyos na malaman natin ang tungkol sa ating katayuan kay Cristo (Efeso 1:17-19a)?
6. Anong mga aspekto ng katayuan ng mananampalataya “kay Cristo” ang binibigyang-diin sa mga sumusunod na talata?

Roma 8:1

1 Corinto 1:30

2 Corinto 5:17

2 Corinto 5:21

Efeso 2:10

Colosas 1:14

7. Isalin sa sariling pananalita (isulat muli sa iyong sariling mga salita) ang Colosas 2:9-10a. Ano ang kahulugan ng mga talatang ito?
8. Paghambingin ang *katayuan* ng mga mananampalataya sa Corinto at ang kanilang *pamumuhay* (1 Corinto 1:2-9, 11, 30; 3:1-3; 4:18; 5:1-5; 6:7, 11).

Katayuan	Pamumuhay

9. Dahil sa ating mataas na katayuan “kay Cristo,” paano nga tayo dapat mamuhay?

Efeso 4:1

Efeso 5:1-2, 8

Colosas 3:1-3

Ilista ang mga pagbabagong idudulot sa ating buhay ng pamumuhay sa ganitong paraan (Efeso 4:2-3, 22-32; 5:3-4, 11-13, 22-33; 6:1-9).

10. Sumulat ng isang maikling talata na nagpapaliwanag kung bakit sa palagay mo ay dapat maturuan ang isang mananampalataya ng mga katotohanan sa araling ito.

Paano ka matutulungan ng mga katotohanang ito na mamuhay nang mas maka-Diyos?

Aralin 3: Pagganap sa Kalooban ng Diyos

May banal bang plano para sa iyong buhay? May landas bang dapat sundan at ilaw na gagabay sa iyo tungo sa sakdal na kalooban ng Diyos? Pakinggan ang pakiusap na ito: “Kaya nga huwag kayong maging mga mangmang, kundi unawain ninyo kung ano ang kalooban ng Panginoon” (Efeso 5:17). Nais ng Diyos na malaman natin ang Kanyang kalooban. Nais Niyang mapuspos tayo ng kaalaman tungkol dito (Colosas 1:9). Siya ang pinakakahanga-hanga sa lahat ng Tagapayo (Isaias 9:6), at anumang sabihin Niya sa atin ay mananatili sa pagsubok ng walang hanggan (Awit 33:11). Paano mangyayaring ang Manlilikha ay walang plano o walang ibinibigay na patnubay sa Kanyang nilalang?

Paano natin mararanasan ang patnubay ng Diyos at makalalakad sa landas ng sakdal na kaloobang iyon? Ang Panginoong Jesus ang ating halimbawa. Ang susi ay ang Kanyang pagkukusa, ang Kanyang maalab na hangaring gawin ang kalooban ng Diyos. “Gayon ma’y huwag ang aking kalooban, kundi ang Iyo ang mangyari” (Lucas 22:42). “Sapagkat bumaba Ako mula sa langit, hindi upang gawin ang Aking sariling kalooban, kundi ang kalooban Niyaong nagsugo sa Akin” (Juan 6:38). “Narito, Ako’y naparito upang gawin ang Iyong kalooban, O Diyos” (Hebreo 10:9). Tinuruan Niya ang mga alagad na manalangin nang ganito: “Mangyari ang Iyong kalooban, kung paano sa langit, gayon din naman sa lupa” (Mateo 6:10). Ang lihim ng pagkaalam sa kalooban ng Diyos ay ang tunay na pagkukusang gawin ito.

Ang susi sa banal na plano ay ang Salita ng Diyos. Hindi mapaghihiwalay ang kalooban ng Diyos at ang Salita ng Diyos. Ang Kasulatan ang ipinahayag na kalooban ng Diyos. Narito ang Kanyang mga pangako, mga utos, mga babala at mga prinsipyo ng buhay. Ibinigay Niya ang Salita sa tao upang malaman at gawin nito ang kalooban ng Diyos. Ang maging mangmang sa Salitang iyon o pabayaan ang mga tuntunin nito, habang nagsasabing hinahanap ang kalooban ng Diyos, ay magkasalungat. Siyempre, may mga bagay na nakasalalay sa kalagayan na hindi tuwirang sinasaklaw ng Salita. Kabilang dito ang mga bagay tungkol sa lugar, panahon, mga tao at mga detalye ng buhay. Saan ako dapat pumunta? Ano ang dapat kong gawin sa pagkakataong ito? Dito, ang Espiritu Santo ang nararapat na gumabay sa atin habang tapat nating sinisikap na malaman ang kalooban ng Diyos. Gayunman, ang Salita ng Diyos ang kasangkapan ng Espiritu. Kadalasan, ang mga prinsipyo at pangyayari mula sa Salita ay magagamit upang liwanagan ang landas ng buhay.

Bilang buod: May plano ang Diyos para sa iyong buhay, isang landas na dapat sundan. Dalawang prinsipyo ang dapat tandaan: una, maging handang sumunod sa Kanyang patnubay; ikalawa, kilalanin ang Kasulatan at saliksikin ito araw-araw upang malubos ang iyong kaalaman sa kalooban ng Diyos.

Ano ang Halaga ng Paghahanap sa Kalooban ng Diyos?

Nakapagtataka na karamihan sa mga pasya sa buhay ay ginagawa ng mga nagpapakilalang mananampalataya nang hindi seryosong nagsisikap na malaman ang kalooban ng Diyos. Maaaring panatag tayong tayo ang higit na nakaalam, kahit napaliligiran tayo ng mga taong gumagawa ng malulubhang pagkakamali. Maaaring ipalagay natin na kusang darating ang patnubay ng Diyos. Gayunman, kung gumagamit tayo ng mabuting pagpapasya, hindi natin kaliligtaang sumangguni sa mga taong may kaalaman sa ibang bagay na kailangan nating gawin, ni babalewalain ang mga may kapamahalaan sa atin. Ang isa pang hadlang ay maaaring ang takot o pag-aalinlangan na ang kalooban ng Diyos ang pinakamabuti para sa atin. Kailangang muling pag-isipan ang mga saloobing ito.

1. **Alam ng Diyos ang Hinaharap Kaya Alam Niya Kung Ano ang Pinakamabuti.** “Kung alam ko lang na mangyayari iyon, hindi ko sana ginawa,” madalas nating marinig. Iyan mismo ang punto. Hindi natin alam kung ano ang maaaring idulot ng isang araw (Kawikaan 27:1), ngunit alam ng Diyos ang wakas mula sa pasimula (Isaia 46:10). Napakaraming tao ang sumasangguni sa horoscope, sa mga manghuhula, sa mga dalubhasa at sa lahat ng uri ng tagapayo upang mahulaan ang mga mangyayari sa hinaharap. Napakamangmang na balewalain ang Diyos na nakaaalam ng lahat, pati na ang pinakamarunong na hakbang sa bawat sitwasyon.
2. **Mahal ng Diyos ang Kanyang Anak at Nais Niya Itong Patnubayan.** Hindi kapani-paniwala na ang isang magulang na may malasakit sa sarili niyang mga anak ay mawawalan ng interes na gabayan sila. Gayunman, ang pinakamabuting magulang na tao ay hindi maihahambing sa kabutihan ng ating Amang nasa langit. Kung nais ng mga magulang ang pinakamabuti para sa kanilang mga anak at ginagawa nila ang lahat upang matanggap ng mga ito ang pinakamasaganang panustos, gaano pa kaya ang Panginoon na “magbibigay ng mabubuting bagay sa mga humihingi sa Kanya” (Mateo 7:11). Pakinggan ang pangako ng Panginoon sa Kanyang bayan: “Aking tuturuan ka at ituturo sa iyo ang daan na iyong lalakaran: Aking papatnubayan ka ng Aking mata” (Awit 32:8).
3. **Nais Tayong Pagpalain ng Diyos Ayon sa Kanyang Karunungan.** Nakalulungkot na may ilang natatakot sa kalooban ng Diyos. Paano magtatakda ng masama para sa Kanyang mga anak ang Kanyang karunungan? “Sapagkat alam Ko ang mga plano Ko para sa inyo,” sabi ng Panginoon, “mga planong pasaganain kayo at hindi upang saktan kayo, mga planong bigyan kayo ng pag-asa at kinabukasan” (Jeremias 29:11 NIV). Kung ang mga plano ng Panginoon ay humihingi ng krus, gaya ng nangyari sa Kanyang Minamahal na Anak, ito pa rin ay para sa pagpapala ng napakarami at para sa kaluwalhatian ng Kanyang Anak. Iniaalok sa atin ng karunungan ng Diyos ang higit na mataas na pagpapala. Kadalasan, ang Kanyang mga pag-iisip ay hindi natin mga pag-iisip, ni ang Kanyang mga lakad ay ating mga lakad, ngunit ang mga ito ay higit na mataas at higit na mabuti (Isaia 55:8-9).

Kailan Gagabay ang Diyos?

1. **Kapag Nais Nating Gawin ang Kanyang Kalooban.** Kung minsan, hinihiling natin sa Diyos na pagpalain ang ating mga plano at pagtibayin ang ating mga pinili. Sa ibang pagkakataon naman, sinisikap nating makipagtawaran sa Kanya, nangangako kapalit ng pagsang-ayon Niya sa ating mga nais. Maaaring dumaan tayo sa anyo ng paghingi, nang walang tunay na interes na malaman at sundin ang Kanyang sakdal na kalooban. Maaari pa ngang hindi tayo magtiwala o matakot sa Kanyang kalooban. Ngunit sinabi ng Panginoon, “Kung ang sinuman ay handang gumawa ng Kanyang kalooban, malalaman niya ang tungkol sa aral, kung ito ay sa Diyos” (Juan 7:17 NASB). Dumarating ang liwanag sa landas kasabay ng pagpapasakop (Roma 6:13). Iharap mo ang iyong katawan sa Kanya at Siya ang mamamahala (Roma 12:1). Dapat din nating sundin ang alam na natin. “Nguni’t kung hindi ninyo susundin ang tinig ng Panginoon, kundi manghihimagsik kayo laban sa utos ng Panginoon, ay magiging laban nga sa inyo ang kamay ng Panginoon” (1 Samuel 12:15). Bakit pa magbibigay ang Panginoon ng karagdagang patnubay kung hindi pa natin sinusunod ang naipakita na Niya?
2. **Kapag Naniniwala Tayong Gagabay Siya.** “Sapagkat ang Diyos ang gumagawa sa inyo upang naisin at gawin ang ayon sa Kanyang mabuting layunin” (Filipos 2:13 NIV). Ang pananalig na totoo ito ang nagpapalaya sa atin sa matinding pag-aalala na kailangan nating

alaman ang lahat nang mag-isa, nang walang tulong ng Diyos. Dapat nating paniwalaan ito: “Tumiwala ka sa Panginoon ng iyong buong puso, at huwag kang manalig sa iyong sariling unawa: Sa lahat ng iyong lakad ay kilalanin mo Siya, at Kanyang ituturo ang iyong mga landas” (Kawikaan 3:5-6). Dapat nating maunawaan na ang Kanyang patnubay ay maaaring hindi dumating kasabay ng malalakas na pansariling damdamin. Ang pangininginig, pag-iyak at iba pang biglang silakbo ng damdamin ay hindi tiyak na katibayan ng patotoo ng Espiritu.

3. **Kapag Pinananatili Natin ang Tamang mga Saloobin.** Maging maamo sa paglapit sa Diyos at huwag Siyang bigyan ng huling taning (Awit 25:9). Ipahayag ang anumang mali sa pag-iisip o pananaw (Awit 66:18). Kapag ikaw ay mapait, naaawa sa sarili, naninibugho, nagdaramdam, walang utang na loob o mareklamo, nasa masamang kalagayan ka upang maranasan ang patnubay ng Espiritu.

Paano Natin Magagawa ang Kalooban ng Diyos?

Hindi ito usapin ng pagkaalam sa kalooban ng Diyos upang pag-isipan lamang ito. Ang tunay na layunin ay dapat ang pagkilos. Dapat nating:

1. **Manalangin at Matiyagang Hanapin ang Kalooban ng Diyos.** “Maghintay ka sa Panginoon” ay isa sa mga dakilang utos ng Biblia, ngunit kinaiinisan ito ng espiritu ng tao. Gusto natin ng agarang sagot at kaunti lamang ang panahon natin para sa matiyagang “Humingi ... Humanap ... Tumuktok” sa pintuan ng Langit, na iniutos ng Panginoon (Mateo 7:7). Sinabi ng Mang-aawit, “Dinggin Mo, O Panginoon, kapag ako’y dumaraing sa aking tinig, at maawa Ka sa akin at sagutin Mo ako. Nang sabihin Mo, ‘Hanapin ninyo ang Aking mukha,’ sinabi ng aking puso sa Iyo, ‘Ang Iyong mukha, O Panginoon, ay aking hahanapin” (Awit 27:7-8 NASB). Hinikayat ni Apostol Pablo ang pagpapatuloy sa panalangin. “Manalangin kayo sa Espiritu sa lahat ng pagkakataon sa lahat ng uri ng panalangin at kahilingan. Dahil dito, maging alisto kayo at laging magpatuloy sa pananalangin para sa lahat ng banal” (Efeso 6:18 NIV). Dapat nating isaalang-alang na ang kalooban ng Diyos ay kadalasang inihahayag nang paisa-isang hakbang.
2. **Alamin ang mga Prinsipyo ng Biblia at Basahin ang Kasulatan nang May Pagninilay.** Sinabi ng Panginoong Jesus na ang mga pagkakamali ng mga lider ng relihiyon noong Kanyang panahon ay dahil sa kamangmangan sa Kasulatan (Mateo 22:29). Kapag hindi tayo nag-aabalang alamin ang mga tuwirang utos, malilina sa prinsipyo at mapagmahal na mga babala ng Diyos, nahuhulog tayo sa maraming hukay. Kung malinaw sa atin kung ano ang iniuutos ng Salita at kung ano ang ipinagbabawal nito, hindi na natin hihilingin sa Kanya na baguhin o dagdagan ang Kanyang sinabi. Kapag humihingi tayo ayon sa Kanyang kalooban, dinirinig Niya tayo (1 Juan 5:14-15). May mga bagay na hindi tuwirang sinasaklaw, gaya ng bisyo ng paninigarilyo. Ngunit may prinsipyong umiiral dito. Ang katawan ng tao ay templo ng Espiritu at hindi dapat dungisan. Tuwirang ipinagbabawal ng Kasulatan ang pag-aasawa sa isang hindi mananampalataya (2 Corinto 6:14). Dapat itong timbangin ng isang tao sa kaugalian ng pakikipag-date sa Kanluran. Kapag nagbabasa nang may panalangin, nang regular at sunud-sunod, kadalasang nabubuhay ang mga talata sa pahina at nagsasalita sa atin ang Diyos. Kailangan natin ang pakikipag-usap na ito mula sa Kanya.
3. **Unahin ang mga Interes ng Diyos.** “Datapuwa’t hanapin muna ninyo ang kaharian ng Diyos, at ang Kanyang katuwiran; at ang lahat ng mga bagay na ito ay idaragdag sa inyo” (Mateo 6:33). Ang mga pasya ay dapat ibatay sa mga interes ng Diyos sa halip na sa mga interes ng karera at tahanan. Ang patnubay ng Diyos ay maaaring sumang-ayon o hindi

sumang-ayon sa ating mga personal na kagustuhan. Nangangako nga ang Diyos na ibibigay sa atin ang mga nasa ng ating puso (Awit 37:4), ngunit hindi ito walang pasubali o walang eksepsiyon. Ang kalooban ng Diyos ay pumunta si Jonas sa Ninevah, isang bagay na malayong-malayo sa kanyang nais (Jonas 1:1-3). Gayunman, itinuro sa kanya ng karanasang iyon ang halaga ng pagpapasakop sa kalooban ng Diyos. Nagbibigay nga ang Diyos ng biyaya sa mahihirap na panahon.

Napansin ni Russ Johnston na karamihan sa mga tanong tungkol sa kalooban ng Diyos ay may kinalaman sa hanapbuhay o sa lugar na titirhan. Gayunman, halos hindi binabanggit ang mga ito sa Biblia. “Hindi gaanong alalahanin ng Diyos kung saan tayo nakatira o kung ano ang ating hanapbuhay kung ihahambing sa kung ano tayo *bilang tao*.⁶” Sa mga tanong tungkol sa pag-ibig o kung sino ang dapat pakasalan, dapat muna nating pagpasyahan ang mga tanong tungkol sa ating mga layunin sa buhay at kung kailan tayo makapag-iisip ng magiging kabiyak. Saka natin masisikap na pumili sa pagitan ng isang tao at ng iba pa.

4. Timbangin nang Mabuti ang mga Kalagayan. May hilig tayong umasa lamang sa mga kalagayan. Maaaring kaakit-akit ang isang daang paborable at madali. Ang maling landas ay kadalasang madali at maaaring panigan ng ating pagkiling. Ang isang mahirap na landas, na may maraming pagsalungat, ay maaaring siyang landas na itinawag sa atin ng Diyos (1 Corinto 16:9). Madalas itong nangyari kay Apostol Pablo, gayunma’y siya ay isang taong maliwanag na nasa kalooban ng Diyos, kahit noong nasa bilangguan. Ang pagbubukas at pagsasara ng mga pinto ay dapat na mula sa Diyos, na pinagtitiyab ng iba pang mga bagay. Kaya ng Diyos, sa Kanyang pamamahala, na linisin ang daan sa gitna ng malalaking hadlang at magkaloob sa mga paraang hindi inaasahan. Gayunman, makabubuting alalahanin na ang maluwan na daan ang patungo sa kapahamakan, hindi ang makipot (Mateo 7:13). Huwag tanggapin ang mga kalagayan nang hiwalay sa iba pang mga bagay na nagpapatibay.

Paano naman ang paghingi ng mga tanda, o ang “paglalalatag ng balahibo ng tupa” (Mga Hukom 6:36-40)? Ginagawa ito ng maraming mananampalataya. Sa isang diwa, maaaring gamitin ito upang alisin ang lahat ng naunang nailahad. Ang kahilingan ni Gideon ay sumunod sa isang pangako ng Diyos kaya hindi ito isang gawa ng pananampalataya, gayunma’y may biyayang sinagot ito ng Diyos. Kapag sabik kang gawin ang Kanyang kalooban, maaari mong hilingin sa Diyos na linawin ito sa pamamagitan ng mga kalagayan. Ngunit ang landas ng tunay na pananampalataya ay hindi iyong tinatandaan ng mga bagay na ipinakikita sa atin ng Diyos (Hebreo 11:1).

5. Humingi ng Payo sa mga Taong Maka-Diyos (Kawikaan 1:5; 11:14; 15:22; 24:6). Ang salitang “maka-Diyos” ay hindi nangangahulugang “sinumang” tao. Lumapit sa mga espirituwal na lider na nakakikilala sa iyo (Hebreo 13:7, 17). Bukod dito, ang pinakamabuting payo ay hindi iyong madalian, kundi iyong dahan-dahang inaalam (Kawikaan 20:5). Ang mga taong mapagmatigas sa sariling kalooban ay may hilig na lubusang iwasan ang payo o sumangguni sa mga kaibigang hindi sasalungat sa kanilang mga ideya.

Paano Natin Isasagawa ang mga Prinsipyo ng Patnubay?

Habang inuuna mo ang mga interes ng Diyos, gagabayan ka Niya sa pamamagitan ng panalangin, ng Salita, ng payo, at ng mga kalagayan. Yamang hindi sinasalungat ng Diyos ang Kanyang sarili, ang lahat ng ito ay dapat magsalita bilang iisang tinig, hindi bilang ilang nagsasalungatang tinig, upang ipakita sa iyo ang tamang hakbang na dapat gawin. Itala ang lahat ng impormasyong mayroon ka na may kinalaman sa pasya. Gumawa ng listahang

“pabor/labán” kung saan isusulat mo ang mga dahilan na pabor at labán sa bawat pagpipiliang bukas sa iyo. Timbangin nang mabuti ang lahat ng impormasyon, at bigyan ng higit na bigat ang mga obhetibong bagay kaysa sa mga pansariling damdamin. Habang may panalangin mong pinag-iisipan ang balak mong hakbang, may kapayapaan ka ba o nakararanas ka ng kaguluhan sa kalooban? Maghintay sa Panginoon kapag may malubha kang pag-aalinlangan. Marahil kailangan pa ng karagdagang payo at panalangin upang malinawan ang lahat ng bagay na kasangkot. Gayunman, hindi mo kailangang magpaliban o maghirap ng kalooban nang walang katapusan. Sa pananampalataya, humingi sa Diyos ng Kanyang karunungan (Santiago 1:5-6). Sa pananampalataya, piliin ang hakbang na pinakamalinaw na itinuturo ng liwanag na ibinigay Niya sa iyo. Ang taong may pananampalataya na marunong magpasya ay nagtatamasa ng kapayapaan ng Diyos na higit sa lahat ng pagkaunawa (Filipos 4:6-7). Kapag nakatalaga ka sa Panginoon, makatitiyak kang gagabayan ka Niya. Nais Niyang malaman mo at gawin ang Kanyang “mabuti at kalugud-lugod at sakdal na kalooban” (Roma 12:2).

Pagganap sa Kalooban ng Diyos

1. Bakit karapat-dapat hanapin ang kalooban ng Diyos para sa ating buhay? Bakit hindi natin dapat pamunuan ang ating buhay ayon sa gusto natin? Gamitin ang mga sumusunod na talata sa iyong sagot:

Awit 139:15-18

Kawikaan 16:25

Kawikaan 27:1

Jeremias 10:23

Juan 10:10b

Efeso 5:17

2. Ano ang nangyayari kapag sinusuway ng isang tao ang ipinahayag na kalooban ng Diyos (1 Samuel 12:15; Ecclesiastes 11:9)?
3. Pag-aralan ang mga sumusunod na halimbawa at ipaliwanag ang mga ibinunga ng kawalan ng paggalang sa kalooban ng Diyos. Anong mga aral ang maisasagawa natin mula sa kanilang buhay? Anong mga panganib ang maiiwasan natin?

Moses: Bilang 20:7-12

Saul: 1 Samuel 15:2-23

Propetang hindi pinangalanan: 1 Hari 13:6-24

4. Bakit madalas tayong matakot sa kalooban ng Diyos para sa ating buhay?
5. Ano ang magpapangyari sa atin na magkaroon ng saloobin ni David (Awit 40:8)?
6. Sa praktikal na pananalita, ano ang ninanais ng Diyos para sa Kanyang mga anak?

Juan 14:27

Santiago 1:17

Juan 15:5

Juan 15:11

Awit 84:11

Awit 37:1-4

7. Ano ang epekto ng mga sumusunod na bagay sa pagkilala sa kalooban ng Diyos?

Ang ating saloobin - Juan 7:17; Efeso 6:6

Ang ating sipag sa pag-aaral ng Biblia - Awit 119:9-11

Panalangin - Colosas 4:12; Daniel 10:12

Payo - Kawikaan 11:14

Mga kalagayan - 1 Corinto 16:8-9

8. Bakit hindi sapat ang mga kalagayan lamang upang matiyak ang kalooban ng Diyos (1 Corinto 16:9; 2 Corinto 2:12; 1 Tesalonica 2:18)?
9. Anong mga bagay ang dapat isaalang-alang ng isang Cristiano sa pagpili ng karera? ng mapapangasawa? ng bagong lugar na titirhan? Pumili ng isa sa mga larangang ito at magbigay ng angkop na mga talata sa iyong sagot.
10. Sa anong mga larangan ng iyong buhay mo nais malaman ang kalooban ng Diyos? Anong mga hakbang na ang ginawa mo upang makilala ang Kanyang kalooban?

Aralin 4: Pag-abot sa mga Layunin sa Buhay

Ang Diyos ay nagpapalano. Ang Kanyang binabalak ay Kanyang gagawin. “Aking pinanukala, akin namang gagawin” (Isaias 46:11b). Ang Kanyang mga layunin ay isinasakatuparan ayon sa Kanyang sariling kalooban (Efeso 1:11). Saklaw ng plano ng Diyos ang buong hinaharap, na lubos Niyang nalalaman nang una pa. Sa Kasulatan, isinulat ng Diyos sa pamamagitan ng hula ang mahahalagang bahagi ng ministeryo ng Panginoong Jesus dito sa lupa. Siya ang susi sa plano ng Diyos para sa ating pagtubos. Sa pagtatapos ng Kanyang ministeryo sa lupa, sinabi ng Panginoon, “Natapos Ko na ang gawaing ibinigay Mo sa Akin upang gawin” (Juan 17:4). Walang anumang basta-basta sa Kanyang sinabi, sa Kanyang ginawa o sa Kanyang pinuntahan. Abala Siya sa pagganap sa kalooban ng nagsugo sa Kanya (Juan 4:34).

Ang mga layunin ng Diyos ay umaabot din sa buhay ng bawat mananampalataya. “‘Sapagkat nalalaman Ko ang mga plano Ko para sa inyo,’ sabi ng Panginoon, ‘mga plano para sa inyong ikabubuti at hindi para sa kapahamakan, upang bigyan kayo ng kinabukasan at pag-asa’” (Jeremias 29:11 NASB). Nais ng Diyos na makita ang bawat mananampalataya na lumalago sa biyaya at sa pagkakilala sa ating Panginoong Jesus (2 Pedro 3:18), pagkatapos ay maging ganap kay Cristo (Colosas 1:28), at sa wakas ay maging kawangis ng larawan ni Cristo (Roma 8:29). Sa madaling salita, tayo ay dapat maging katulad ni Cristo. Inilalatag ng Panginoon ang Kanyang pananaw kung paano dapat hubugin ang ating buhay.

1. Ang Diyos at ang Kanyang kaharian ang dapat mauna (Mateo 6:33).
2. Ang walang hanggan ay higit na mahalaga kaysa sa pansamantala (2 Corinto 4:18).
3. Ang espirituwal ay higit na mahalaga kaysa sa pisikal (Mateo 6:19-20).
4. Ang tao ay higit na mahalaga kaysa sa mga bagay (Marcos 8:36-37).

Kapag nakita natin ang mga layuning ito, o hinubog natin ang ating buhay ayon sa Kanyang pananaw, mamumuhay tayo nang matagumpay ayon sa pamantayan ng Diyos.

Pagbuo ng mga Layunin (Saan Ko Gustong Makarating?)

Ang malabong paghahangad ng pag-unlad, na walang anumang plano o tiyak na pangakong kumilos, ay hindi layunin kundi isang pangarap. Kapag wala kang pinupuntirya, tiyak na wala kang tatamaan. Karaniwang nagkakaroon ng pag-unlad kapag ang mga pangkalahatang pag-asa ay pinalitan ng mga tiyak na layunin. Dapat tayong umasa sa Panginoon para sa patnubay at umasa sa Kanyang kapangyarihang nagpapalakas. Gayunman, hindi nito inaalis ang pangangailangang magtakda ng mga layunin at tukuyin ang mga kinakailangang gawain. Ang layunin ay isang tunguhin o mithiing dapat maabot o maisakatuparan. Halimbawa, ang layunin ng Panginoong Jesus ay itayo ang Kanyang iglesia (Mateo 16:18). Para rito, sinanay Niya at isinugo ang Labindalawang Apostol upang itatag ito.

Ang mga layunin ay dapat nasa loob ng balangkas ng mga prayoridad (mga bagay na pinakamahalaga) at mga pananagutang itinuturo ng Kasulatan. Ang ating kaugnayan sa Diyos (Mateo 22:37-38), ministeryo (Mateo 6:33), pamilya (1 Timoteo 3:4-5) at mga pananagutan sa trabaho (2 Tesalonica 3:10) ang mga pangunahing larangang dapat isaalang-alang. Tanungin ang sarili: Ano ang nais kong maisakatuparan sa bawat isa sa mga larangang ito? May halaga ba ito sa walang hanggan? Makatotohanan ba ito? Masyado ba akong nag-aalala sa mga gawain at hindi sa mga layunin? Bakit ko nais na mangyari ang mga bagay na ito? Makasarili ba ang mga layuning ito o nakatuon sa Diyos? Ano ang layunin ng aking buhay?

Susunod, ang mga layuning ito ay dapat itakda sa tamang panahon. Kailan dapat maisakatuparan ang mga ito? Makapagtatakda ba ako ng makatwirang panahon upang makita ang pag-unlad? Limitado ang panahon. Itakda ang iyong mga target para sa mga layunin sa buong buhay, mga pangmatagalang layunin, mga panggitnang layunin, at mga panandaliang layunin. Ang mga panandaliang layunin ay dapat maglapit sa iyo sa landas patungo sa mga pangmatagalan. Kung wala kang pangmatagalang layunin o layunin sa buhay, ang mga mas maiikli ay kadalasang nawawalan ng kabuluhan.

1. **Mga Layunin sa Buhay.** Pagdating ko sa katapusan ng buhay, ano ang nais kong lingunin bilang naisakatuparan? Ang layunin sa buhay ay karaniwang malawak, ngunit kayang abutin. Halimbawa: “Makilala ang buong payo ng Diyos sa pamamagitan ng lubos na pagkadalubhasa sa Biblia sa Ingles.”
2. **Mga Pangmatagalang Layunin.** Saan ko gustong makarating sa aking buhay 10 o 15 taon mula ngayon, kung hindi pa dumarating ang Panginoon? Halimbawa: “Maging bihasa sa Salita ng Diyos sa pamamagitan ng lubos na pagkadalubhasa sa Bagong Tipan, at pagkakaroon ng malawak na kaalaman sa Lumang Tipan.”
3. **Mga Panggitnang Layunin.** Saan ko gustong makarating sa loob ng dalawa hanggang limang taon? Ano ang dapat maitatag sa aking buhay? Halimbawa: “Maging dalubhasa sa mga pangunahing aklat ng Bagong Tipan at magkaroon ng pangkalahatang pananaw sa buong Biblia.”
4. **Mga Panandaliang Layunin.** Kung anim na buwan o isang taon na lamang ang natitira sa aking buhay, anong mga pagbabago ang gagawin ko? Anong mga paghahanda ang kailangan ngayon, kung mas matagal pa akong mabubuhay? Halimbawa: “Magkaroon ng pangkalahatang pagkakilala sa Biblia sa pamamagitan ng pagbasa nito nang buo sa loob ng isang taon.”

Pagsusuri sa Sarili (Nasaan Ako Ngayon?)

1. **Mga Puwersang Tumutulong.** Suriin ang iyong buhay kaugnay ng bawat tiyak na layunin. Anong mga kalakasan ang mayroon ako na tutulong sa akin upang maabot ang layuning ito? Anong mga tagumpay ang naranasan ko noon sa larangang ito? Paano makatutulong sa akin ang aking mabubuting gawi sa kasalukuyan? Paano ako matutulungan ng kasalukuyang kapaligiran ng aking iglesya at ng mga pinuno nito? Anong mga bagay sa aking kasalukuyang pamumuhay ang makatutulong sa paglago sa larangang ito?
2. **Mga Puwersang Humahadlang.** Ano ang kailangang baguhin sa aking buhay upang matagumpay kong maabot ang aking layunin? Anong mga kahinaan ang mayroon ako noon sa larangang ito? Anong masasamang gawi ang dapat magbago? Anong mga nakasasamang ugnayan ang kailangang baguhin? Anong mga pagbabago ang dapat gawin sa aking pamumuhay? Anong mga prayoridad ang mali sa aking buhay?

Pagbuo ng mga Gawain (Paano Ako Makararating Doon?)

Ang mga gawain ay mga hakbang na dapat nating gawin upang maabot ang isang layunin. Ang dami ng gawaing kailangan upang maabot ang isang layunin ay depende sa haba ng panahon (panandalian, panggitna, atbp.) Ang uri ng gawain ay depende sa larangan ng buhay na kasangkot. Ang (mga) gawain ay dapat isaalang-alang ang anumang hadlang o problemang dapat mapagtagumpayan.

Kung ang iyong panandaliang layunin ay “Bumuo ng tuloy-tuloy na pang-araw-araw na buhay-debosyon na nagpapatibay sa aking kaugnayan sa Diyos at nagbubunga sa araw-araw na pamumuhay,” maaaring kabilang sa iyong mga gawain ang:

- a. Makipagtagpo sa Panginoon tuwing umaga para sa sunud-sunod na pag-aaral at pagbubulay-bulay sa Salita, kasama ang panalangin.
- b. Magkaroon ng kuwaderno ng debosyon na may tala para sa bawat araw, kasama ang talatang pinag-isipan at ang personal na pagsasabuhay o mga natutuhan tungkol sa Diyos. Magplanong ibahagi ito sa isang kaibigang may-gulang sa pananampalataya.
- c. Pag-aralan ang mahahalagang aklat tungkol sa buhay-panalangin at sa pag-aaral ng Biblia na isinasabuhay.

Mahirap isagawa ang mga tiyak na gawaing ito nang hindi nagkakaroon ng malaking pag-unlad tungo sa pag-abot sa layuning ito. Iyan ang pagsubok sa anumang serye ng mga gawain.

Pag-iiskedyul ng mga Gawain (Paano Ko Ginagamit ang Aking Panahon?)

Ang isang gawain ay hindi “magagawa” malibang ito ay talagang maiiskedyul. Una, kailangan mong punan ang isang talaan ng paggamit ng panahon upang malaman kung paano mo ginagamit ang iyong panahon sa kasalukuyan. Ang mga mananampalataya ay pinapayuhang “sulitin ang inyong panahon, sapagkat masasama ang mga araw” (Efeso 5:16 NASB). Ang kaisipan dito ay ang pagsamsam sa bawat mahalagang pagkakataon upang gamitin ang iyong mga araw at oras para sa Diyos. Ang panahon ay isang bagay na sinabihan tayong pangasiwaan nang kasing-ingat ng salapi. Madalas sabihin ng mga tao, “Wala akong panahon.” Ipinapakita ng Biblia na may sapat na panahon upang gawin ang lahat ng hinihingi ng Diyos, ngunit walang panahong dapat sayangin. Paano natin mababawi ang nawalang panahon at magagamit ito nang mas mabuti?

1. **Pagsusuri sa Kasalukuyang Paggamit ng Panahon.** Itala ang lahat ng iyong ginagawa sa loob ng isang linggo, sa bawat 30 minuto, sa isang worksheet na Talaan ng Panahon.
 - a. Pansinin kung saan naging labis ang paggamit ng panahon (pagtulog, pagkain, pagbibihis, mahahabang usapan, mga karaniwang gawain).
 - b. Hanapin ang mga nagsasayang ng panahon. Saan ka makatitipid ng panahon? Saan mo mapagsasama-sama ang mga gawain? Ano ang maaari mong alisin?
 - c. Ano ang ginagawa mo na hindi gawaing prayoridad (panonood ng TV, walang kabuluhang babasahin, mga hindi kinakailangang pakikisangkot)?
 - d. Sumangguni sa iba (kaibigang may-gulang sa pananampalataya, asawa) para sa mga mungkahi. Saan nila nakikitang nagsasayang ka ng panahon?
2. **Paggawa ng Lingguhang Iskedyul.** Kailangang makumpleto ang isang iskedyul ng panahon upang matiyak na maisasagawa ang lahat ng kinakailangang gawain.
 - a. Isulat ang lahat ng gawaing ginagawa mo sa kasalukuyan at ang lahat ng gawaing dapat mong simulan upang maabot ang iyong mga layunin.
 - b. Tantiyahin ang panahong kailangan sa bawat gawain at kuwentahin ang kabuuan.
 - c. Magtakda ng prayoridad sa bawat gawain. Markahan ng “A” ang mga gawaing “Dapat gawin.” Kabilang dito ang mga karaniwang gawaing wala kang pagpipilian (pagtulog,

trabaho, atbp.) at ang mga gawaing may kaugnayan sa iyong mga layunin. Markahan ng “B” ang mga gawaing “nararapat gawin” at ng “C” ang mga gawaing “maaaring gawin.”

- d. Punan ang iyong Lingguhang Iskedyul, itinatala muna ang mga gawaing “A,” pagkatapos ang mga gawaing “B” at sa huli ang mga gawaing “C.” Ang mga gawaing may prayoridad na “C” at “B” ay maaaring kailanganing alisin o ibagay upang magkasya sa 168 oras ng isang linggo.

3. **Pagpapabuti sa Paggamit ng Panahon.** Habang ginagawa mo ang iyong iskedyul linggo-linggo, maghanap ng mga paraan upang mapataas ang husay mo sa paggamit ng panahon. Narito ang ilang mungkahi:

- a. Hatiin ang iyong linggo sa pang-araw-araw na plano ng gawain. Maglaan ng ilang minuto bawat araw upang isulat ang mga ito.
- b. Suriin ang iyong mga prayoridad. Naisasagawa mo ba ang iyong pinakamahahalagang gawain? Itakda ang iyong mga prayoridad upang magawa mo ang pinakamahahalagang bagay, kahit hindi magawa ang iba.
- c. Magkaroon ng listahan ng “dapat gawin” bawat araw, na may nakatakdang prayoridad. Ekisan ang mga gawain kapag tapos na. Muling iiskedyul ang mga hindi naisagawa.
- d. Nakatitipid ng panahon ang sabay na mga gawain. Halimbawa, kapag kumakain ka ng tanghalian, mag-anyaya ng isang kaibigan na mapagbabahaginan mo ng iyong patotoo. Makinig sa mga tape habang nagmamaneho ng iyong sasakyan. Magsaulo ng Kasulatan habang naghuhugas ng pinggan.
- e. Isaayos ang mga lakarin at tungkulin upang mabawasan ang mga dagdag na biyahe.

Pagsusuri sa Pag-unlad (Kumusta Ako?)

Paano mo susuriin ang iyong pag-unlad? Madalas ay nasisira ang mga planong maayos na inihanda na may matibay na mga layunin. Madalas ay hindi natin nagagawa ang ipinangako nating gagawin, o hindi natin ito nagagawa nang mabuti, o hindi pa natin nalulutas ang isang malaking hadlang. May tendensiyang tanggapin na lamang ang kalagayang ito at manatiling talunan malibang may pana-panahong pagsusuri sa pag-unlad. Kinakailangan dito na mayroon tayong kaibigang may-gulang sa pananampalataya, pinuno o kapartner sa panalangin na pinagkasunduan nating katagpuin at may hawak ng kopya ng ating mga layunin. Kahit ang pag-asam lamang sa pagsusuring ito ay nakapagpapasigla na. Kapag may mahusay at isa-isang pagsusuri sa pag-unlad, lalo pa itong nakatutulong. Ang pagsusuring ito ay dapat humantong sa mga mungkahi para sa pagbabago sa ilan sa mga gawain o sa layunin. Ang naghanda ng mga layuning ito ay dapat handang tuparin ang pangako o alisin ang mga ito sa iskedyul. Isaalang-alang ang mga dahilan ng pagkasira ng plano:

- a. Ang mga layunin ay labis na mataas at hindi makatotohanan. Lunas: Isulat muli ang mga ito.
- b. Nagkulang sa katapatan sa pagsasagawa. Lunas: Magsisi sa harap ng Diyos at tuparin ang pangako.
- c. May natukoy na isang malaking hadlang. Lunas: Harapin ito nang buong tatag.
- d. Masyadong marami ang naiskedyul para sa panahong mayroon. Lunas: Bawasan at gawing payak kung kinakailangan.

Konklusyon

Hindi gaanong interesado ang Diyos sa *kung gaano katagal* tayong nabubuhay kundi sa *kung gaano kabuti* tayong namumuhay. Sinimulan ni Jesu-Cristo ang Kanyang hayag na ministeryo sa edad na 30. Sa loob ng tatlo at kalahating taon, naisakatuparan Niya ang lahat ng binalak ng Ama na Kanyang gawin (Juan 17:4; 19:30). Nasabi ni Apostol Pablo, sa katapusan ng isang mas mahabang buhay, “Natapos ko na ang aking takbuhin” (2 Timoteo 4:7). May putong ng katuwiran na nakalaan para sa kanya. Ikaw ba ay magiging isang nakatapos?

Pag-abot sa mga Layunin sa Buhay (Unang Bahagi)

1. Anong gawain ng Diyos ang binibigyang-diin sa Isaias 46:1b at Efeso 1:11?
2. Ano ang mga layunin ng Diyos para sa bawat mananampalataya (Roma 8:29; 2 Pedro 3:18)?
3. Anong mga layunin ang mayroon ang Panginoong Jesus para sa Kanyang ministeryo sa lupa (Juan 4:34; 17:4)?
4. Tukuyin ang mga layunin ni Pablo at ang mga gawaing kanyang isinagawa upang maabot ang mga ito.

Talata	Mga Layunin	Mga Gawain
1 Corinto 9:19-27		
Colosas 1:28-29		
Filipos 3:12-14		

5. Paano sinuri ni Pablo ang kanyang buhay kaugnay ng kanyang mga layunin (2 Timoteo 4:6-8)?
 6. Anong mga aral tungkol sa pagpapalano ang natutuhan mo sa Lucas 14:28-32 at Kawikaan 16:3, 9?
 7. Anong babala ang dapat mong isaalang-alang sa iyong pagpapalano (Santiago 4:13-15)?
 8. Pagdating mo sa katapusan ng iyong buhay, ano ang nais mong lingunin bilang naisakatuparan?
- (Bago sagutan ang mga bilang 9-10, basahing mabuti ang mga TALA para sa araling ito.)
9. *Pagpapalano ng mga Layunin.* Gamit ang “Worksheet sa Pagpapalano ng mga Layunin,” tukuyin ang iyong mga panandaliang layunin (6 na buwan) sa mga larangan ng pananagutang nakalista. Gawing komprehensibo at detalyado hangga’t maaari ang mga layuning ito.
 - a. Ilista ang iyong mga layunin bilang sagot sa tanong na, “Saan Ko Gustong Makarating?”
 - b. Sagutin ang tanong na, “Nasaan Ako Ngayon?” at ipakita ang mga bagay na sa kasalukuyan ay tumutulong at humahadlang sa iyo sa pag-abot sa iyong mga layunin.
 - c. Tukuyin ang mga posibleng gawain upang maabot ang iyong mga layunin sa ilalim ng tanong na, “Paano Ako Makarating Doon?”

- d. Repasuhin ang iyong “Worksheet sa Pagpapalano ng mga Layunin” kasama ang iyong pinuno na tutulong sa iyong tukuyin ang ilang layunin na maaari mong simulang pagtuunan.
10. *Talaan ng Panahon.* Suriin ang iyong kasalukuyang paggamit ng panahon gamit ang worksheet na “Talaan ng Panahon.” Gawin ang mga sumusunod na hakbang:
- Magtala nang eksakto ng lahat ng iyong ginagawa sa loob ng isang linggo. Itala kung ano ang *talagang ginawa mo* sa bawat 30 minuto, hindi kung ano ang *dapat sana ay ginawa mo o binalak mong gawin*.
 - Itala ang kabuuang oras bawat linggo na talagang ginugol mo sa bawat gawaing nakalista sa ilalim ng “Pangangasiwa sa Panahon.”
 - Suriin ang iyong paggamit ng panahon sa pamamagitan ng pagsagot sa mga tanong sa ilalim ng “Pagsusuri sa Talaan ng Panahon.”

Worksheet sa Pagpapalano ng mga Layunin · Haba ng panahon:

Larangan ng pananagutan	Hakbang 1: Saan ko gustong makarating?	Hakbang 2: Nasaan ako ngayon? (mga puwersang tumutulong / humahadlang)	Hakbang 3: Paano ako makararating doon?
Kaugnayan sa Diyos			
Pamilya: asawa, mga anak, iba pa			
Ministryo / Pagsasanay Cristiano			
Trabaho / paaralan			
Iba pa: pananalapi, pisikal			

Talaan ng Panahon · Linggo ng _____ hanggang _____

	LUN	MAR	MIY	HUW	BIY	SAB	LIN
5:00							
5:30							
6:00							
6:30							
7:00							
7:30							
8:00							
8:30							
9:00							
9:30							
10:00							
10:30							
11:00							
11:30							
12:00							
12:30							
1:00							
1:30							
2:00							
2:30							
3:00							
3:30							
4:00							
4:30							
5:00							
5:30							
6:00							
6:30							
7:00							
7:30							
8:00							
8:30							
9:00							
9:30							
10:00							
10:30							
11:00							

Pangangasiwa sa Panahon (oras bawat linggo)

Gawain	Oras	Gawain	Oras	Gawain	Oras
Debosyon		Pag-aaral ng Biblia		Pagbubulay-bulay	
Pag-eebanghelyo		Mga Gawain sa Iglesya		Pagtulog	
Pagkain		Pamilya		Paaralan	
Gawaing-bahay		Pamimili		Trabaho	
Pagbibiyahe		Pakikisalamuha		Libangan	
Oras sa Telepono		Nasayang na Panahon		Iba't Iba	

Pagsusuri sa Talaan ng Panahon:

1. Aling mga gawain ang nagsayang ng panahon? Bakit? Paano maaalis ang mga ito?
2. Aling mga gawain ang kumain ng labis na panahon? Paano ito magagawa nang mas mabisa?
3. Sa aling mga gawain ka dapat maglaan ng mas maraming panahon? Paano ito maisasakatuparan?

Aralin 5: Pangangasiwa sa mga Ipinagkatiwala ng Diyos

“SINO NGA BAGA ANG KATI WALANG TAPAT AT MATALINO?” tanong ng ating Tagapagligtas (Lucas 12:42). Sinagot Niya ang sarili Niyang tanong sa pamamagitan ng tatlong talinghaga. Tungkol ang mga ito sa isang may-ari ng sambahayan at sa kanyang mga alipin, sa isang kasintahang lalaki at sa mga dalagang naghihintay, at sa tatlong alipin na binigyan ng salapi upang ipuhunan (Mateo 24:45–25:30). May tatlong bagay na magkakapareho sa mga talinghagang ito. Una, may isang Panginoong wala, na malinaw na kumakatawan sa Panginoong Jesus. Ikalawa, may mga naiwan na may mga pananagutan. Maliwanag na ito ay ang mga mananampalataya na may mga tungkulin at pagkakataon. Ikatlo, kailangang hintayin ang pagbabalik ng panginoon at maging handang mabuti, gaya ng mga mananampalataya na dapat maging gising at handa sa Ikalawang Pagparito ni Cristo. Ang hamon at babala sa atin bilang mga katiwala ay maging handa sa pagsusulit sa ating Panginoon, na darating at susuriin kung paano natin pinangangasiwaan ang mga bagay na ipinagkatiwala Niya sa atin.

Ano ang isang katiwala? Siya ang nangangasiwa ng sambahayan o ari-arian na pag-aari ng iba. Sa Lumang Tipan, ang ibig sabihin nito ay “isang namamahala sa bahay.” Ang katayuan ng mananampalataya ay katayuan ng isang tagapangasiwa sapagkat ang Diyos ang may-ari ng lahat ng bagay. “Lahat ng nasa langit at nasa lupa ay Iyo” (1 Cronica 29:11). “Lahat ng bagay ay nagmumula sa Iyo, at mula sa Iyong sarili ay ibinigay namin sa Iyo” (1 Cronica 29:14). “Ano ang mayroon ka na hindi mo tinanggap?” (1 Corinto 4:7 NIV). Ang maliwanag na sagot ay, “Wala!” Bukod dito, binili tayo ng Panginoon sa pamamagitan ng Kanyang mahalagang dugo (1 Pedro 1:18–19). Hindi natin pag-aari ang ating sarili, sapagkat binili tayo sa isang halaga (1 Corinto 6:19–20). Kaya ang lahat ng tayo at ang lahat ng mayroon tayo ay pag-aari ng ating May-ari. Kaya pinangangasiwaan lamang natin para sa Kanya ang lahat ng ipinagkatiwala sa atin at ibinabalik natin sa Kanya ang tubo ng Kanyang puhunan. Ang ating pangangasiwa ay pagsubok sa (1) ating *katapatan* sa masikap na pagganap ng ating mga pananagutan (1 Corinto 4:2); (2) ating *pagkamatapat* sa hindi pagsasayang o maling paggamit ng Kanyang mga ari-arian (Lucas 16:11); (3) ating *pagiging mabunga* sa pagdadala ng malaking tubo sa puhunan (Mateo 25:20–21); at (4) ating *pagkamatapat na paglilingkod* sa Kanya bilang ating Haring wala rito (Lucas 19:13–14). Kailangan din nating maunawaan ang prinsipyo na ginagantimpalaan ang mabubuting tagapangasiwa at pinarusuhan o inaalís ang masasama.

Ano ang Ating Pinangangasiwaan?

Ang buhay mismo ay isang banal na pagkakatiwala. Ibinigay sa atin ng Panginoon ang buhay; kung hindi, wala tayo nito. Lahat ng kaluluwa ay sa Kanya (Ezekiel 18:4). Siya ang “Diyos ng lahat ng laman” (Jeremias 32:27). Gaya ng isang singaw, lumilitaw tayo sa lupa at naglalaho ayon sa Kanyang kalooban (Santiago 4:14–15). Kaya nabubuhay tayo ayon sa Kanyang kalooban, hindi ayon sa sarili nating pasya. Ang simpleng pagkaunawang ito ay dapat magtanim sa atin ng ating mga pananagutan sa Diyos. Kaya ang marunong na mananampalataya ay maghahandog ng kanyang katawan sa Panginoon (Roma 12:1). Ipaubaya niya ang bawat bahagi ng kanyang katawan sa paglilingkod sa Diyos (Roma 6:13). Ang pagiging katiwala ay maaaring pag-aralan sa ilalim ng ilang paksa.

1. **Panahon.** “Ang aking mga panahon ay nasa Iyong kamay,” sigaw ng isang maka-Diyos na tao (Awit 31:15). Maaaring itakda ng Panginoon ang karaniwang haba ng buhay (Awit 90:10). Maaari Niya itong paikliin (Awit 102:23–24). Maaari Niya itong pahabain (Kawikaan 10:27; Isaia 38:5). Pinapayuhan tayo ng Diyos na bilangin ang ating mga araw at ihilig ang ating

puso sa karunungan (Awit 90:12). Dapat nating “samantalain ang panahon” (Efeso 5:16), na ginagamit nang may karunungan ang bawat sandali. Labis na binibigyang-diin ng Kasulatan ang kaiklian ng buhay, na inihahambing ito sa damo, o sa mga bulaklak na nalalanta, o sa isang kuwentong isinalaysay. Ang aral ay: gamitin ang panahon para sa Diyos—huwag itong sayangin!

2. **Mga Talento.** Ang salitang “talento” sa Kasulatan ay tumutukoy sa isang halaga ng salapi, ngunit kumakatawan ito sa iba’t ibang kakayahan (Mateo 25:14–30). Ang talino, natatanging kaalaman o kasanayan, mga kakayahan ng katawan at itsura ay nagmumula sa paglalaan ng Diyos, bagaman madalas na inaangkin ng tao ang papuri para sa mga ito. Ang mga kaloob na espirituwal ay ibinibigay sa mga mananampalataya bilang kakayahan upang patibayin ang iba sa iglesya (1 Corinto 12:4–7). Dapat nating gamitin ang mga ito para sa kabutihan ng lahat (1 Pedro 4:10). Ang pagpapaunlad ng sarili para sa makasaring hangarin ay salungat sa layunin ng Diyos.
3. **Katotohanan.** Tayo ay “mga katiwala ng mga hiwaga ng Diyos” (1 Corinto 4:1). Ang lahat ng kaalamang espirituwal, lalo na ang kaalaman tungkol sa Diyos at sa Ebanghelyo, ay isang banal na pagkakatiwala sa isang sanlibutang nasa kamangmangan at kadiliman. Kapag kilala natin ang Salita ng Diyos, tulad tayo ng may-ari ng bahay na may imbakan ng kayamanan (Mateo 13:52 NIV). Dapat nating ibahagi sa iba ang kayamanang ito, hindi itambak para lamang sa sarili nating kasiyahan.
4. **Kayamanan.** May isang natatanging tukso, kahit sa mga mananampalataya, na mamuhay nang ang pinakamataas na pinahahalagahan ay ang materyal na pag-aari sa halip na ang mga bagay ng Diyos. Alinman sa kayamanan o sa Diyos ang may hilig na maghari sa atin. Sinabi ng Panginoong Jesus na hindi tayo makapaglilingkod sa dalawa (Lucas 16:13). Nagkakaroon tayo ng mga kaibigan sa pamamagitan ng salapi kapag ipinupuhunan natin ito para sa walang hanggan (Lucas 16:9). Gayunman, maaari itong maging kaaway natin dahil sa maling paggamit at gamiting patotoo laban sa atin (Santiago 5:1–3). Nakalimutan ng mayamang lalaki na napunta sa Impiyerno na ang mga ari-arian ay nasa pangangalaga lamang niya sa loob ng isang panahon (Lucas 16:19–26). Ang lahat ng ginto at pilak ay pag-aari ng Diyos, hindi ng mga hari ng salapi sa lupa (Hagai 2:8). Ang mga hayop sa isang libong burol ay pag-aari ng Diyos, hindi ng mayayamang may-ari ng rantso (Awit 50:10).

Kailangang bigyan ng tanging pansin ang paksa ng mga materyal na handog sa Panginoon (Exodo 35:5, 22). Pakitandaan na ang handog ay hindi isang donasyon. Ito ay paghahandog ng isang bahaging kumakatawan sa kung ano ang buong-biyayang inilagay ng Diyos sa ating mga kamay. Maingat na pinapansin ng Diyos ang ating pagiging katiwala rito, gaya ng makikita sa Marcos 12:41–44, kung saan pinagmamasdan ni Jesus ang mga tao habang naghuhulog sila ng salapi sa kabang-yaman. Sinabi Niya na ang isang dukhang balo, na may dalawang barya, ay nagbigay nang higit kaysa sa lahat ng iba pa na pinagsama-sama, sapagkat ibinigay niya ang lahat ng mayroon siya mula sa kanyang karukhaan, samantalang sila ay nagbigay mula sa kanilang kasaganaan. May ilang prinsipyo na dapat mamahala sa ating mga handog.

- a. Prinsipyo ng mga Unang Bunga (Kawikaan 3:9–10). Kung paanong ang unang ani ng butil ay ibinibigay sa Diyos, gayundin ang unang bahagi ng ating kita ay dapat ibukod para sa Kanya. Maliwanag na sa paraang ito, hindi tayo mauubusan ng salapi bago pa natin maalala ang Diyos.
- b. Prinsipyo ng Sakripisyo (2 Samuel 24:24). Kung wala itong halagang gugugulin mo, huwag mo itong ibigay sa Diyos. Ang mga tira-tira o mababang-uring handog ay paglapastangan

sa Diyos (Malakias 1:8). Pansinin ang halimbawa ng Panginoong Jesus bilang isang nagbibigay nang may sakripisyo (2 Corinto 8:2-15).

- c. Prinsipyo ng Pagsamba (Mateo 26:7-13; Marcos 14:3-9; Lucas 7:37-38). Sa dalawang magkahiwalay na pangyayari, may mga babaeng lumapit sa Panginoong Jesus at pinahiran Siya ng mamahaling pabango bilang pagpapakita ng debosyon. Itinuring ito na higit na mahalaga kaysa sa isang kaloob sa mga dukha. Ang lahat ng pagbibigay ay dapat maging isang gawa ng espirituwal na pagsamba, ang pribilehiyo ng mga banal ng Diyos. Kung minsan ay napapaisip ang mga tao na ang Diyos ay laging nangangailangan o kapos sa pondo. Walang nakatalang pagkakataon na si Jesus ay nangolekta ng pampublikong handog sa alinman sa Kanyang mga pagtitipon o humingi ng pondo. Ang mga alagad ay “naglingkod sa Kanya mula sa kanilang mga ari-arian” (Lucas 8:3). Ang pinakaunang mga manggagawang Cristiano ay “humayo, na walang tinanggap na anuman mula sa mga Hentil” (3 Juan 7). Nakalulungkot na sa mga sumunod na salinlahi ay napakarami ang kinuha mula sa kanila.

Paano ang Tungkol sa Ikapu?

Nakita natin na itinuring ni Jesus na ang balo ay nagbigay nang higit, ayon sa proporsyon, kaysa sa lahat ng iba pang nag-ambag. Gayunman, sa loob ng daan-daang taon, maraming mananampalataya ang gumamit ng *ikapu* (o ikasampung bahagi) bilang pinakamababang panukat. Paano ito ngayon? Balikan natin ang kasaysayan ng ikapu:

1. Nagbigay ng ikapu bago pa ang Kautusan ni Moises (Genesis 14:20; 28:22).
2. Nagbigay ng ikapu sa ilalim ng Kautusan ni Moises (Levitico 27:30; Bilang 18:21-28; Deuteronomio 12:6, 11, 17). Sa katapusan ng panahon ng Lumang Tipan, hinatulan ng Diyos ang pagpapabaya sa ikapu bilang pagnanakaw (Malakias 3:8-10; Hagai 1:4-6). Sa panahon ng mga Ebanghelyo, isinasagawa ang pagbibigay ng ikapu, bagaman may kasamang pagmamatuwid sa sarili (Mateo 23:23; Lucas 11:42; 18:12).
3. Ang pagbibigay pagkatapos ng Pentecostes (ang pasimula ng iglesia ni Cristo) ay maliwanag na nakasalig sa ibang prinsipyo sapagkat walang binabanggit na ikapu sa Mga Gawa o sa mga sulat. Sa 1 Corinto 16:1-2, inutusan ang mga mananampalataya na magbigay nang *regular* (“sa unang araw ng sanlinggo”), nang *sama-sama*, *kasali ang lahat* (“bawat isa sa inyo”), nang *may sistema* (“magbukod sa kanyang sarili”), at nang *ayon sa proporsyon* (“ayon sa pinagpalang ibinigay sa kanya ng Diyos”).

Ang pag-ibig at pagpapahalaga kay Cristo ang dapat maging pangganyak ng Cristiano sa pagbibigay, hindi ang Kautusan ni Moises o ang halimbawa ng mga banal sa Lumang Tipan. Ang mapagsakripisyong pagbibigay ni Cristo ng Kanyang sarili sa krus ang ating halimbawa. Ang ating pangganyak ay dapat ang panloob na pag-udyok ng Espiritu, hindi ang panlabas na pamimilit ng isang itinakdang panukat. Ito ay naiibang pangganyak, ngunit hindi mas mababa. Dapat bang gumawa ng mas kaunti ang isang Cristiano na nasa ilalim ng biyaya kaysa sa isang Judio na nasa ilalim ng Kautusan? Hinihingi ng panawagan ng pagiging alagad na “talikuran ang lahat” ng mga mananampalataya (Lucas 14:33; Mateo 19:29). Walang ganoong hinihingi ang Kautusan. Ang mapagsakripisyong pagbibigay sa ilalim ng bagong pamantayan ay dapat humigit, hindi kumulang, sa lumang pamantayan. Ang pagbibigay ay dapat *para kay Cristo*, hindi para sa mga proyekto, tao o organisasyon, bagaman maaari itong idaan sa lokal na iglesia o ipadala sa mga maka-Diyos na indibidwal.

Narito ang ilang patnubay sa pagiging katiwala ng salapi. Ipanalangin ang iyong mga kaloob, sa halip na magpasya nang padalos-dalos. Sumangguni sa mga mananampalatayang may kaalaman at may gulang sa pananampalataya. Basahing mabuti ang mahuhusay na magasin o ulat tungkol sa misyon. Maging responsable sa gawain ng iyong lokal na iglesia. Huwag ituring na tinig ng Diyos ang baha ng mga sulat o panawagan sa radyo na humihingi ng abuloy. Suportahan ang mga tunay na umaasa sa Diyos para sa kanilang pangangailangan at hindi namamalimos ng pondo. Iwasang magbigay sa mga may malaking gastos sa promosyon, magarbong mga lathalain o mamahaling proyekto ng pagpapatayo ng gusali. Lalo nang iwasan ang mga gumagamit ng mapanlinlang na paraan, gaya ng pagsisikap na makakuha ng salapi sa pamamagitan ng mga larawan ng nagugutom na mga ulila o sa pangangkong may babalik sa iyong pera kapag nagbigay ka.

Paano Tayo Dapat Mangasiwa?

Kapansin-pansin ang malaking pagbibigay-diin ng Bagong Tipan sa pagiging tapat. Ang tapat na katiwala ang pinupuri (Mateo 25:21-23). Ang tapat na lingkod ang binabanggit (Colosas 1:7; 4:7, 9). Sinabi ni Jesus, “Ang tapat sa pinakamaliit ay tapat din naman sa malaki” (Lucas 16:10). Madalas gamitin ng Diyos ang maliliit na bagay upang subukin ang ating kahandaan na pangasiwaan ang mas malalaking bagay. Sinusubok tayo ng mga materyal na bagay para sa pananagutan sa mga espirituwal na bagay (Lucas 16:11). Ang mga pananagutan sa lupa ang nagpapasya ng ating pagiging karapat-dapat sa mga pananagutan sa walang hanggan (Lucas 19:17, 19). Bukod dito, habang dumarami ang ipinagkakatiwala sa atin upang pangasiwaan, lalo tayong mananagot sa Diyos (Lucas 12:48).

Ano ang humahadlang sa atin bilang mga katiwala? Dinarraig ng pagkamakasarihan ang ating panawagan na ibahagi ang ating buhay sa iba. Nag-iimbót tayo sa halip na masiyahan sa ibinigay ng Diyos. Nagmamataas tayo sa halip na mapagpakumbabang kilalanin na ang lahat ng mayroon tayo ay kaloob ng Diyos. Hindi tayo marunong magpasalamat, kaya’t napapalitan ang diwa ng pagpapasalamat at papuri. Natatakot at nababalisa tayo sa halip na magtiwala sa ating Ama na nakaaalam ng ating mga pangangailangan at nangangkong aalalayan tayo. Maikli ang ating tanaw, na labis na nakatingin sa mga bagay ng panahong ito at kaunti lamang sa mga bagay ng walang hanggang kaharian ng Diyos.

Konklusyon

Dapat asahan ng bawat tagapangasiwa na susuriin siya ng kanyang mga nakatataas. Gayundin ang mananampalataya sa harap ng Diyos. “Sapagkat tayong lahat ay kailangang humarap sa hukuman ni Cristo, upang ang bawat isa ay tumanggap ng ganti sa mga ginawa niya sa katawan, ayon sa kanyang ginawa, maging mabuti o masama” (2 Corinto 5:10 NASB). Ang paghuhukom na ito ay upang suriin ang ating buhay at paglilingkod bilang mga katiwala. Hindi ito paghuhukom sa ating mga kasalanan. Ang pangangasiwa sa ating buhay at sa mga ipinagkakatiwala ng Diyos ay inihahambing sa pagtatayo ng bahay sa ibabaw ng isang pundasyon. Ang pundasyong iyon ay si Jesu-Cristo at ang Kanyang ganap na gawain sa krus (1 Corinto 3:11). Ang ating gawain ay magtayo nang may karunungan sa ibabaw ng pundasyong iyon. Kung mabuti ang ating ginawa, tatanggap tayo ng gantimpala. Kung hindi, magdurusa tayo ng kawalan (1 Corinto 3:14-15). Paano mo pinangangasiwaan ang ipinagkakatiwala sa iyo ng Diyos?

Pangangasiwa sa mga Ipinagkakatiwala ng Diyos

1. Ang katiwala ay isang nag-iingat o nangangasiwa ng ari-arian o pag-aari ng iba. Mula sa mga sumusunod na talata, gumawa ng listahan ng mga bagay na pag-aari ng Diyos ngunit

ginawa Niya tayong mga katiwala sa mga ito:

1 Corinto 6:19-20

Mateo 25:14

Efeso 5:16

Hagai 2:8

1 Pedro 4:10

1 Corinto 4:7

2. Anong dalawang bahagi ng pagiging katiwala ang itinuturing ng Diyos na bahagi ng ating pagsamba sa Kanya?

Roma 12:1

Filipos 4:18

3. Anong mga katangian ang hinahanap ng Diyos sa isang katiwala?

Mateo 24:45-51

Mateo 25:1-13

Mateo 25:14-30

Lucas 19:11-27

4. Gaya ng ipinakita sa itaas, ang pagbibigay ng ating materyal na pag-aari ay isang mahalagang bahagi ng pagiging katiwala. Basahin ang 1 Corinto 16:1-2 at sagutin ang mga sumusunod na tanong:

Kailan inuutusan ang Cristiano na magbigay?

Sino ang dapat magbigay?

*Anong pananalita ang nagbibigay-diin sa **pagpapalano nang maaga** sa pagbibigay?*

Gaano kalaki ang dapat ibigay ng isang tao?

5. Gaano kalaki ang kusang-loob na ibinigay ng mga patriyarka sa Lumang Tipan na sina Abraham at Jacob (Genesis 28:22; Hebreo 7:1-2)?

Gaano kalaki ang iniutos na ibigay ng mga Judio sa ilalim ng Kautusan (Hebreo 7:5)?

Ano ang dapat na maging huwaran natin sa pagbibigay ngayon (2 Corinto 8:9)? Paano ito naiiba sa huwaran ng Lumang Tipan?

6. Ano ang dapat na maging saloobin natin sa pagbibigay (2 Corinto 9:7; 1 Corinto 13:3; Mateo 6:1-4)?

Ano ang kulang sa pagbibigay ng mga taga-Corinto (2 Corinto 8:8-11) kung ihahambing sa paraan ng pagbibigay ng mga taga-Macedonia (tt. 1-5)?

7. Kailangan ba ng Diyos ang ating mga kaloob (Awit 50:10-12)? _____ Sino ba talaga ang nakikinabang sa ating pagbibigay (Filipos 4:17)?

8. Mula sa mga sumusunod na talata, ilarawan ang mabubuting bunga ng pagbibigay sa Diyos laban sa masasamang bunga ng pagpipigil ng materyal na mga bagay:

Talata	Pagbibigay	Pagpipigil
Kawikaan 11:24		
Kawikaan 28:27		
Malakias 3:8-10		
Mateo 6:20-21		
Lucas 12:20-21		
2 Corinto 9:6, 8		
1 Timoteo 6:9-11		

9. Sino ang dapat nating isaalang-alang sa ating pagbibigay (Kawikaan 19:17; 1 Corinto 9:14; Galacia 6:6; Santiago 2:15-16)?

Anong mga prinsipyo ang isasaalang-alang mo sa pagbibigay sa isang organisasyong Cristiano maliban sa lokal na iglesya?

10. Nasisiyahan ka ba sa kasalukuyan mong pagbibigay sa Panginoon? Ano ang gagawin mong kakaiba bilang bunga ng araling ito?

Aralin 6: Pag-abot sa mga Layunin sa Buhay (Ikalawang Bahagi)

Matapos mong sagutan ang “Worksheet sa Pagpapalano ng mga Layunin” at ang worksheet na “Imbentaryo ng Oras” sa Aralin 4, handa ka nang isulat ang iyong mga panandaliang layunin at bumuo ng lingguhang iskedyul. Balikan mo muna ang mga TALA para sa Aralin 4 bago gawin ang mga pagsasanay sa ibaba.

1. *Mga Panandaliang Layunin.* Nasuri mo na ang iba't ibang bahagi ng iyong buhay kasama ng iyong lider at sa harap ng Panginoon.
 - a. Pumili ng tatlong layunin mula sa iyong “Worksheet sa Pagpapalano ng mga Layunin” na nais mong pagsikapang abutin sa susunod na ilang buwan. Ang mga layuning ito ay dapat na humahamon sa iyo at nakatutulong sa isang disiplinado at matagumpay na buhay Cristiano. Kung anim na buwan na lamang ang natitira sa iyong buhay, anong mga layunin ang pagsisikapang mong abutin?
 - b. Itala ang iyong mga layunin at ang mga gawaing kailangan upang maabot ang mga ito sa pamamagitan ng pagsagot sa mga tanong sa worksheet na “Mga Layunin at mga Gawain.”
2. *Lingguhang Iskedyul.* Matapos mong suriin kung paano mo ginagamit ngayon ang iyong oras at maitakda ang iyong mga panandaliang layunin (Aralin 4), bumuo ng isang lingguhang iskedyul na titiyak na magagawa ang lahat ng kinakailangang gawain. Sundin ang mga sumusunod na hakbang:
 - a. Isaalang-alang ang mga bahagi ng pananagutan na nakalista sa “Worksheet sa Pagpapalano ng Iskedyul.” Para sa bawat bahagi, isulat ang lahat ng gawaing kasalukuyan mong ginagawa at ang lahat ng gawaing kailangan mong gawin upang maabot ang iyong mga panandaliang layunin.
 - b. Tantiyahin ang oras na kailangan para sa bawat gawain at itala ito sa ilalim ng “Oras na Kailangan.” Kunin ang kabuuan.
 - c. Itakda ang pagkakasunud-sunod ng halaga ng iyong mga gawain. Markahan ng “A” ang mga gawaing “dapat gawin.” Kasama rito ang mga karaniwang gawain na wala kang pagpipilian (pagtulog, trabaho, at iba pa) at ang mga gawaing may kaugnayan sa iyong mga layunin. Markahan ng “B” ang mga gawaing “nararapat gawin” at ng “C” ang mga gawaing “maaaring gawin” o mababa ang halaga.
 - d. Punan ang “Lingguhang Iskedyul,” na unang itinatala ang mga gawaing “A,” saka ang mga gawaing “B,” at sa huli ang mga gawaing “C.” Maaaring kailanganing alisin o ayusin ang mga gawaing may prayoridad na “C” at “B” upang magkasya sa 168 oras ng isang linggo.
3. *Opsiional.* Makabubuting sagutan din ang isang “Worksheet sa Pagpapalano ng mga Layunin” para sa mga Pangkatamtamang Layunin, mga Pangmatagalang Layunin, at mga Layunin sa Buhay.
 - a. Magsimula muna sa mga Layunin sa Buhay. (Tingnan ang Aralin 4 sa ilalim ng “Pagbuo ng mga Layunin.”)
 - b. Ang mga Pangmatagalang Layunin ay dapat may kasamang mas maliliit na layunin na tutulong sa iyo na maabot ang mga Layunin sa Buhay.

- c. Ang mga Pangkatamtamang Layunin ay dapat tumulong sa iyo na maabot ang mga Pangmatagalang Layunin.
 - d. Maaaring kailanganin mo na ngayong ayusin ang iyong mga Panandaliang Layunin upang matiyak na maaabot mo ang mga Pangkatamtamang Layunin.
4. *Pagsusuri at Pagbabalik-tanaw.* Humingi ng tulong sa iyong lider kapag kailangan. Ayusin ang iyong mga layunin at iskedyul ng oras kung kinakailangan. Magpasuri ka sa isang tao paminsan-minsan tungkol sa iyong pag-unlad.

Mga Layunin at mga Gawain

Layunin	Ano ang nais mong makamit, at bakit? Paano mo malalaman na naabot mo na ito? Hanggang kailan?	Paano mo ito makakamit? (Ilista ang mga gawain)
Layunin A		1. 2. 3.
Layunin B		1. 2. 3.
Layunin C		1. 2. 3.

Itinalaga ko ang aking sarili, sa harap ng Panginoon, na seryosong pagsikapang abutin ang mga layuning ito.

(lagda)_____ (petsa)_____

Worksheet sa Pagpapalano ng Iskedyul

Bahagi ng pananagutan	Hakbang 1: Mga tiyak na gawaing sumusuporta	Hakbang 2: Oras na kailangan (araw-araw / lingguhan)	Hakbang 3: Prayoridad (A, B, C)
Kaugnayan sa Diyos			
Pamilya: asawa, mga anak, iba pa			
Ministryo / pagsasanay Cristiano			
Trabaho / paaralan			
Iba pa: pananalapi, pangangatawan			
Kabuuan			

Lingguhang Iskedyul · Linggo ng _____ hanggang _____

	LUN	MAR	MIY	HUW	BIY	SAB	LIN
5:00							
5:30							
6:00							
6:30							
7:00							
7:30							
8:00							
8:30							
9:00							
9:30							
10:00							
10:30							
11:00							
11:30							
12:00							
12:30							
1:00							
1:30							
2:00							
2:30							
3:00							
3:30							
4:00							
4:30							
5:00							
5:30							
6:00							
6:30							
7:00							
7:30							
8:00							
8:30							
9:00							
9:30							
10:00							
10:30							
11:00							

Aralin 7: Ang Espiritu ng Diyos: Ang Kanyang Persona at Gawain

Nang makatagpo ni Pablo, ang Apostol, ang ilang alagad ni Juan Bautista sa Efeso, tinanong niya sila, “Tinanggap ba ninyo ang Espiritu Santo nang kayo’y sumampalataya? Sumagot sila, ‘Hindi, ni hindi pa namin narinig na mayroong Espiritu Santo’” (Mga Gawa 19:2 NIV). Sa ngayon, karamihan sa mga nagpapakilalang Cristiano ay nakarinig na tungkol sa Espiritu Santo, ngunit kakaunti ang alam nila tungkol sa Kanya o sa mga ministryong Kanyang ginagampanan. Gayundin, kakaunti ang pagkaunawa ng mga alagad ng Panginoon tungkol sa Espiritu Santo. Ipinakilala sila ng Panginoon sa Espiritu Santo sa isang nakagugulat na paraan. “Nakabubuti sa inyo na Ako’y umalis; sapagkat kung hindi Ako aalis, ang Mang-aaliw ay hindi paparito sa inyo; ngunit kung Ako’y aalis, Siya’y aking susuguin sa inyo” (Juan 16:7). Ang Mang-aaliw na ito, o banal na Katulong, ay walang iba kundi ang Espiritu Santo (Juan 7:39). Itinuring ng Panginoong Jesus na ang pagdating ng Espiritu ay higit pang makapupuno sa pag-alis ng Tagapagligtas sa Kanyang pisikal na presensya.

Sa pinakasimula pa lamang, sinasabi sa atin ng Biblia, “Ang Espiritu ng Diyos ay sumasa ibabaw ng tubig” (Genesis 1:2). Ang “Espiritu ng Diyos” ay higit pa sa isang pangkalahatang pananalita para sa Diyos, kahit sa Lumang Tipan, kung saan madalas na nakikita ang Espiritu ng Panginoon bilang naiiba sa Kanyang mga ministryo. Totoo na sa Bagong Tipan mas malinaw na nakikita ang iisang tunay na Diyos bilang tatlong magkakaibang Persona: ang Ama, ang Anak at ang Espiritu Santo (Mateo 28:19; 2 Corinto 13:14; Lucas 3:21-22; Efeso 4:4-6; Juan 14:16). Kailangan nating ulitin ang turo ng Kasulatan tungkol dito.

1. Iisa ang Diyos (1 Timoteo 2:5; Marcos 12:29; Efeso 4:6).
2. May pagkamarami sa loob ng iisang Diyos (Genesis 1:26). Nagsasalita Siya tungkol sa Kanyang Sarili sa anyong maramihan. Isa sa Kanyang mga pangalan sa Lumang Tipan ay ang maramihang *Elohim*, na ginamit nang mga 2600 beses.
3. Ang pagkamarami ng Diyos ay ipinakilala sa tatlong magkakaibang Persona: ang Ama, ang Anak at ang Espiritu Santo (1 Pedro 1:2; Judas 20-21). Bawat isa sa mga Personang ito ay ganap na Diyos. Ang Ama ay Diyos (1 Tesalonica 1:1; 2 Pedro 1:17). Ang Anak ay Diyos (Juan 1:1, 14; 20:28; Roma 9:5; Colosas 1:15; 2:9; Hebreo 1:8). Ang Espiritu ay Diyos (Mga Gawa 5:3-4; 2 Corinto 3:17).

Ilarawan ang ugnayang ito bilang isang tatsulok na kumakatawan sa Diyos na tatlong-persona-sa-iisa. Ang tatsulok ay kumakatawan sa iisang Diyos. Ang tatlong gilid ay kumakatawan, ayon sa pagkakasunod, sa Ama, sa Anak at sa Espiritu. Bawat gilid ay naiiba sa iba, gayunma’y bawat isa ay bahagi ng tatsulok na kumakatawan sa iisang Diyos. Kamangha-mangha na inihahayag ng Kasulatan na ang tatlong Persona ay nag-uusap sa isa’t isa nang personal (Hebreo 1:8). Maaaring mahirapan ang ating limitadong pag-iisip na unawain ang ganitong Persona na walang katulad sa ating karanasan o nakikita. Ngunit dapat nating tanggapin ang inihayag ng Diyos tungkol sa Kanyang Sarili, lubos man nating maunawaan ito o hindi.

Ang Pagka-Diyos ng Espiritu

Narito ang karagdagang patunay na ang Espiritu Santo ay Diyos:

1. **Taglay Niya Ang Mga Pangalan Ng Diyos**, at kinikilala rin Siyang kaisa Niya. Tinatawag Siyang Diyos (Mga Gawa 5:3-4). Siya ang Espiritu ng Panginoon (2 Corinto 3:18), ang

Espiritu ng Diyos (Roma 8:14), at ang Espiritu ng Ama (Mateo 10:20). Iniuugnay Siya sa mga pangalan ng Diyos sa Lumang Tipan, *Jehovah* at *Adonai* (Ihambing ang Mga Gawa 28:25 at Isaia 6:1-13; gayundin ang Hebreo 10:15-17 at Jeremias 31:31-34). Siya rin ang Espiritu ni Cristo (Roma 8:9) at ang Espiritu ni Jesu-Cristo (Filipos 1:19), na nagpapakita ng pagkakaisa ng Pagka-Diyos, gayundin ng pagkakaiba ng mga Persona.

2. **Taglay Niya Ang Mga Katangian Ng Diyos.** Siya ay walang hanggan (Hebreo 9:14), may sariling buhay (Roma 8:2), nakaaalam ng lahat (1 Corinto 2:10-11), at nasa lahat ng dako (Awit 139:7-10), upang banggitin lamang ang pinakahalatang mga katangian ng pagka-Diyos.
3. **Tumatanggap Siya Ng Buong Karangalan Bilang Diyos.** Ang magsalita laban sa Kanya ay pagsasalita laban sa Diyos (Mateo 12:31-32). Ang magkasala laban sa Kanya ay pagkakasala laban sa Diyos (Mga Gawa 5:3-4). Ang dungisan ang templong Kanyang tinatahanan ay pagdungis sa templo ng Diyos (1 Corinto 3:16-17).

Ang Pagka-Persona ng Espiritu

Ang salitang “persona,” kapag ginamit sa Ama, sa Anak at sa Espiritu, ay nangangahulugang bawat isa ay may tatlong katangian ng pagka-persona. Ang Espiritu Santo ay may talino (1 Corinto 2:10-11). Siya ay may nalalamang mga bagay. Siya ay may damdamin (Efeso 4:30). Maaari Siyang mapighati. Mayroon Siyang personal na damdamin. Siya ay may kalooban (1 Corinto 12:11). Siya ang nagpapasya kung anong mga kaloob na espirituwal ang ibibigay sa mga mananampalataya. Ang “persona” ay nangangahulugan ding bawat isa ay may panloob na pagkakaiba sa isa’t isa sa loob ng pagkakaisa ng iisang Diyos. Hindi ito nangangahulugang bawat isa ay ibang Persona sa diwang may tatlong Diyos. Tandaan ang halimbawa ng tatsulok na nabanggit na.

Mahalagang pansinin na mga panghalip na pampersona ang ginagamit kapag tinutukoy Siya (Juan 15:26; 16:13-14). Ang Espiritu ay “Siya,” hindi “ito” (na para bang Siya ay isa lamang impluwensya o puwersang walang pagka-persona).

Napakahalaga ng ating kaugnayan sa Espiritu. Dapat tayong maging maingat at mulat sa Kanya, hindi Siya binabalewala, hindi pinapansin o nilalaban. Dapat Siyang pakaiingatan (Awit 51:11). Hindi tayo dapat magkasala laban sa Kanya (Isaia 63:10). Dapat Siyang sundin (Mga Gawa 10:19-21). Kailangan nating maghintay sa Kanya, pasakop sa Kanya at maging mapagmasid sa Kanyang pangunguna.

Ano ang Kanyang Katulad?

Iba’t ibang simbolo o sagisag ng Espiritu ang ginagamit sa Kasulatan na tumutulong sa atin na maunawaan at mapahalagahan ang Kanyang ministryo.

1. Ang **Hangin** ay nagpapahiwatig sa atin ng epekto ng Kanyang makapangyarihan at di-nakikitang kapangyarihan. Tinukoy Siya ng Panginoong Jesus sa ganitong paraan nang ipaliwanag Niya ang bagong kapanganakan (Juan 3:8). Ang Diyos ay espiritu (Juan 4:24) at walang taong makakakita sa Kanya sa tunay na diwa ng Kanyang pagka-Diyos (Juan 1:18) sapagkat Siya ay di-nakikita. Ang dakilang kapangyarihan ng Espiritu ay makikita sa Kanyang pagpapakita sa Mga Gawa 2:2 bilang ugong ng malakas na hanging humahagibis. Ang kapangyarihan ng Espiritu sa paggawa ay di-maubos-maisip na higit na dakila kaysa lahat ng iba pang kapangyarihan (Zacarias 4:6).
2. Ang **Apoy** ay kapwa nagdadalisay at tumutupok (Hebreo 12:29). Dumating ang Espiritu sa mga alagad sa anyo ng mga dilang tulad ng apoy na nagkabaha-bahagi at dumapo sa bawat

isa sa kanila (Mga Gawa 2:3-4). Ang simbolong ito ay iniuugnay din sa paghatol ng Diyos (Isaias 4:4; Mateo 3:12). Ang nagdadalisay na epekto ng apoy ay makikita kaugnay ng pagsubok sa mga mananampalataya, na naghahayag ng tunay na pananampalataya (1 Pedro 1:7; Apocalipsis 3:18). Ang Espiritu ng Diyos ay naglilinis at humahatol sa Kanyang ministeryo.

3. Ang **Tubig** ay nagpapahayag ng kaisipan ng pag-agos ng masaganang buhay na tulad ng isang ilog (Juan 7:37-39; Apocalipsis 22:1). Mayroong pagpawi ng uhaw, lalo na ng uhaw na espirituwal (Juan 4:14). Ang tubig ay nagbibigay-buhay kaya't sumasagisag ito sa pagbibigay ng bagong buhay sa bagong kapanganakan ng mga mananampalataya (Tito 3:5; Juan 3:5). Ang tubig ay sagisag din ng paghatol at ng kamatayan ng dating pagkatao (1 Pedro 3:20-21). Ang ministeryo ng Espiritu ay maaaring magbunga ng buhay o ng kamatayan, depende sa ating pagtugon sa Diyos.
4. Ang **Langis** ay iniuugnay sa salitang "pagpapahid" na nagmula sa salitang ang kahulugan ay "ipahid." Ang Espiritu ang pagpapahid sa mananampalataya kay Cristo (1 Juan 2:20, 27; 2 Corinto 1:21). Ang langis ay nagsilbing panggatong ng mga ilawan ng Tabernakulo ng Diyos sa Lumang Tipan at ginamit sa pagtatalaga ng mga saserdote para sa paglilingkod sa Panginoon. Sumasagisag ito sa kagalakan (Hebreo 1:9; Awit 104:15) at pagpapagaling (Santiago 5:14). Ang pagtatalaga para sa paglilingkod at patotoo ay ang nagpapabanal na gawain ng Espiritu.
5. Ang **Kalapati** ay hanggang ngayon ay sagisag ng kapayapaan at kalinisan. Bumaba ang Espiritu na tulad ng isang kalapati sa Panginoong Jesus nang Siya ay bautismuhan (Mateo 3:16; Marcos 1:10; Lucas 3:22; Juan 1:32). Nagpapahiwatig ito ng pagiging walang malay na makapipinsala (Mateo 10:16), ng kaamuan, at ng makalangit. Ang lahat ng kabutihang-asal na ito ay dapat makita sa mananampalatayang pinamamahalaan ng Espiritu.

Ano ang Kanyang Ginagawa?

May ilang ministeryo na tila iniuugnay sa bawat isa sa mga persona ng Pagka-Diyos. Ang Ama ang nagpapanukala at nagpapasya. Ang ministeryo ng Anak ay ang angkinin ang pagkatao at maging nakikitang pagpapakita ng Diyos. Ang di-nakikitang Espiritu ay maliwanag na may ministeryo ng pagbibigay-kapangyarihan o pagbibigay-kakayahan. Pansinin natin ang sumusunod na pangkalahatang mga ministeryong Kanyang ginagampanan.

1. Sa pamamagitan ng Kanyang kapangyarihan, naisasakatuparan ang lahat ng bagay, maging ito man ay ang paglalang (Genesis 1:2; Awit 104:30) o ang muling pagkabuhay ni Cristo mula sa mga patay (Roma 8:11). Ang lahat ng banal na himala ay sa pamamagitan ng Kanyang kapangyarihan (Mateo 12:28; Lucas 4:14-18). Ang Kanyang walang-hanggang kapangyarihan ay kayang magtagumpay sa anumang hadlang.
2. Siya ang Tagapaghayag ng Diyos sa tao at ang Siyang kumasi sa nasusulat na Salita ng Diyos (2 Pedro 1:21; 2 Samuel 23:2). Higit pa rito, Siya ang Guro at Tagapagliwanag ng isip ng tao sa espirituwal na pagkaunawa (Juan 16:13). Siya ang Tunay na Patnubay sa tamang landas sa anumang kalagayan (Isaias 48:16; Roma 8:14).
3. Siya ang nagdadala ng espirituwal na buhay sa mga makasalanang tao. Sinusumbatan Niya sila tungkol sa kasalanan (Juan 16:8), binibigyan sila ng kakayahang makita ang espirituwal na katotohanan at isinisilang sila na muli (Juan 3:5). Walang gawaing nagliligtas na hiwalay sa Kanyang ministeryo.

4. Siya lamang ang naging daan ng paglilihi sa pagkakatawang-tao ng Anak ng Diyos (Lucas 1:35). Ang Panginoong Jesus ay lubos na napuspos ng ministeryo ng Espiritu Santo sa bawat aspeto ng Kanyang buhay.

Ang Hangganang Guhit ng Pentecostes

Ang Espiritu Santo, palibhasa'y Diyos, ay hindi nagbabago sa Kanyang persona, pagka-Diyos at katangian. Gayunman, binabago Niya ang paraan ng Kanyang ministeryo paminsan-minsan. Isang napakahalagang pagbabago sa ministeryo ng Espiritu Santo ang makikita matapos mabuhay na muli ang Panginoong Jesus mula sa mga patay at umakyat sa Langit. Dumating ang pagbabagong ito sa araw ng Pentecostes, isang pistang pang-agrikultura ng mga Judio na isa sa pitong kapistahan ni Jehovah (Levitico 23). Ang *Pentecostes*, mula sa salitang Griego para sa "ikalimpung araw," ay tinawag nang gayon sapagkat dumating ito limampung araw matapos ang sabbath ng Paskuwa.

Maraming mananampalataya ang maliwanag na nalilito sa kanilang pagkaunawa sa ministeryo ng Espiritu Santo sapagkat hindi nila pinapansin ang malinaw na mga pahayag ng Panginoong Jesus. Pansining mabuti ang mga talatang ito na nagpapakita ng pagbabago sa ministeryo ng Espiritu at ng eksaktong puntong naganap ang pagbabagong iyon:

1. JUAN 14:16. Sinabi ng Panginoong Jesus na hihilingin Niya sa Ama na ibigay sa mga mananampalataya ang Espiritu upang manahan sa kanila magpakailanman. Maliwanag na hindi pa ito nangyari noon.
2. JUAN 14:17. Sinabi Niya na ang Espiritu noon ay *kasama* nila ngunit sa kalaunan ay *sasa* kanila.
3. JUAN 7:39. Sinabi Niya na hindi pa naibibigay ang Espiritu (sa diwang nasa loob ng mga mananampalataya) at hindi ito maisasakatuparan hanggang si Jesus ay maluwalhati (ibig sabihin, matapos ang Kanyang kamatayan, muling pagkabuhay at pag-akyat sa Langit).
4. LUCAS 24:49. Bago Siya umakyat sa Langit, sinabi Niya sa kanila na maghintay sa Jerusalem hanggang sila'y masangkapan ng kapangyarihan mula sa itaas. Ipinahihiwatig nito ang ipinangakong pagdating ng Espiritu Santo upang manahan sa kanila.
5. MGA GAWA 1:4-5. Muli Niyang iniutos sa kanila na hintayin ang pagdating ng Espiritu "hindi na maraming araw mula ngayon." Sinabi Niya na sila ay babautismuhan sa (ng) Espiritu Santo.
6. MGA GAWA 2:1-4. Eksakto sa araw ng Pentecostes, limampung araw matapos ang kamatayan ng Kordero ng Diyos sa krus (si Cristo, ang ating Paskuwa), bumaba ang Espiritu, nanahan sa mga mananampalataya at pinuspos sila ng Kanyang kapuspusan.

Bago ang Pentecostes ang Espiritu ay "dumarating sa" mga mananampalataya (Mga Hukom 3:10; 11:29; 1 Samuel 16:13) at, kapag hindi nalulugod, ay umaalis sa kanila (1 Samuel 16:14). Kaya't nakapanalangin si David, "Huwag Mong bawiin sa akin ang Iyong Banal na Espiritu" (Awit 51:11), sapagkat hindi pa noon permanenteng nananahan ang Espiritu sa mga mananampalataya. Binibigyan ng Espiritu ng kapangyarihan ang mga tao para sa ilang gawain, gaya ng sa pagyari ng Tabernakulo (Exodo 31:3; 35:30-35). Nagbigay rin Siya ng lakas o kapangyarihan sa mga taong tulad ni Samson (Mga Hukom 13:25; 14:6, 19; 15:14) o ni Jephte (Mga Hukom 11:29). Ang pagbibigay-kapangyarihang ito ay hindi laging kaugnay ng espirituwal na katangian ng mga binigyan nito. May mga taong napuspos ng Espiritu, ngunit walang nakatalang tinahanan Niya

nang palagian, ni nagkaroon ng bautismo o pagtatatak ng Espiritu. Kaya't napapansin natin ang kahalagahan ng mga salita ng Panginoong Jesus sa Juan 7:39 at 14:17.

Pagkatapos ng Pentecostes ang Espiritu ay dumating upang manahan sa loob ng mga mananampalataya (1 Corinto 2:12; 6:19-20). Kung wala ang pananahang ito, ang isang tao ay hindi anak ng Diyos (Roma 8:9; Judas 19). Higit pa rito, ang mga mananampalataya ay tinatakan hanggang sa araw ng pagtubos (2 Corinto 1:22; Efeso 1:13; 4:30). Bukod dito, ang lahat ng mananampalataya ay binautismuhan sa, o isinama sa, katawan ni Cristo (1 Corinto 12:13). Walang kilalang bagay na tulad ng “katawan ni Cristo,” “iglesya ni Cristo” o “kasintahang babae ni Cristo”—tatlong magkakatumbas na pananalita—bago ang Pentecostes. Maliwanag na ang araw ng Pentecostes ay isang mahalagang hangganang guhit sa ministeryo ng Espiritu Santo. Kaya nga, ang mga talatang bago ang Pentecostes, tulad ng Awit 51:11 at 1 Samuel 16:14, ay hindi kailanman dapat gamitin upang patunayan ang doktrina tungkol sa Espiritu pagkatapos ng Pentecostes, gaya ng sinikap gawin ng marami.

Konklusyon

Maaaring ang isang tao ay may malawak na kaalaman sa doktrina tungkol sa Espiritu, ngunit kakaunti pa rin ang alam niya tungkol sa katotohanan ng Kanyang makapangyarihang panloob na paggawa sa araw-araw na buhay. Nais nating magkaroon ng espirituwal na pagkaunawa tungkol sa Espiritu Santo. Ngunit kailangan din nating lubos na magpasakop sa Kanyang malakas na paghubog, tulad ng putik sa mga kamay ng Magpapalayok (Jeremias 18:6). Ang Panginoon ay ang Espiritung iyon, at kailangan nating maging bukas sa bawat bahagi ng buhay sa Kanyang makapangyarihang gawain. Ang magiging bunga ay katangian at buhay na tulad ng kay Cristo, hindi kaguluhan at pabagu-bagong pag-uugali. Ang Diyos mismo ang nananahan sa loob, at Siya ay hindi may-akda ng kaguluhan.

Ang Espiritu ng Diyos: Ang Kanyang Persona at Gawain

1. Ang Espiritu Santo ay hindi lamang isang puwersa o impluwensya. Siya ay isang persona na may mga katangian ng pagka-persona: talino (kakayahang makaalam), damdamin (kakayahang makadama), kalooban (kakayahang gumawa). Paano ipinakikita ang mga katangiang ito ng pagka-persona sa sumusunod na mga talata?

1 Corinto 2:10-12

Efeso 4:30

1 Corinto 12:11

2. Paano mo gagamitin ang sumusunod na mga talata upang ipakita na ang Espiritu Santo ay Diyos?

Mga Gawa 5:1-4

Roma 8:14

2 Corinto 3:18

3. Taglay ng Espiritu Santo ang mga katangian ng Pagka-Diyos. Itugma ang sumusunod na mga talata sa mga katangiang nakalista sa ibaba: Hebreo 9:14; Awit 139:7-9; 1 Corinto 2:10-12.

Walang hanggang pag-iral _____

Walang hangganang kaalaman _____

Nasa lahat ng dako _____

- 4. Kung minsan ay gumagamit ang Biblia ng mga “larawan” (tinatawag na “sagisag”) tulad ng hangin (Juan 3:8), apoy (Mga Gawa 2:3-4), tubig (Juan 7:37-39), langis (Levitico 8:12; Mga Gawa 10:38), at kalapati (Mateo 3:16; Lucas 3:22) upang ipakita sa atin kung ano ang katulad ng Espiritu Santo. Batay sa iyong pangkalahatang kaalaman sa mga katangian ng mga sagisag na ito, ano ang sinasabi nito sa iyo tungkol sa Espiritu Santo? (Halimbawa: Ang Espiritu Santo, tulad ng hangin, ay di-nakikita).
- 5. Pumili ng isa sa mga sagisag sa itaas at ipaliwanag kung paano mo maisasabuhay ang mga kaugnay na katangian nito sa iyong sariling buhay.
- 6. Tukuyin ang iba’t ibang gawain ng Espiritu Santo sa sanlibutan:

Genesis 1:2

Juan 3:5-6

Juan 16:7-11

Juan 16:13-14

2 Pedro 1:21

- 7. Palagi bang gumagawa ang Espiritu sa iisang paraan sa bawat panahon, o may mga pagkakaiba sa Kanyang paraan ng paggawa sa bawat panahon? Hanapin ang mga talata sa talahanayan sa ibaba. Sa ilalim ng “Mga Puna” isulat ang pangunahing kaisipan ng bawat talata kaugnay ng ministeryo ng Espiritu Santo. Pansinin lalo na ang anumang pagbabago mula sa isang panahon tungo sa iba.

Panahon	Mga Talata	Mga Puna
Panahon ng Lumang Tipan (Paglalang hanggang kay Juan Bautista; ang Kautusan ni Moises)	1 Samuel 16:14; Awit 51:11	
Panahon ng mga Ebanghelyo (Juan hanggang Pentecostes; ang kapanganakan ni Cristo hanggang sa krus)	Lucas 11:13; Juan 14:16-17	
Panahon ng Iglesya (Pentecostes hanggang sa kasalukuyan)	Roma 8:9, 11; 1 Corinto 6:19	

Aralin 8: Ang Espiritu ng Diyos: Ang Kanyang Gawain sa mga Mananampalataya

Ang Espiritu ng Diyos ang makapangyarihang kaloob ng nabuhay na mag-uling Cristo sa Kanyang bayan upang maipamuhay nila ang buhay na itinawag sa kanila dito sa lupa. “Ang sumasampalataya sa Akin, gaya ng sinabi ng Kasulatan, ay dadaloy mula sa kanyang kalooban ang mga ilog ng tubig na buhay.’ Ito ay sinabi Niya tungkol sa Espiritu, na tatanggapin sa kalaunan ng mga sumampalataya sa Kanya. Hanggang sa panahong iyon ay hindi pa ibinibigay ang Espiritu, sapagkat hindi pa niluluwalhati si Jesus” (Juan 7:38-39 NIV). Narito ang kapangyarihan at karunungan ng Diyos na ibinigay upang manahan sa ating kalooban. Bilang Siyang nasa ating tabi, Siya ay magpapalakas ng loob, gagabay, magtuturo, magbibigay-kakayahayan at mananalangin para sa atin, gaya ng ginawa ni Jesus noong Siya ay nasa lupa. Siya ay magiging “ibang Mang-aaliw,” katulad Niyang lumakad sa Banal na Lupain at walang pagod na naglingkod sa Kanyang mga alagad at sa mga kaluluwang nangangailangan. Siya ay isang Persona, hindi isang impluwensiya, hindi isang mistikong enerhiya ng sansinukob, hindi isang naliwanagang bahagi ng tao. Siya ay ang Diyos na nasa ating kalooban.

Nagsisimula ang gawain ng Espiritu bago pa man maipanganak na muli ang anak ng Diyos. Nang ipangaral ni Pedro ang kanyang tanyag na sermon noong Pentecostes na nagbunga ng pagbabalik-loob ng humigit-kumulang 3000 kaluluwa, nagkaroon ng malalim na epekto sa pamamagitan ng ministeryo ng Espiritu. “Nang marinig ito ng mga tao, sila ay nasaktan sa puso at sinabi kay Pedro at sa iba pang mga apostol, ‘Mga kapatid, ano ang aming gagawin?’ Sumagot si Pedro, ‘Magsisi kayo at magpabautismo ang bawat isa sa inyo sa pangalan ni Jesu-Cristo upang mapatawad ang inyong mga kasalanan’” (Mga Gawa 2:37-38 NIV). Ang naranasan ng mga tao ay tinatawag na pagkakumbinsi sa kasalanan. Kung wala ito, malamang na walang pagsisisi, na sinabi ng Panginoong Jesus na kailangang-kailangan upang hindi sila mapahamak (Lucas 13:3). Ang ministeryo ng Espiritu ay ang sumbatan ang sanlibutan tungkol sa kasalanan, sa katuwiran at sa paghatol (Juan 16:8). Dumating din Siya upang baguhin ang kaluluwa ng nagkasalang tao at dalhin siya sa buhay na walang hanggan (Juan 3:3-8; Tito 3:5).

Ang Ginagawa ng Espiritu sa Bagong Kapanganakan

1. **Pananahan.** Ipinangako ng Panginoong Jesus na pagdating ng Espiritu Santo ay mananahan Siya sa mga mananampalataya at mananatili roon magpakailanman (Juan 14:16-17). Ang patuloy na pananahang ito ay natatanging totoo mula noong Pentecostes at paulit-ulit na pinagtitibay (Roma 8:11; 2 Timoteo 1:14; 1 Corinto 2:12; Galacia 4:6; 1 Juan 3:24; 4:13). Kung ang sinuman ay walang Espiritu ni Cristo sa kanyang kalooban, siya ay hindi kay Cristo (Roma 8:9). Ang mga hindi ligtas lamang ang walang Espiritu (Judas 19). Pumapasok ang Espiritu sa bagong kapanganakan. Dahil sa pananahang ito, ang katawan ng bawat mananampalataya ay templo ng Diyos (1 Corinto 6:19-20). Sa panahong ito, ang Diyos ay nananahan sa mga tao, hindi sa mga gusali.
2. **Pagtataak.** Kapag ang isang tao ay sumampalataya sa Ebanghelyo ng kaligtasan, siya ay tinatakan ng isang tatak, na walang iba kundi ang Espiritu Santo (Efeso 1:13). Tinatakan tayo ng Espiritu Santo hanggang sa araw ng pagtubos kung kailan babalik si Cristo para sa Kanyang mga banal (Efeso 4:30). Ipinapakita nito ang pagiging permanente ng tunay na bagong kapanganakan. Ito ay tatak ng pagmamay-ari ng Diyos (2 Corinto 1:22). Ang salita ring ito ang ginamit sa pagtatatak ng mga bantay na Romano sa libingan ni Cristo (Mateo 27:66), at ipinapakita nito ang katiyakan ng tunay na mananampalataya kay Cristo.

3. **Patunay o Paunang Bayad.** Ang salitang “earnest” ay isinasalin ding “deposito,” na nangangahulugang isang sangla o garantiya na tatapusin ng Diyos ang transaksiyon ng kaligtasan (2 Corinto 1:22; 5:5; Efeso 1:14). Ang bawat mananampalataya ay binili ng mahalagang dugo ni Cristo at kukunin Niya pagbalik Niya. Hindi lilisanin ng Espiritu ang mananampalataya, gaya rin ng hindi tayo iiwan ni Jesus (Hebreo 13:5). Ito ay ganap na naiiba sa gawain ng Espiritu bago ang Pentecostes.
4. **Pagpapahid.** Sa Lumang Tipan, ang mga hari at saserdote ay pinahiran ng langis bilang tanda ng pagtatalaga ng kanilang paglilingkod sa Diyos. Ngayon, ang mga mananampalataya ay pinahiran ng Espiritu upang ibukod sila para sa Kanyang banal na mga layunin. Ginawa ni Jesu-Cristo ang lahat ng mananampalataya na mga hari at saserdote sa Diyos (Apocalipsis 1:6). Kaya ang bawat mananampalataya ay pinahiran ng Diyos, hindi lamang ang iilang mangangaral na may natatanging espirituwal na kakayahan o kapangyarihan (1 Juan 2:20).
5. **Bautismo.** Ang katagang ito ay ginamit ni Juan Bautista upang ihula ang isang gawain ng Espiritu Santo sa hinaharap (Marcos 1:7-8; Juan 1:33). Inulit ng umakyat na Cristo ang hulag ito sa Mga Gawa 1:5 upang linawin na malapit na itong maganap sa Pentecostes (Mga Gawa 2). Walang taong malinaw na binanggit na nabautismuhan ng, sa, o mula sa Espiritu bago ang Pentecostes. Kaya tinupad ng Pentecostes ang naunang hula ng Panginoon (Juan 7:39; 14:16-20). Ang tanging Kasulatang tumatalakay sa bautismo ng Espiritu bilang doktrina ay ang 1 Corinto 12:13, kung saan sinasabi sa atin na sa iisang Espiritu ay *binautismuhan tayong lahat* sa iisang Katawan. Ang Katawang iyon ay tinukoy sa ibang bahagi bilang ang Iglesia (Efeso 5:23, 30-32), na nabuo noong Pentecostes. Ipinapakita nito na ang Bautismo ng Espiritu ang nag-uugnay sa atin sa Katawan ni Cristo, at kasama rito ang lahat ng Cristiano. Ang Bautismo ng Espiritu ay minsanang gawain na nagaganap sa bagong kapanganakan.

Wala saanmang bahagi na hinihikayat ang isang mananampalataya na hanapin ang Bautismo ng (sa) Espiritu. Ang 120 mananampalataya ay naghintay sa silid sa itaas sa Mga Gawa 2 upang “hintayin” ang pagdating ng Espiritu. Hindi ang kanilang paghihintay ang nagpababa sa Espiritu, ni hindi rin ito tanda ng kanilang espirituwal na tagumpay. Lahat sila ay tumanggap ng bautismo bilang isang grupo. Wala ni isang mananampalataya sa Kasulatan na makikitang naghahanap sa pamamagitan ng anumang espirituwal na paraan upang matanggap ang Bautismo ng Espiritu o alinman sa mga kaloob na espirituwal. Hindi hinihikayat ang mananampalataya na gawin ito ni tinuturuan kung paano ito gagawin. Ang mga Samaritano (Mga Gawa 8:14-20), ang mga Gentil (Mga Gawa 10) at ang mga alagad ni Juan (Mga Gawa 19:1-6) ay tumanggap ng Espiritu bilang mga grupo, ayon sa kalooban ng Diyos at hindi dahil sa kanilang paghahanap.

Nananatili pa rin ang tanong kung bakit nagkaroon ng tatlong magkakahiwalay na bautismo para sa mga grupong nabanggit sa itaas. Bakit hindi nila natanggap ang bautismo nang tanggapin ito ng iba noong Pentecostes? Ang mga unang mananampalataya kay Cristo ay mga Judio. Ipinakita sa kanila na ang mga Gentil ay dapat ding tanggapin sa ganap na pakikibahagi sa Katawan. Higit pa rito, ipinakita sa kanila na ang isang hinamak at kinamumuhiang grupo na tinatawag na mga Samaritano ay dapat ding tanggapin nang pantay. Ang buong pangkat na ito ng mga Samaritano ay tinanggap sa Iglesia bilang isang grupo. Ang mga himalang tanda ay upang pagtunayan ang tanggapang sa kanila ng Diyos sa harap ng isang bayang kung hindi gayon ay hindi sila tatanggapin bilang ganap na mga Cristiano. Hindi wastong gamitin ang mga

Samaritano bilang halimbawa ng mga Cristiano ngayon na wala raw Espiritu Santo at kailangang isa-isang hanapin “ang bautismo.” Gayundin, ang mga alagad ni Juan Bautista ay hindi pa mga Cristiano hanggang sa sila, bilang isang buong grupo, ay bigyan ng Espiritu sa pamamagitan ng pagpapatong ng kamay ng mga Apostol kasabay ng mga himalang tanda. Walang mananampalataya ngayon ang nabautismuhan sa bautismo ni Juan, ni hindi rin niya masasabing hindi pa man lamang niya narinig ang tungkol sa Espiritu Santo.

Dapat sabihin na ang mga tinatawag na “Pentecostal” o “karismatikong” mananampalataya ay may ganap na naiibang pagkaunawa sa bautismo sa/ng/kasama ang Espiritu. Iginigiit nila na ang bautismong ito ay isang mas malalim na espirituwal na karanasan, kasunod at hiwalay sa kaligtasan, na karaniwang pinatutunayan ng pagsasalita sa mga wika. Hinihimok nila ang iba, pati na sa ilang pagkakataon ang mga hindi mananampalataya, na hanapin “ang Bautismo,” kadalasan sa pamamagitan ng paghahanap sa kaloob na “mga wika.” Madalas ipinapakita ang mga wika sa iglesia o sa ibang lugar at pagkatapos ay itinuturo kung paano matatanggap ang kaloob. Binabanggit ang mga kahanga-hangang karanasan bilang patunay ng doktrina. Ginagamit din ang mga pampublikong pagtitipon ng pagpapagaling bilang sumusuportang ebidensiya. Gayunman, may ilang problema sa paggamit nila ng mga Kasulatan tungkol sa bautismo ng Espiritu.

- a. Basta na lamang nilang pinaghahalo at pinagpapalit ang mga salitang hindi magkasingkahulugan. Ang “pagpupuspos ng Espiritu,” gaya sa Efeso 5:18, ay ginagawang kapareho ng “bautismo.” Ngunit dito ang salita ay “patuloy na mapuspos” at hindi tumutukoy sa iisang pangyayari gaya ng bautismo. Bukod dito, naganap na ang pagpupuspos bago pa itinatag ang bautismo. Inuulit ang pagpupuspos sa iisang tao (Mga Gawa 2:4; 4:8, 31). Ang bautismo ay iisang pangyayari lamang. Hinihikayat ang mga mananampalataya na mapuspos ng Espiritu. Walang mananampalataya kay Jesu-Cristo ang hinihikayat na hanapin ang bautismo ng Espiritu, o kahit ang magsalita sa mga wika. Ang pagkalito sa mga katagang ito ay nangyayari dahil sabay na naganap ang pagpupuspos at ang bautismo noong Pentecostes.
- b. Itinuturing nila ang mga Samaritano, mga Gentil at mga alagad ni Juan bilang mga halimbawa ng mga mananampalatayang walang kapangyarihan sa mga iglesia ngayon na, bagaman ligtas, ay hindi pa nakaranas ng bautismo ng Espiritu. Lubos nilang binabalewala ang makasaysayang konteksto sa Mga Gawa at ang pangangailangang kilalanin ang mga grupong ito sa hayagang paraan. Binabalewala rin nila na walang anumang tagubilin sa alinmang sulat na hanapin ang bautismo ng Espiritu, lalo na sa mga talata tungkol sa buhay espirituwal.
- c. Hindi hinahati ng Biblia ang Katawan ni Cristo sa mga grupong “karismatiko” at “hindi karismatiko.” Hindi itinuturo ng mga Kasulatan na may dalawang bautismo: isa kay Cristo (pagbabalik-loob) at isa sa Espiritu (kasunod ng kaligtasan).

Ang Iniutos ng Espiritu sa Mananampalataya

1. **Kahulugan ng Pagpupuspos.** “Mapuspos kayo ng Espiritu,” ang paghimok sa atin (Efeso 5:18). Ang pandiwang “mapuspos” ay nagpapahiwatig ng patuloy na gawain sa buhay ng mananampalataya, hindi isang minsanang karanasan. Nauunawaan natin kung ano ang ibig sabihin ng mapuspos ng Espiritu sa pag-unawa kung paano ginagamit ang salitang “napuspos” sa ibang bahagi ng Kasulatan. Halimbawa, ginagamit ang salitang “napuspos” upang ipahayag ang damdaming nangingibabaw, gaya ng mapuspos ng poot, takot, galit na

parang baliw, kalungkutan, kagalakan, inggit o pagkamangha. Ipinapahayag din nito ang ideya ng lubos na pagkababad, gaya ng espongha sa maasim na alak, ng bahay sa amoy, o ng lungsod sa isang partikular na aral. Ginagamit din ito upang ipahayag ang isang nangingibabaw na katangian, gaya ng mapuspos ng pandaraya, biyaya o katotohanan. Ang kabuuan ng mga gamit na ito, pati na ang natatanging gamit kaugnay ng Espiritu, ay nagpapalinaw na ang makapangyarihang pamamahala ng Espiritu ng Diyos sa ating pang-araw-araw na buhay ang ibig sabihin ng mapuspos ng Espiritu. Ang katagang “pagpupuspos” ay nangangahulugang “pamamahala.” Hindi ito nangangahulugang pagkakaroon ng mas marami pang Espiritu Santo.

2. **Mga Hadlang sa Pagpupuspos.** Anumang humahadlang sa malayang paggawa ng Diyos sa ating buhay ay salungat sa pagpupuspos ng Espiritu. Ang hayagang *paglaban* sa Espiritu ay tila natatanging gawain ng mga hindi mananampalataya (Mga Gawa 7:51). Ang *pagpatay* sa ningas ng Espiritu, gaya ng tubig na ibinubuhos sa apoy, ay maaaring gawin ng isang buong iglesya o ng mga namumuno rito (1 Tesalonica 5:19). Ang *pagpapalungkot* sa Espiritu ay dapat iwasan ng mga taimtim na mananampalataya (Efeso 4:30). Ipinapakita ng salitang ito ang pagiging sensitibo ng Panginoon sa di-nararapat at makalamang pag-uugali. Hindi gagawa ang Espiritu nang may kapangyarihan at pagpapala kapag Siya ay pinakikitunguhan sa ganitong paraan.
3. **Kalikasan ng Pagpupuspos.** Yamang ang pagpapala at kapangyarihan ng Diyos ay nakasalalay sa pamamahala o pagpupuspos ng Espiritu, paano natin mararanasan ang pagpupuspos? Dapat kilalanin na ang Espiritu ay may ganap na kapangyarihan at maaaring kumilos nang lubos na hiwalay sa anumang gawain ng tao. Inilalarawan ito ng katotohanang si Juan Bautista ay napuspos na mula pa sa sinapupunan (Lucas 1:15). Ang Panginoong Jesus, bilang Ganap na Tao, ay laging puspos ng Espiritu (Lucas 4:1). Nagaganap ang pagpupuspos kapag sinisikap nating mamuhay, kumilos o magsalita sa ilalim ng patnubay ng Diyos, nang hindi kinakailangang hanapin ang mismong karanasan ng pagpupuspos. Halimbawa, nang manalangin ang mga apostol para sa katapangang magsalita ng Salita ng Diyos, sa kabila ng matinding pagsalungat, sila ay napuspos ng Espiritu at nagpatotoo nang may dakilang kapangyarihan. Ang pagpupuspos ay hindi isang bagay na bihira. Ito ay kinakailangan para sa gawain ng mga diakono (Mga Gawa 6:3) at makikita sa bawat taimtim na mananampalataya (Mga Gawa 11:24). Kung minsan ay nahahayag ito sa mga nakagugulat na paraan. Si Pablo ay napuspos upang tuligsain ang isang masamang tao (Mga Gawa 13:9). Ang pagpupuspos ay para sa pagsasakatuparan ng mga layunin ng Diyos, hindi ng mga ambisyon ng tao.

Ang Espiritu ang nagmamay-ari sa atin, sa halip na tayo ang nagmamay-ari sa Kanya. Pinapatnubayan Niya ang ating buhay nang walang hadlang upang gawin ang kalooban ng Diyos, hindi upang ipagmalaki ang pagiging nakahihigit sa espirituwal.

4. **Mga Kondisyon sa Pagpupuspos.** Sa karamihan ng pagkakataon, ang mga kondisyon ay tila may kinalaman sa pagtugon ng ating kaluluwa sa gawain ng Diyos habang sinisikap Niyang gawin tayong kawangis ni Cristo (Roma 8:29; Galacia 4:19). Ang buhay na puspos ng Espiritu ay nagmumula sa:
 - a. Masaganang pananahan ng Salita ni Cristo (Colosas 3:16; ihambing sa Efeso 5:18 at mga kasunod).
 - b. Pagbilang sa ating sarili na patay sa kasalanan ngunit buhay para sa Diyos (Roma 6:11).

- c. Paghahandog ng ating katawan kay Cristo para sa Kanyang mga layunin (Roma 12:1-2; 6:13).
- d. Pagsunod na nagmumula sa pagka-Panginoon ni Cristo (Lucas 6:46; Juan 14:21). Hindi natin maaasahang sa pagbigkas ng isang nakatakandang panalangin o sa pagdaan sa isang ritwal ng iglesya ay mapupuspos na tayo ng Espiritu habang nilalampasan natin ang pag-aaral ng Salita at kumakapit sa mga nakapagpaparuming gawi. Ang pagpupuspos o pamamahala ng Espiritu ay bunga ng isang buhay na relasyon kay Cristo sa halip na paghahanap ng isang karanasan.
5. **Mga Bunga ng Pagpupuspos.** Ang epekto ng Espiritu sa ating buhay ay nakasalalay sa ating pagiging bukas sa Kanyang ministeryo. Ang buhay na pinamamahalaan ng Espiritu ay buhay kung saan lumalago ang mga mananampalataya sa biyaya at sa pagkakilala sa ating Panginoong Jesu-Cristo (2 Pedro 3:18), hindi isang biglaang pagiging espirituwal na dulot ng isang matinding karanasan.

Makikita ang mga bunga ng pagpupuspos sa marami sa mga praktikal na pagpapahayag na nakatala sa ibaba:

- a. Pagbabago ng pagkatao o “bunga ng Espiritu” (Galacia 5:22-23).
- b. Espirituwal na pagkatuto, lalo na mula sa Salita (Juan 16:12-15; 1 Juan 2:27; 1 Corinto 2:9-10).
- c. Pagkaalam at paggawa sa kalooban ng Diyos (Roma 8:14; 12:1-2).
- d. Mabisang buhay-panalangin (Efeso 6:18; Roma 8:26-27).
- e. Katapangan sa pagpapatotoo (Mga Gawa 4:29-31).
- f. Pag-agos ng pagpapala para sa iba (Juan 7:38-39).
- g. Pag-uumapaw sa pagsamba, awit at papuri (Efeso 5:19).
- h. Pamumuhay na nakasentro kay Cristo (Galacia 2:20).

Ang Ginagawa ng Espiritu para sa Mananampalataya

May iba pang mga tiyak na ministeryo ang Espiritu, kabilang ang:

1. **Pagluluwalhati kay Cristo.** Ang natatanging ministeryo ng Espiritu ay ang dakilain, hindi ang Kanyang sarili, kundi ang Anak sa bawat mananampalataya (Juan 16:14).
2. **Pagtuturo.** Kung may matututunan tayo mula sa Salita o tungkol sa mga daan ng Panginoon, kailangang ituro ito sa pamamagitan ng Dakilang Tagapagligwanag na iyon, ang Espiritu Santo (1 Juan 2:27; 1 Corinto 2:9-14).
3. **Paggabay.** Kung walang patnubay, para tayong mga bulag sa espirituwal. Kaya Niya tayong dalhin sa tamang landas habang naghihintay tayo sa Kanya at nakikinig sa Kanyang payo, ibinigay man ito nang tuwiran o sa pamamagitan ng Kanyang mga lingkod (Juan 16:13; Kawikaan 3:5-6).
4. **Pagbibigay-katiyakan.** Ang Salita ang batayan ng pagkaalam natin sa ating kaligtasan, ngunit ang panloob na katiyakan ay nagmumula sa pagpapatotoo ng Espiritu sa ating espiritu (Roma 8:16; 1 Juan 3:24; 4:13; Galacia 4:6).
5. **Pananalangin.** Kapag malayo tayo sa pananalangin para sa mga tamang bagay, ang Espiritu ay mamamagitan para sa kung ano ang kailangan (Roma 8:26).
6. **Pagpapabanal.** Siya ang Espiritu ng kabanalan. Ang mismong presensiya Niya sa ating katawan ay kapwa pampasigla tungo sa kabanalan (1 Corinto 3:16-17) at nagbibigay-

kakayahan para sa banal na pamumuhay.

Konklusyon

Ang buhay Cristiano ay isang personal na relasyon sa Diyos araw-araw. Ang Layon ng ating pananampalataya ay ang Panginoong Jesu-Cristo. Kapag ginawa natin Siyang Hari ng ating buhay at namuhay tayo sa ilalim ng Kanyang pagka-Panginoon, nagpapasakop sa bawat kalooban Niya, saka pinamamahalaan ng Espiritu ng Diyos ang ating buhay at pinapatnubayan tayo sa mga landas na nagbibigay-karangalan sa Diyos. Ang ganitong relasyon ay nagdudulot ng pinagpalang bunga ng Espiritu, na pag-ibig, kagalakan, kapayapaan, pagtitiis, kabaitan, kabutihan, katapatan, kaamuan at pagpipigil sa sarili (Galacia 5:22-23). Sa pagsisikap nating luwalhatiin ang Panginoong Jesus at sa pagpapasakop sa Kanya, tayo ay nagtatagumpay sa ating pang-araw-araw na paglakad.

Ang Espiritu ng Diyos: Ang Kanyang Gawain sa mga Mananampalataya

1. Ano ang gawain ng Espiritu Santo sa pagdadala ng mga tao kay Cristo at bakit ito kailangan (Juan 16:7-8; 3:5-9; Tito 3:5)?
2. Anong katawagan ang ginamit sa Mateo 3:11 upang tukuyin ang isang gawain ng Espiritu Santo sa hinaharap?

Mula sa 1 Corinto 12:13, ilan ang itinuturing na “binautismuhan sa iisang katawan”?

Mula sa konteksto ng 1 Corinto 12, anong “katawan” ang tinutukoy ni Apostol Pablo?

Kung gayon, ano ang iyong mga konklusyon tungkol sa “bautismo ng (sa) Espiritu”?

3. Paano ginagamit ang mga tatak kaugnay ng mga opisyal na dokumento ngayon, at ano ang sinasabi nito sa iyo tungkol sa ministeryo ng Espiritu Santo (Efeso 1:13)?
4. Magtanong sa isang ahente ng real estate tungkol sa “earnest money” (paunang bayad). Ano ang “earnest” o paunang bayad ng Espiritu (Efeso 1:14)?
5. Anong personal na katiyakan ang natatamo mo mula sa Efeso 1:13-14 at 2 Corinto 1:22?
6. Mula sa Roma 8:8-11 ay makakakuha tayo ng ilang konklusyon tungkol sa pananahan ng Espiritu. Subukan mong magtala ng isa para sa bawat talata.

t.8

t.9

t.10

t.11

Anong personal na aplikasyon ang magagawa mo mula sa 1 Corinto 3:16; 6:19-20?

7. Paano patuloy na naglilingkod ang Espiritu Santo sa mananampalataya pagkatapos ng kanyang pagbabalik-loob?

Juan 16:13

Roma 8:14

Roma 8:26-27

8. Ihambing ang Efeso 5:18-25 sa Colosas 3:16-19. Pansinin na ang dalawang talata ay kapwa nagsisimula sa isang utos (Efeso 5:18; Colosas 3:16) at pagkatapos ay nagtatala ng serye ng

mga gawang dapat ibunga ng pagsunod sa utos na iyon. Ang unang utos (Efeso 5:18) ay “mapuspos ng Espiritu.” Sa paghahambing ng dalawang utos na ito sa dalawang talata, ano sa palagay mo ang ibig sabihin ng “mapuspos ng Espiritu”? Ano ang iyong bahagi sa “pagpupuspos”?

9. Tukuyin ang mga hadlang sa buhay na puspos ng Espiritu:

Efeso 4:30

1 Tesalonica 5:19

Anong mga hadlang ang hinarap mo sa iyong sariling buhay?

10. Ano ang mga tanda ng isang Cristianong puspos ng Espiritu (Galacia 5:22-23)?

Ayon sa paglalarawang ito, namumuhay ka ba nang puspos ng Espiritu? Bakit, o bakit hindi? Anong mga praktikal na hakbang ang magagawa mo upang lalo pang mamuhay sa ilalim ng pamamahala ng Espiritu?

Aralin 9: Mga Kaloob na Espirituwal

Isa sa mga kapansin-pansing katangian ng unang iglesya, o iglesya noong panahon ng mga apostol, ay ang malawakang pakikilahok at espirituwal na paglilingkod ng buong katawan ng mga mananampalataya. Ang gawain ay hindi ginagawa ng mga apostol lamang, ni ng isang maliit na pangkat ng mga sinanay na “klero.” Ipinakikita ng pagsusuri sa mga talata gaya ng Mga Gawa 2:46-47; 5:13-14; 6:2-6; 8:4 na maraming mananampalataya ang nakikibahagi sa pangangaral ng Ebanghelyo at sa iba pang mga gawain. Sa panahong iyon ay lubhang dumami ang mga mananampalataya at may malaking espirituwal na sigasig. Ang malawakang pakikilahok na ito ay isang pangunahing dahilan ng paglaganap ng pananampalatayang Cristiano sa buong sibilisadong daigdig.

Sa ngayon ay muling natutuklasan ang pangitaing ito ng pakikilahok ng bawat miyembro, at may pagbabalik sa gawi ng Bagong Tipan. Kasabay nito ay bumuhos ang interes sa doktrina ng mga kaloob na espirituwal. Nang umakyat si Jesus sa Langit ay ibinigay Niya ang mga kaloob na ito sa Kanyang mga tagasunod (Efeso 4:8, 11). Ang layunin ay “upang ihanda ang bayan ng Diyos para sa mga gawain ng paglilingkod, upang ang katawan ni Cristo ay mapatibay” (Efeso 4:12 NIV). Ang mga kaloob ay gagamitin sa paghubog sa buong bayan ng Diyos upang sila ang makagawa ng gawain ng ministeryo. Ginamit ni Pablo ang larawan ng katawan ng tao at ng mga bahagi nito sa pagtuturo ng doktrinang ito sa 1 Corinto 12. Upang gumana nang wasto ang katawan, kailangang gawin ng bawat bahagi o sangkap ang gawaing iniatas dito. Walang katawang gagana nang maayos kung ito ay puro bibig o puro kamay. Ang Diyos ay nagbigay sa bawat mananampalataya ng isang bagay na gagamitin para sa kapakinabangan ng iba, at ang kaluwalhatian ng Diyos ay makapagbabago sa ating buhay at sa buhay ng iba.

Ang Kalikasan ng mga Kaloob

1. **Kahulugan.** Ang mga kaloob na espirituwal ay mga kakayahang bigay ng Diyos para sa espirituwal na paglilingkod, na sa paraang higit sa karaniwan ay ipinagkakaloob sa mga mananampalataya lamang. Ang salitang Ingles ay nagmula sa dalawang pangunahing salitang Griyego. Ang isa ay *charismata*, na pinagmulan ng salitang “karismatiko.” Ang ugat nito ay *charis*, ang salita para sa “biyaya” o “kagandahang-loob na hindi nararapat sa atin.” Ang isa pang salita ay *pneumatika*, na nangangahulugang “mga bagay na espirituwal” o “isang bagay na mula sa Espiritu,” na nagpapakitang ang pinagmulan nito ay ang Diyos, at ito ay nauukol sa larangan ng Espiritu.

Ang mga kaloob ay iba sa mga likas na talento, bagaman kapwa nagmula sa Diyos at maaaring magkatuwang na gumana sa ilang pagkakataon. Ang mga likas na talento ay nagmumula sa unang kapanganakan, ang likas na kapanganakan. Ang mga kaloob ay dumarating sa ikalawang kapanganakan. Kapag ang mga kaloob na espirituwal ay wastong nalinang at ginagamit, may nangyayaring higit sa karaniwan. May epekto ito sa ibang mananampalataya sa kanyang paglago bilang Cristiano at sa pagpapalakas ng kanyang loob. Ang pagtugtog ng mga instrumento, pag-awit, at paggawa ng mga likhang-sining ay mga talentong mula sa Diyos, ngunit hindi nakatala bilang mga kaloob na espirituwal. Ang mga hindi ligtas ay maaari ring magkaroon ng mga ito. Ang mga kaloob ay iba rin sa bunga ng Espiritu (Galacia 5:22-23). Ang bunga ay nagmumula sa loob, nauukol sa pagkatao, at bahagi ng proseso ng paglago ng lahat ng mananampalataya. Hindi gaya ng mga kaloob na espirituwal, ang bawat katangian ng bunga ng Espiritu ay bukas sa lahat ng mananampalataya.

2. **Pinagmulan.** Ang bawat mabuting kaloob at bawat sakdal na kaloob ay mula sa Diyos (Santiago 1:17). Gayundin ang mga kaloob na espirituwal. Sapagkat ang Diyos ay iisa, ang mga kaloob ay nagmumula sa Ama (Roma 12:3), sa Anak (Efeso 4:8), at sa Espiritu (1 Corinto 12:11). Ang bawat mananampalataya ay tumatanggap ng isa o higit pang kaloob mula sa nabuhay na muling si Cristo (Efeso 4:7-8; 1 Corinto 12:7; 1 Pedro 4:10). Walang mananampalatayang hindi tumanggap ng anumang kaloob. Sa ganitong diwa, ang lahat ng mananampalataya ay “karismatiko,” alam man nila ito o hindi. Ayon sa Kasulatan, hindi maaaring hatiin ang katawan ng mga mananampalataya sa mga pangkat na “karismatiko” at “hindi karismatiko,” bagaman ito ay malawakang ginagawa sa daigdig ng mga Cristiano. Ang mga kaloob ay hindi pag-aari ng iilang taong inordenahan. Ang bigat ng katotohanang ito ay nagpapaalala sa atin ng ating pananagutang pukawin ang kaloob na ito na nasa atin at gamitin ito (1 Timoteo 1:6). Hindi natin ito dapat pagbayaan.

Ano ang nagtatakda kung aling kaloob ang ating tatanggapin? Itinuturo ng iilang mananampalataya ang 1 Corinto 12:31 at 14:1 na nagpapakitang ito ay nakasalalay sa ating mithiin at sa paghingi natin sa Diyos. Gayunman, ang unang talata ay gumagamit ng panghalip na maramihan sa halip na isahan, at maliwanag na ito ay para sa iglesia bilang kabuuan, na nagbibigay ng natatanging pagpapahalaga, o naghahangad, para sa lokal na katawan, ng mas mahahalagang kaloob, gaya ng propesiya. Ang mga kaloob ay nagmumula sa biyaya ng Diyos at hindi gantimpala sa kabanalan o sa pagpupunyagi (Efeso 4:7). Ang pagpapasya ng Panginoon, hindi ang sa atin, ang namamahala sa pamamahagi ng mga kaloob. Sapat ba ang ating karunungan upang turuan Siya kung ano ang nararapat nating lugar sa Kanyang katawan?

3. **Layunin.** Ang panahon ng paglalaang ito ay may kaugnayan sa pag-akyat ng Panginoong Jesus sa Langit matapos ang Kanyang muling pagkabuhay. Ito ay natatanging paglalaan Niya para sa iglesia. Ang pagkatatag ng iglesia noong Pentecostes ay nagpapaliwanag na ito ay isang bagong paglalaan para sa mga mananampalataya, na hindi makukuha sa mga naunang panahon. Ang mga kaloob ay upang patibayin ang ibang mananampalataya upang makagawa sila ng gawain ng ministeryo (1 Corinto 14:12, 26; Efeso 4:12); upang itaguyod ang paglago sa pagkakaisa at pag-ibig (Efeso 4:16); upang tumulong sa pag-aalaga sa isa't isa (1 Corinto 12:25-26; 1 Pedro 4:9-10); at upang luwalhatiin ang Diyos, lalo na sa ministeryo ng Salita (1 Pedro 4:11). Walang kahit bahagyang pahiwatig dito na ang layunin ay ang pagpapabuti sa sarili, pagpapatibay sa sarili o pagpapahalaga sa sarili. Ang mga kaloob ay nakatuon sa iba. Ngunit hindi ba sinasabi sa 1 Corinto 14:4 na ang mga wika ay upang patibayin ang sarili? Ang talatang ito ay paghahambing sa pagitan ng pagpapahayag ng propesiya upang patibayin ang iglesia at ng gawi ng mga taga-Corinto na pagsasalita ng mga wika. Sa paghahambing na ito ay lumalabas na mas mababa ang mga wika. Hindi sinasabi ng talata na ang pagpapatibay sa sarili ay layunin ng anumang kaloob na espirituwal. Ang pagpapatibay sa sarili ay isang kasunod na bunga lamang. Ang mga kaloob ay upang patibayin ang iba.

Pag-uuri ng mga Kaloob

Hindi nagkakasundo ang mga iskolar ng Biblia tungkol sa eksaktong bilang ng mga kaloob. Kinikilala ng ilan na kasingkaunti ng siyam, at ng iba na kasindami ng dalawampu't dalawa. Bukod dito, walang pagkakasundo kung ang mga nakatala sa Kasulatan ay kumakatawan sa isang kumpletong talaan. Marami ang naniniwala na ang mga pangunahing kaloob ay nabanggit, ngunit maaaring may iba pang hindi nakatala sa Kasulatan. Pansinin ang mga sumusunod na talaan ng mga kaloob:

1 Corinto 12:8-10

1 Corinto 12:28

Roma 12:6-8

Efeso 4:11

Salita ng karunungan	Mga Apostol		Propesiya	Mga Apostol
Salita ng kaalaman	Mga Propeta		Paglilingkod	Mga Propeta
Pananampalataya	Mga Guro		Pagtuturo	Mga Ebanghelist
Pagpapagaling	Mga Himala		Pangangaral	Mga Pastor
Mga Himala	Mga Pagpapagaling		Pagbibigay	Mga Guro
Propesiya	Mga Pagtulong		Pangunguna (pamamahala)	
Pagkilala sa mga espiritu	Mga Pamamahala (pangangasiwa o matalinong pagpapayo)		Kahabagan	1 Pedro 4:11
				Pagsasalita
Mga Wika				Paglilingkod
Pagpapaliwanag ng mga wika	Mga Wika			

Masidhing pinagtatalunan kung ang ilang kaloob ay naglaho na kasabay ng iglesia noong panahon ng mga apostol. Maraming konserbatibong manunulat ang naniniwala na ang mga kaloob na tanda, gaya ng pagpapagaling, ay pangunahing para sa panahon ng mga apostol. Mariin namang itinatangi ito ng iba at sinasabing walang patunay mula sa Kasulatan. Maraming lider ang nag-aangking sila ay mga apostol ng Diyos, na may taglay pang kapangyarihan at awtoridad ng orihinal na Labindalawa. Ngunit ang mga apostol ay maaari lamang mapasaatin sa pangalawang kahulugan ng salita, sapagkat walang sinuman ngayon ang maaaring maging saksi ng Cristong Nabuhay na Muli, gaya ng kinakailangan (1 Corinto 9:1; Mga Gawa 1:21-22). Ang usapin kung ang ilang kaloob ay nananatili pa sa atin o kung may iba pang naidagdag ngayon ay pinagtatalunan pa rin. Ito ay labas na sa saklaw ng araling ito.

Iba't ibang paraan ng pag-uuri ng mga kaloob ang ginamit. Ang mga halimbawa ay (1) ayon sa kalikasan ng mga ito (pagsasalita, paglilingkod, pagbibigay-tanda); (2) ayon sa saklaw ng mga ito (ang iglesia sa kabuuan o ang lokal na iglesia); (3) ayon sa mga aspekto ng mga ito (mga motibasyon, mga ministeryo, mga pagpapakita); (4) ayon sa tagal ng mga ito (pamalagian o pansamantalang). Ang paglalarawan sa mga kaloob, na inuri ayon sa kanilang kalikasan, ay nasa Apendise B.

Paggamit sa mga Kaloob

Ang bawat isa sa atin ay may pananagutang gumanap bilang lingkod ng iglesia sa pamamagitan ng paggamit sa ating kaloob. Hindi ipinakikita ng Bagong Tipan ang larawan ng iilang manggagawa na gumagawa ng karamihan sa paglilingkod sa Diyos habang ang iba ay dumadalo lamang, nasisiyahan sa ministeryo at tumutulong nang kaunti sa pananalapi. Alalahanin ang talinghaga ng mga talento at ang darating nating pagsusulit sa harap ng Diyos (Mateo 25:14-29). Ang bawat Cristiano ay dapat masiglang nakikibahagi sa isang katawan ng mga mananampalataya na naglilingkod ayon sa plano ng Diyos. Paano natin ito gagawin?

1. **Pagtuklas sa mga Kaloob.** Hindi ito tuwirang iniuutos sa Kasulatan. Gayunman, maraming utos na paglingkuran ang Panginoon sa pakikisama ng Kanyang iglesia. Kaya maaari tayong magsimula sa paglilingkod sa anumang paraang makatutulong tayo. Hindi natin kailangang maghintay hanggang matuklasan natin ang ating sariling kaloob bago maglingkod. Inuutusan tayong gumanap sa maraming larangan ng kaloob, kahit wala sa atin ang kaloob na iyon. Kabilang sa mga larangang ito ang paglilingkod (Galacia 5:13), pangangaral o pagpapalakas-loob (Hebreo 10:25), pagbibigay (2 Corinto 9:7), pananampalataya (2 Corinto 5:7), gawaing pag-eebanghelyo (Mga Gawa 1:8), pagkilala o pagtukoy sa mga espiritu (1 Juan 4:1), pagtuturo (Tito 2:4) at pagpapastol (1 Corinto 12:25). Ang natatanging pagpapala ng Diyos sa isa sa mga larangang ito ng ministeryo ay isang tanda ng kaloob na espirituwal. Ngunit sino ang maglilimita ng pagbibigay, pananampalataya at pagtulong sa iba sa mga may kaloob lamang? Lumilitaw na ang isang tao ay maaaring magkaroon ng higit sa isang kaloob (si Pablo, si Felipe). Anuman ang kalagayan, walang dahilan upang mag-angkin ng espirituwal na kataasan (1 Corinto 12:21-24).
2. **Paglinang sa mga Kaloob.** Karaniwan itong nangyayari kapag aktibo nating ginagamit ang mga ito para sa Diyos. Hindi ito waring ipinagkakaloob nang ganap na ang pagkabuo. Ang paglago sa paggamit ng mga kaloob na espirituwal ay waring pinamamahalaan ng mga simulain ding namamahala sa lahat ng larangan ng espirituwal na paglago. Ang utos na iharap ang ating katawan kay Cristo para sa Kanyang paglilingkod upang tayo ay maging handog na buhay ay nauuna sa isang talata tungkol sa mga kaloob (Roma 12:1-2). Ang pakiusap na lumakad nang karapat-dapat sa ating pagkatawag ay nauuna sa isa pang gayong talata (Efeso 4:1). Ang mga bagay gaya ng pagsunod, mabisang panalangin, masigasig na pag-aaral ng Salita, pagbabahagi ng ating pananampalataya, aktibong pakikisama sa lokal na iglesia at paghahangad na gawin ang kalooban ng Diyos ay nakaaapekto sa paglinang ng ating kaloob o mga kaloob. Walang madaliang paraan o pinabilis na proseso upang malinang ang mga kaloob. Gaya sa ibang larangan ng espirituwal na pag-unlad, kailangang may unti-unting paglago.
3. **Mga Patnubay sa Pagkilala sa mga Kaloob.** Ang mga sumusunod na patnubay ay maaaring makatulong:
 - a. Ituon ang Pansin sa Iba. Ang mga kaloob na espirituwal ay naglilingkod sa iba, lalo na sa pagpapatibay sa kanila upang sila rin ay makapaglingkod sa katawan ni Cristo (Efeso 4:12). Huwag ituon ang pansin sa iyong sarili.
 - b. Hanapin ang mga “Bukas na Pinto” ng Paglilingkod (Galacia 6:10). Huwag hintaying matuklasan mo ang iyong kaloob bago maglingkod. Maaaring hindi ito ang nasa isip mo, ngunit may pangangailangan at kaya mo itong gawin kung magsisikap ka. Kapag sagana ang mga pangangailangan at pagkakataon, hindi espirituwal ang maghintay-hintay lamang upang “matuklasan muna ang aking kaloob.” Sinabi ni Jesus, “Ako’y nasa gitna ninyo na gaya ng naglilingkod” (Lucas 22:27). Ang pagsisikap na ituon ang sarili sa iisang larangan nang masyadong maaga ay maaaring maging hadlang.
 - c. Ipanalangin ang mga Pagkakataong Mapaglingkuran ang Panginoong Jesus. Huwag hintaying may lumapit at maghanap sa iyo. Bahagi ng pagsusuot ng buong kagayakan ng Diyos ang pagiging madasalin (Efeso 6:18). Humingi sa Diyos ng karunungan (Santiago 1:5) upang maunawaan kung saan ka Niya nais gamitin. Balikan ang talaan ng mga kaloob at sikaping makahanap ng pagkakataong maglingkod. Huwag maliitin ang iyong kakayahang

gawin ang binubuksan ng Diyos para sa iyo. Angkinin ang Kanyang kasapatan (2 Corinto 12:9).

- d. Humingi ng Payo sa mga Hinog na Mananampalatayang Nakakikilala sa Iyo (Kawikaan 11:14). Kadalasan ay hindi tayo ang pinakamahusay na hukom sa sarili nating kaloob (1 Corinto 14:29). Ang ating mga personal na hangarin ay maaaring lubusang salungat sa kaisipan ng Espiritu. Halimbawa, maraming mangangaral ng Salita na may kaloob ang sa simula ay umiwas sa buong ideya ng pangangaral. Sa kabilang dako, marami ang masigasig na naghahangad ng pulpito gayong maliwanag na ang kanilang ministeryo ay nasa ibang larangan. Maging bukas sa payo. Tanggapin ang mga saradong pinto.
- e. Maging Aktibo sa Paglilingkod. Ang pagkilos ay maaaring humantong sa pagtuklas sa iyong kaloob (2 Timoteo 1:6; 1 Timoteo 4:14). Bihira tayong magkaroon ng dahilang matakot na “mauna sa Diyos” kapag naglilingkod tayo kung saan tayo makapaglilingkod at kung saan tayo kailangan. Handa ka ba, o sinisikap mong iwasan ang pananagutan? Tapat ka ba sa iyong kasalukuyang mga tungkulin?
- f. Huwag Umasa ng Madaliang Paglinang. Ang paglago ang paraan ng pag-unlad ayon sa Kasulatan sa halos lahat ng larangan ng buhay Cristiano (2 Pedro 3:18). Ang isang kaloob ay hindi biglang lumilitaw nang ganap na nalinang. Ang mga simpleng pasimula at mga kabiguan ay kadalasang tanda ng ating pasuray-suray na pagsisimula. Mag-ingat sa mga padalos-dalos na paghatol na maaaring magsara sa mga larangan ng paglago.

Ang iyong buhay ay maaaring isang masiglang imbakan ng hindi pa nagagamit na kakayahan para sa Diyos. Maaari kang maglingkod nang hayag o nang tahimik. Maaari kang maglingkod sa isang mapagpakumbabang ministeryo, gaya ng pagtulong, o sa isang mahabaging ministeryo, gaya ng pagkahabag. Waring walang katapusan ang mga pagkakataon sa mga larangang ito. Anuman ang kalagayan, italaga mo ang iyong sarili na gamitin ang anumang ibinigay sa iyo ng Diyos at gamitin ito sa kasapatan ng Diyos. Huwag pabayaang ang iyong kaloob. Pukawin mo ito!

Mga Kaloob na Espirituwal

1 Itala ang iba't ibang kaloob na espirituwal na ipinakikita sa mga sumusunod na talata:

1 Corinto 12:8-10

Roma 12:3-8; 28-30

1 Pedro 4:8-11

Efeso 4:11

2. Paano mo sasagutin ang isang pahayag na nagsasabing:

- a. Ang mas espirituwal na mga Cristiano lamang ang may kaloob na espirituwal (1 Corinto 12:7).
- b. Ang alinmang kaloob ay para sa lahat ng mananampalataya (1 Corinto 12:28-30).
- c. Ang isang tao ay dapat manalangin upang tumanggap ng kaloob na espirituwal (1 Corinto 12:11,18).

3. Ano ang dalawang layunin ng mga kaloob na espirituwal ayon sa mga sumusunod na talata:

1 Corinto 14:12 at Efeso 4:11-13

1 Corinto 14:20-25 (lalo na ang 14:22) at Hebreo 2:2-4

4. Anong dalawang saloobin ang ibinabala ni Pablo kaugnay ng mga kaloob na espirituwal?

1 Corinto 12:15-16 1 Corinto 12:21

Ano ang magiging praktikal na bunga ng gayong mga gawain?

5. Ano ang sinabi ni Pablo tungkol sa iglesia sa Corinto kaugnay ng mga kaloob (1 Corinto 1:4-7)?

Ginawa ba silang isang espirituwal na iglesia ng kanilang mga kaloob (1 Corinto 3:1-3)?

6. Mula sa 1 Corinto 14: Ano ang layunin ng kaloob ng mga wika?

Paano inaabuso ng mga taga-Corinto ang kaloob na ito?

Anong mga patakaran ang itinakda ni Pablo tungkol sa mga wika?

Ipaliwanag ang pahayag na, “Ang lima ay mas mabuti kaysa sa sampung libo.”

7. Sa mga sumusunod na talata, ano ang sinasabi tungkol sa ating mga saloobin sa paggamit ng ating mga kaloob? Ano ang sinasabi tungkol sa paraan ng paggamit natin sa ating mga kaloob? Anong mga babala ang waring kaugnay ng mga kaloob na nabanggit?

Roma 12:6-8

1 Timoteo 4:13-15

1 Pedro 4:8-11

8. Ayon sa 1 Corinto 13:1-3,8-10,13, mas binibigyang-diin ba ng Diyos ang pagkaalam at paggamit ng ating kaloob na espirituwal, o ang paglinang ng pagkataong katulad ni Cristo at ang pagpapakita ng bunga ng Espiritu (Galacia 5:22-23)? Ipaliwanag.

9. Ano sa palagay mo ang iyong kaloob na espirituwal? Paano mo ito ginagamit sa iyong lokal na iglesia? Paano mo binabalak gamitin ito sa hinaharap?

10. Anong pananagutan ang mayroon ka kung hindi mo alam kung ano ang iyong kaloob na espirituwal?

Aralin 10: Pagiging Lingkod

“AKO’Y NASA GITNA NINYO NA GAYA NG NAGLILINGKOD,” sabi ng ating Panginoon (Lucas 22:27). “Sapagkat maging ang Anak ng Tao ay hindi pumarito upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami” (Marcos 10:45 NASB). Sinabi ng Ama tungkol sa Kanya sa pamamagitan ng bibig ni Isaias, “Narito, ang Aking Lingkod” (Isaias 42:1).

Sa sanlibutan ay may walang tigil na pagpupunyagi upang maging pinakamataas. Ang paligsahan ay para sa unang puwesto, sa pagtataas sa sarili. Ang layunin ay maging nangunguna, ang amo ng lahat. Ipinakita at itinuro ni Jesus ang isang rebolusyonaryong bagong paraan. Nagtatalo-talo ang mga alagad kung sino sa kanila ang pinakadakila. Itinuwid sila ni Jesus at ipinaliwanag, “Kung ang sinuman ay nagnanais na mauna, siya ang dapat na kahuli-hulihan sa lahat, at lingkod ng lahat” (Marcos 9:35 NIV).

Pagiging Dakila sa Pamamagitan ng Paglilingkod

“Ang sinumang nagnanais na maging dakila sa inyo ay magiging lingkod ninyo,” payo ni Jesus, “at ang sinumang nagnanais na mauna sa inyo ay magiging alipin ng lahat” (Marcos 10:43-44 NASB). Itinuro ni Jesus na sa kaharian ng Diyos *ang tanging daan paakyat ay pababa*. Ang konsepto ng paglilingkod ay lubhang radikal kaya ito ay nakatala sa lahat ng apat na Ebanghelyo (Mateo 20:25-28; Marcos 9:33-35; 10:35-45; Lucas 22:24-27; Juan 13:1-17). Ang bawat aspekto ng Kanyang buhay ay nagpakita ng pagiging lingkod. Bagaman napakahalaga ng paksang ito, mahirap itong maunawaan.

1. NAGPUPUNYAGI ANG MGA ALAGAD PARA SA KADAKILAAN. Nagkaroon ng pagtatalo sa mga alagad kung sino sa kanila ang ituturing na pinakadakila (Lucas 22:24). Sina Santiago at Juan, ang mga anak ni Zebedeo, ay humiling pa na sila ay makaupo, ang isa sa Kanyang kanan at ang isa sa Kanyang kaliwa sa kaluwalhatian (Marcos 10:35-37). Hindi nagulat si Jesus sa kanilang kahilingan. “Ang mga kinikilalang pinuno ng mga Gentil ay naghahari sa kanila; at ang kanilang mga dakila ay nagpapasunod sa kanila ng kapamahalaan,” paliwanag Niya (Marcos 10:42 NASB). Ngunit ang kaharian ng Diyos ay hindi gaya ng kaharian ng sanlibutan. Si Jesus ang Kataas-taasan sa kaharian ng Diyos, gayunma’y pumarito Siya hindi upang paglingkuran, “kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami” (Marcos 10:45 NASB). Itinanong Niya ang matalim na tanong, “Sino ang higit na dakila, ang nakaupo sa hapag o ang naglilingkod? Hindi ba ang nakaupo sa hapag? Ngunit Ako’y nasa gitna ninyo na gaya ng naglilingkod” (Lucas 22:27 NIV). Si Jesus Mismo ay isang lingkod. Dapat bang hangarin ng Kanyang mga tagasunod ang pangunguna? “Ang alipin ay hindi dakila kaysa sa kanyang panginoon; ni ang sinugo ay dakila kaysa sa nagsugo sa kanya” (Juan 13:16).
2. IPINAKITA NI JESUS ANG HALIMBAWA NG PAGIGING LINGKOD. Sa huling Paskuwa ay ginampanan ni Jesus ang abang tungkulin ng paghuhugas ng mga paa ng mga alagad. Pagkatapos ay ipinaliwanag Niya, “Ako’y tinatawag ninyong Guro at Panginoon: at mabuti ang inyong sinasabi; sapagkat Ako nga. Kung Ako nga, na Panginoon at Guro ninyo, ay naghugas ng inyong mga paa, kayo naman ay nararapat ding maghugasan ng mga paa ng isa’t isa. Sapagkat kayo’y binigyan Ko ng halimbawa, upang gawin naman ninyo ang gaya ng ginawa Ko sa inyo” (Juan 13:13-15). Bagaman si Jesus ay Diyos, sinadya Niyang isantabi ang Kanyang mga karapatan bilang Diyos nang iwan Niya ang Langit upang mag-anyong tao. Hindi Niya inalala ang Kanyang mga personal na karapatan. Pinasan Niya ang pasanin para

sa isang naliligaw na sanlibutan. Para sa kapakanan ng makasalanang tao ay nagpakababa Siya hanggang sa kamatayan. Ibinigay Niya ang Kanyang lahat para sa iba. Dahil sa sakripisyo ni Jesus, ngayon ay “lubos Siyang itinaas” ng Diyos Ama, “at ipinagkaloob sa Kanya ang pangalang higit sa lahat ng pangalan” (Filipos 2:9 NASB). Pinili Niya ang kahulihang lugar para sa Kanyang sarili ngunit itataas Siya sa unang lugar magpakailanman.

Paglilingkod sa Diyos sa Pamamagitan ng Paglilingkod sa mga Tao

Isang mataas na pagkatawag sa buhay ng isang Cristiano ang paglingkuran ang Diyos sa pamamagitan ng paglilingkod sa iba. Ipinahayag ni Pablo, “Hindi ang aming sarili ang aming ipinangangaral, kundi si Cristo Jesus na Panginoon; at ang aming sarili ay inyong mga lingkod alang-alang kay Jesus” (2 Corinto 4:5). Pinapupurihan niya ang mga iglesia sa Macedonia na “ibinigay ang kanilang sarili sa Panginoon, at sa amin sa pamamagitan ng kalooban ng Diyos” (2 Corinto 8:5). Mas madaling isipin ang paglilingkod sa Diyos, na hindi pa natin nakikita, kaysa paglingkuran ang mga taong nakikita natin araw-araw. Gayunman, pinapaalalahanan tayong maglingkod “sa isa’t isa, bilang mabubuting katiwala ng sari-saring biyaya ng Diyos” (1 Pedro 4:10).

1. **Ang Saloobin ng Isang Lingkod.** Ang pagiging lingkod ay nagsisimula sa puso. Ang lingkod ay isang taong pumipili ng mababang lugar para sa kanyang sarili upang maituon niya ang pansin sa mga pangangailangan ng iba. Handa siyang gawin ang maruming gawain, ang mga abang tungkulin, ang trabaho sa likod ng tabing. Ang kanyang mga kilos ay hindi udyok ng “makasariling ambisyon o walang kabuluhang pagmamataas.” Mas inaala ng lingkod ang mga pangangailangan ng iba kaysa sa sarili (Filipos 2:3-4 NIV). Ang udyok ng kanyang paglilingkod ay pag-ibig (Galacia 5:13).
2. **Ang mga Gawa ng Isang Lingkod.** Tayo ay tinawag upang paglingkuran ang mga espirituwal na lider at ang mga kapwa mananampalataya sa iglesia (Roma 16:1). Pinapayuhan tayong gumawa ng mabuti sa lahat ng tao, lalo na sa mga kasambahay sa pananampalataya (Galacia 6:10). Kailangan ang praktikal na ministeryo para sa mga nangangailangan, maging sa pisikal o sa espirituwal (Kawikaan 31:20). Ang pagiging lingkod ay maaaring mangahulugan ng personal na panganib, gaya ng nangyari kina Priscila at Aquila (Roma 16:4) at kay Epafrodito (Filipos 2:25-30). Maaaring mangailangan ito ng pamumuhunan ng panahon o ng mga ari-arian. Ang babaing taga-Sunem ay naghanda ng isang natatanging silid para sa propetang si Eliseo (2 Hari 4). Si Epafras ay isang tapat na lingkod na nagpalakas ng loob ng iba upang lumago sa pananampalataya kay Cristo at sa pag-ibig sa lahat ng mga banal (Colosas 1:7). Si Dorcas ay isang taong sagana sa “mabubuting gawa at pagkakawanggawa, na lagi niyang ginagawa” (Mga Gawa 9:36 NASB). Kabilang sa iba pang bagay, nagtahi siya ng mga tunika at mga damit para sa mga balo. Ang pagiging lingkod ay may kinalaman din sa pagpapasakop sa awtoridad na itinalaga ng Diyos. Si Jose ay kilala sa kanyang maaasahang paglilingkod sa kanyang mga nakatataaas (Genesis 39). Ang paggawa nang mahusay sa trabaho ay isang mahalagang anyo ng pagiging lingkod (Efeso 6:5-8).

Paglilingkod nang may Katapatan

Ang Kasulatan ay sagana sa mga halimbawa ng mga naging tapat na lingkod ng Diyos at ng Kanyang bayan. Ang katapatan ay isa sa mga pinakahinahangad na katangian ng isang lingkod (Lucas 16:1-12). Ito ay kinakailangan para sa mga pagkakataon sa hinaharap (Mateo 25:24-30).

Ang katapatan ay nangangahulugan ng mapagkakatiwalaan, maaasahan at matapat na paglilingkod sa iba.

1. **Mga Halimbawa ng mga Tapat na Lingkod.** Si Josue ay naging dakilang lider sa Israel, ngunit una muna siyang naging lingkod ni Moises (Exodo 24:13). Sapagkat tapat niyang pinaglingkuran si Moises (Josue 11:15), naging karapat-dapat siyang maging lider nang pumanaw si Moises (Josue 1:5). Gayundin, naglingkod si Eliseo kay Elias bilang lingkod sa loob ng anim na taon. Nang dalhin si Elias sa Langit, pinarangalan ng Diyos si Eliseo bilang tagapagmana ng tungkulin ng propeta (2 Hari 2:9-11). Si Timoteo ay naging lingkod ni Apostol Pablo “gaya ng isang anak na naglilingkod sa kanyang ama” (Filipos 2:22 NASB). Nang matapos ang buhay at ministeryo ni Pablo, ipagpapatuloy ni Timoteo ang gawaing kanyang sinimulan.
2. **Mga Halimbawa ng mga Hindi Tapat na Lingkod.** Ang iba sa Kasulatan ay kilala sa hindi tapat na paglilingkod. Si Saul ay hindi naging tapat sa pagtatapos ng mga gawaing iniatas sa kanya (1 Samuel 15:1-3, 20-21). Sapagkat ayaw niyang gawin ito nang lubusan, kinuha ng Diyos sa kanya ang kaharian (1 Samuel 15:26). Si Absalom ay mukhang tapat ngunit hindi pala. Ayaw niyang paglingkuran ang kanyang ama, ang hari. Nais niyang mapasakanya ang katapatan at pagmamahal ng bayan (2 Samuel 15:1-6). Si Demas, ang katulong ni Pablo, ay mahusay na nagsimula ngunit hindi nagtagal. Ang mga bagay ng sanlibutang ito ay naging mas mahalaga sa kanya kaysa sa paglilingkod (2 Timoteo 4:10). Ano ang humahadlang sa iyo upang maging tapat sa paglilingkod sa Diyos? May isang nakapagpapalakas-loob na halimbawa na nagbibigay sa atin ng pag-asa. Posibleng magbago. Si Juan Marcos ay naglakbay bilang lingkod nina Pablo at Bernabe, ngunit iniwan niya sila sa Pamiliya (Mga Gawa 15:38). Nang maglaon ay binigyan siya ng ikalawang pagkakataon at ipinagtanggol siya ni Bernabe, na handang isama siya sa paglilingkod sa Panginoon (Mga Gawa 15:39). Bagaman hindi naging tapat si Marcos noong una, napatunayan niya nang maglaon na siya ay tapat.

Konklusyon

Marami ang pakinabang ng pagiging lingkod. Dahil sa tapat na paglilingkod ay maaari tayong tumanggap ng mas malaking pananagutan gaya ni Josue (Josue 4:14) o makakita ng espirituwal na bunga gaya nina Aquila at Priscila (Mga Gawa 18:26-28; 1 Corinto 3:6). Ngunit higit sa lahat, ang mga aral na natututuhan natin sa pagiging lingkod ay may walang hanggang kahalagahan. Ang ating pagganap bilang mga lingkod ay susuriin ng Panginoong Jesus Mismo sa tinatawag na Hukumang Upuan ni Cristo (2 Corinto 5:10). Hindi ang ating mga kasalanan, na binayaran na Niya, kundi ang ating buhay at paglilingkod ang susuriin doon kapag ibinibigay na ang mga gantimpala para sa katapatan sa Kanya. Inaasahan Niya na ang lahat ng Kanyang mga lingkod ay maging kapaki-pakinabang. Maging sa harap ng walang hanggang trono ng Diyos at ng Kordero, mababasa natin, “Ang Kanyang mga lingkod ay maglilingkod sa Kanya” (Apocalipsis 22:3). Ang pagiging lingkod ay isang walang hanggang gawain, na pinarangalan at pinagpapala ng ating Panginoon. Hindi ito mawawalan ng gantimpala mula sa Kanyang mga kamay.

Paano ka tinawag ng Diyos upang maglingkod? Sino ang iyong pinaglingkuran? Ikaw ba ay magiging gaya ni Saul, isang taong hanggang kalahati lamang; o gaya ni Demas, isang sumusuko; o gaya ni Absalom, isang makasarili? O ikaw ba ay magiging gaya ni Josue, isang mati-yagang nagpapatuloy; o gaya ni Eliseo, isang taong lumalakad ng ikalawang milya; o gaya ni Timoteo, ang lingkod na napatunayan na? Nangako si Jesus ng dakilang pagpapala sa lahat

ng tapat na naglilingkod sa Kanya. “Kung ang sinuman ay naglilingkod sa Akin, sumunod siya sa Akin; at kung saan Ako naroroon ay naroroon din ang Aking lingkod; kung ang sinuman ay naglilingkod sa Akin, siya ay pararangalan ng Ama” (Juan 12:26 NASB).

Pagiging Lingkod

1. Paghambing ang konsepto ng sanlibutan tungkol sa kadakilaan at ang turo ng Panginoon tungkol sa pagiging lingkod (Lucas 22:24-27; Marcos 10:45).

Anong pangako ang ibinigay sa isang naglilingkod sa Panginoon (Juan 12:26)?

2. Pag-aralan ang Filipos 2:3-11 at sagutin ang mga sumusunod na tanong:

Anong lugar mayroon ang pagtataas sa sarili sa buhay Cristiano?

Kaninong kapakanan ang dapat nating pangunahing alalahanin?

Sino ang ating halimbawa?

Ano ang naging huling bunga ng kusang-loob na pagiging lingkod ni Cristo?

Anong karagdagang mga aspekto ng pagiging lingkod ang nakikita mo sa talatang ito?

3. Paano mo maisasabuhay nang praktikal ang Juan 13:4-17 sa iyong sariling buhay? Mula sa talatang ito, ano ang pinakamabuting paraan ng pagtuturo ng pagiging lingkod?
4. Basahin ang Colosas 3:22-25 at sagutin ang mga sumusunod na tanong:

Paano natin dapat paglingkuran ang ating mga “amo”?

Sino talaga ang ating pinaglilingkuran sa trabaho?

Ano ang magiging bunga ng hindi mahusay na pagganap sa trabaho?

5. Anong malaking katitisan ang humahadlang sa karamihan ng mga Cristiano upang maging tunay na mga lingkod sa iglesya (Filipos 2:19-23)?
6. Sa anong mga paraan pinaglilingkuran nina Timoteo at Epafrodito si Apostol Pablo (Filipos 2:19-30)?
7. Ano ang ilang praktikal na paraan upang mapaglilingkuran mo ang pamunuan ng iyong iglesya? Ano ang magiging unang hakbang?
8. Sa mga sumusunod na talata, tukuyin ang larangan ng paglilingkod (ministryo, trabaho, pamilya, atbp.) at ang saloobing ipinakita ng (o hinihingi sa) lingkod:

Talata Larangan ng Paglilingkod Saloobin

Lucas

17:10 _____

2 Corinto

4:5 _____

2 Corinto 12:15

Filipos 2:3-4

Colosas 3:22-

25 _____

1 Pedro

4:10 _____

9. Basahin ang Apendise B, "Hindi Upang Paglingkuran," at itala ang anumang karagdagang kaunawaan tungkol sa mga saloobin at sa pagiging lingkod.
10. Bilang praktikal na pagsasanay, pakisagutan ang papel na pinamagatang "Mga Pagkakataon para sa Ministeryo." Kung ikaw ay nakikibahagi na, ipahiwatig ang mga larangan ng iyong pakikibahagi. Kung hindi ka pa nakapagpapasya kung paano ka maaaring maglingkod, ipahiwatig din ito. Ang bawat isa ay dapat magpasa ng papel na "Mga Pagkakataon para sa Ministeryo" kasama ng araling-bahay na ito.

Mga Pagkakataon para sa Ministeryo

May patuloy na pangangailangan para sa mga nagnanais maglingkod. Kung nadarama mong pinasanan ka ng Panginoon ng hangaring maglingkod sa alinman sa mga sumusunod na larangan, lagyan ng tsek ayon sa nakatala:

_____ Pag-eebanghelyo sa komunidad.

_____ Pagsubaybay sa mga bagong mananampalataya.

_____ Pagwawasto ng mga kurso sa pamamagitan ng sulat at pagsagot sa mga tanong ng mga estudyante.

_____ Kusina: pagtulong sa mga hapunan, tanghalian, atbp., para sa iba't ibang gawain ng pakikisama.

_____ Pagkamapagpatuloy: pagbubukas ng iyong tahanan para sa iba upang makapunta roon pagkatapos ng mga pagtitipon sa umaga o gabi ng Linggo.

_____ Ministeryo ng Kababaihan: Klase sa Biblia sa Araw _____ Klase sa Paggawa ng mga Likha _____ Handang tumulong sa mga maysakit, atbp. _____

_____ Ministeryo ng mga Bata: Nursery _____ Pre-School _____ Elementarya _____

Junior High _____ High School _____

_____ Ministeryo ng Musika: Koro _____ Organ _____ Piyano _____

Karanasan sa mga larangang

ito _____

_____ Mga Gawaing Pangmisyonero: Grupo ng Panalangin _____ Pagsulat ng mga Liham _____

_____ Gawain sa Labas: Paghahalaman, Pagdidilig, Paglilinis, atbp. Oras bawat linggo _____

_____ Gawain sa Loob: Paglilinis ng Gusali. Oras bawat linggo _____

_____ Gawaing Pang-sekretarya at Tulong sa Pagsusulat ng mga Talaan. Karanasan sa mga larangang ito _____

_____ Pagpapayo (Praktikal) sa mga larangan ng trabaho, mga usapin sa pera, atbp.

_____ Pag-aaral ng Biblia sa Tahanan o mga Grupo ng Pakikisama. Pagpapatuloy sa tahanan _____ Pamumuno _____

_____ Pagdalaw (Pag-eebanghelyo o Pagpapaol). _____

_____Iba

pa:_____

Ano ang pinakamabuting oras sa araw o sa linggo upang ikaw ay makapaglingkod sa alinman sa mga larangang ito? Itala ang araw at oras: Araw _____ Oras _____

Pangalan_____

TIRAHAN_____

LUNGSOD/ZIP

CODE_____

TELEPONO_____

*Ang ilang pagkakataong nakatala ay maaaring wala sa inyong iglesya. Gayundin, maaaring ipaalam sa iyo ng iyong lider ang karagdagang mga pagkakataong hindi nakatala.

Aralin 11: Personal na Kabanalan

Ang Diyos ng Biblia ay isang banal na Diyos. Kahanga-hanga at nakasisindak ang Kanyang anyo. Pinaputla nito ang mukha ng isang maka-Diyos na propeta (Daniel 10:8 NASB) at pinasigaw ang isa pa na siya'y napahamak (Isaias 6:5 NASB). Ang isa pa ay nasubosob sa Kanyang paanan na parang patay (Apocalipsis 1:17). Ang mga anghel na tagapagbantay ng kabanalang ito ay walang tigid na sumisigaw sa harap ng Kanyang trono, “Banal, banal, banal” (Isaias 6:3; Apocalipsis 4:8). Walang anumang nakapagpaparumi ang makapapasok sa lugar na Kanyang tinatahanan (Apocalipsis 21:27). Kung walang kabanalan ay walang sinumang makakakita sa Panginoon (Hebreo 12:14). Kaya't ang bayan ng Diyos ay dapat maging isang banal na bayan, at doon tayo tinawag Niya (Efeso 1:4). Sinasabi Niya, “Kayo'y magpakabanal, sapagkat Ako'y banal” (1 Pedro 1:16; ihambing sa Levitico 11:44; 19:2).

Malibang matibay na nakatanim sa harap ng ating isipan ang kabanalan ng Diyos, madali tayong mahuhulog sa mababang pamantayan sa personal na pamumuhay. “Natutuhan na nating mamuhay kasama ng kawalang-kabanalan at itinuturing na natin itong likas at inaasahang bagay,” sabi ni A. W. Tozer.⁷ Ang ganitong pagpapabaya ay nag-uudyok sa atin na isiping lubos na katanggap-tanggap ang makasalanang pamumuhay at ang madaling kapatawaran. Ang mga nagpapatuloy sa sekswal na imoralidad, paglalasing at mga ganitong gawain ay hindi magmamana ng kaharian ng Diyos, gaano man sila kapanatag sa kanilang mga panalangin at pagdalo sa iglesia (1 Corinto 6:9-10; Galacia 5:19-21; Apocalipsis 22:15). Binabalaan ang mananampalataya na tumakas sa imoralidad (1 Corinto 6:18). Yamang ang salitang “banal” ay ginagamit para sa Espiritu, sa Kasulatan at kay Cristo Mismo, hindi ito nagkakaroon ng mas mababang kahulugan kapag ginamit sa uri ng mga taong dapat tayong maging.

Ang iba't ibang salitang gaya ng “pakabanalin,” “banal” (santo) at “italaga” ay nagmula sa iisang ugat ng salitang “banal.” Ang pangunahing kahulugan nito ay “ibinukod.” Lumilitaw ang mga salitang ito nang mahigit 800 beses sa Biblia. Ang mga bagay na walang buhay, gaya ng mga kasangkapan ng templo, ay itinuring na banal kapag ibinukod para sa Diyos. Ang Israel ay ibinukod para sa mga layunin ng Diyos sa Lumang Tipan kaya't tinawag na isang banal na bansa. Ang bayan ng Diyos sa Bagong Tipan ay tinatawag ding isang banal na bansa. Nagsasalita ang Diyos tungkol sa pagpapakabanal sa Kanyang Sarili, sapagkat Siya ang Banal. Ipinakikita nito ang ganap na kadalisan ng Kanyang pagka-Diyos at ang Kanyang pagkahiwalay sa kahit pinakamaliit na bahid.

Mga Aspekto ng Kabanalan

1. **Kabanalang Pangkatayuan.** Inilalagay tayo sa isang katayuan ng walang hanggang pagpapakabanal kapag nagtiwala tayo kay Jesu-Cristo bilang ating Panginoon at Tagapagligtas (Mga Gawa 26:18; 1 Corinto 1:30; 6:11; Hebreo 10:10, 14). Ginagawa tayong banal sa pamamagitan ng pagiging “kay Cristo” (2 Corinto 5:17). Kaya't tinatawag ng Diyos ang bawat mananampalataya na “banal,” o isang banal na tao, gaya ng malinaw na ipinakikita ng pagbati sa halos bawat sulat ni Pablo (1 Corinto 1:2). Sa pamamagitan ng biyaya ay binibigyan tayo ng isang kabanalang kung hindi gayon ay imposibleng makamit.
2. **Lumalagong Kabanalan.** Ang “lumalago” ay nagpapahiwatig ng isang proseso ng pagiging banal sa gawa. Ito ang kabanalang ipinapanalangin ni Cristo (Juan 17:17). Nais ng Diyos na ang ating kabanalang pangkatayuan kay Cristo ay mag-uudyok sa atin na isagawa ang

kabanalan sa ating pang-araw-araw na buhay. Ang kawalang-kabanalan ay tanda ng masasamang tao na patungo sa walang hanggang paghatol ng Diyos (1 Timoteo 1:9-10; 2 Timoteo 3:2-5). Tinatawag tayong “linisin ang ating sarili sa lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu, na ginagawang sakdal ang kabanalan sa takot sa Diyos” (2 Corinto 7:1). May mahihigpit na babala at mabibigat na parusang kaugnay ng mga di-karapat-dapat na gawain (1 Corinto 11:27-31). Tinatawag tayo sa pagpapakabanal sa buhay na ito, hindi lamang sa buhay na darating (1 Tesalonica 4:7; 2 Pedro 3:11).

Ang praktikal, o pang-araw-araw na kabanalang ito, ay kinapapalooban kapwa ng *pagbubukod para sa Diyos* at ng *pagbubukod mula sa kasamaan*. Tinatawag tayong ibukod para sa mga layunin ng Diyos at para sa gamit ng Panginoon (2 Timoteo 2:21). Ito ay isang banal na pagiging handa para sa Diyos. Tinatawag din tayong humiwalay sa karumihan sa anumang anyo. Kasama rito ang mga bagay na gaya ng pakikiapid (1 Tesalonica 4:3), “mga masasamang pita ng laman, na nakikipagbaka laban sa kaluluwa” (1 Pedro 2:11) at “bawat anyo ng kasamaan” (1 Tesalonica 5:22 NASB). Hindi tayo dapat “makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya,” kundi dapat tayong humiwalay sa gayong mga pakikipag-alyansa (2 Corinto 6:14-17).

3. **Sakdal na Kabanalan.** Hindi tayo lubos na maihihiwalay sa lahat ng karumihan magpakailanman hanggang makita natin ang Tagapagligtas sa Langit. Pagkatapos ng kamatayan ay magkakaroon tayo ng sukdulan, pangwakas at sakdal na kabanalan sa lahat ng aspekto (Efeso 5:27; Colosas 1:22; 1 Juan 3:2; Judas 24). Hindi natin maaasahan ang kasakdalan sa ganitong kahulugan hanggang sa panahong iyon.

Mga Maling Pananaw Tungkol sa Kabanalan

1. **Kasakdalan Pagkatapos ng Pagbabagong-loob.** May ilang grupong nagturo ng doktrina ng biglaan at “buong” pagpapakabanal sa buhay na ito, batay sa Roma 6:6 at Galacia 2:20. Hinihikayat ang mga mananampalataya na hanapin ang isang karanasan kung saan ang “dating pagkatao ay naipako sa krus,” at ang “katawan ng kasalanan ... ay napawi.” Sa paghahanap ng karanasang ito, sinasabing natatagpuan at natatamasa ng mga mananampalataya ang isang kasakdalan hindi posible sa pagkapanganak na muli. Sinasabing nakakamit nila, nang minsanan, ang isang mas banal na buhay kaysa dati dahil sa karanasang ito. Gayunman, ang doktrinang ito ay salungat sa turo ng Kasulatan tungkol sa isang paglakad na kasama ni Cristo sa bawat sandali, sa halip na isang minsanang “krisis” (Lucas 9:23). Walang iisang karanasan ang nagbubunga ng tuloy-tuloy at walang humpay na kabanalan o “walang-kasalananang kasakdalan.” Ang paglakad sa Espiritu at ang pananatili kay Cristo ay bagay na pang-araw-araw.
2. **Pagka-Pariseo.** Ang mga kasapi ng isang pangkat panrelihiyon noong panahon ni Jesus ay tinawag na “mga Pariseo,” na ang kahulugan ay “mga ibinukod.” Ibinatay nila ang kanilang kabanalan sa harap ng Diyos sa maingat at masusing pagtupad sa mga seremonya, gaya ng paghuhugas ng mga sisidlan at ng mga kamay. Nagbigay sila ng ikapu (ikasangpung bahagi) maging ng mga gulay sa kanilang mga halamanan (Lucas 11:42 NASB). Ngunit pinabayaan nila ang katarungan at ang pag-ibig ng Diyos. Sila’y “nagsasala ng lamok, at lumululon ng kamelyo” (Mateo 23:24). Labis na mapanghusga ang mga Pariseo kay Jesus dahil sa Kanyang pakikisalamuha sa mga makasalanan at sa mga itinakwil ng lipunan, at dahil sa hindi Niya pagpapahalaga sa kanilang mga seremonya (Marcos 7:2-5). Kung sisikapin nating makamit ang kabanalan sa pamamagitan ng mga seremonya o mga tungkuling panrelihiyon na hindi umaabot sa panloob na buhay, nagkakasala tayo ng pagka-Pariseo. Sa ngayon, ang ganitong anyo ng “kabanalan” ay nakikita sa isang labis na mapanghusgang espiritu sa ibang mga

mananampalataya sa mga bagay na gaya ng pananamit, istilo ng buhok, mga kaugalian, o marahil sa maliit na detalye ng doktrina. Gayunman, kadalasan ay kulang ang mga mapamintas na ito sa tunay na pag-ibig at tunay na pagka-espirituwal sa kanilang sariling buhay.

3. **Pagmamataas na Pangkat.** Kung minsan ay inaakala ng mga mananampalataya na naabot na nila ang pagka-espirituwal dahil nagkaroon sila ng isang tiyak na karanasan, o nakabuo ng isang tiyak na pamumuhay (gaya ng pamumuhay sa karukhaan), o nagtipon sa palibot ng isang tiyak na paaralan ng doktrina na siyang ANG katotohanan. Sila ang mga taong lubhang angkop sa pariralang “mas banal ako kaysa sa iyo” (Isaia 65:5). Kapag nagkakasala tayo ng ganitong pagmamataas, nakatuon tayo sa ating mga nakamit at inihahambing natin ang ating sarili sa mga inaakala nating hindi pa nakararating nang ganoon kalayo (2 Corinto 10:12). Ang ating saloobin ay “may isang uri ng mananampalataya, at iyon ay ‘kami,’ kasama ang aming mga doktrina, ang aming pamumuhay, ang aming natatanging pagsasanay, ang aming pinuno—at naroon naman ang lahat ng iba pang kaawa-awang kaluluwang hindi naliwanagan.”
4. **Pagbubukod ng Sarili sa Lahat.** Madaling isipin na kung makalalayo lamang tayo sa sanlibutan at mananatili sa ating sarili, magiging banal na tayo sa harap ng Diyos. Maaari tayong lumayo sa mga makasalanan. Maaari tayong manirahan sa kabundukan o sa isang liblib na lugar. Maaari tayong gumamit ng natatanging kasuotan upang makilalang iba tayo. Maaari nating gugulin ang lahat ng ating panahon kasama ng mga mananampalataya. Maaari tayong tumanggap magbasa o makarinig ng anumang balita mula sa pangkalahatang mundo. Maaari nating gawin ang lahat ng ito upang subukang makamit ang kabanalan. Gayunman, ang halimbawa ng Panginoong Jesus ay hindi nagpapahintulot nito. Kumain Siya kasama ng mga makasalanan, dumalaw sa lahat ng uri ng tao at lubos na nalalaman kung ano ang nangyayari. Gayunma’y hindi Niya kailanman ikinompromiso ang Kanyang personal na pamantayan. Ang ating pagkatawag ay ang maging *nasa* sanlibutan ngunit hindi *taga*-sanlibutan (Juan 17:14-16). Kung iba ang nais ng Panginoon, kukunin Niya tayo mula rito.

Mga Larangan ng Kabanalan

Ang personal na kabanalan ay sumasaklaw sa bawat aspekto ng buhay ng isang mananampalataya. Ang ilan sa mas kapansin-pansing larangan, lalo na yaong nakikita ng iba, ay ang ating pananalita, ugali, moral na pag-uugali, personal na pakikipag-ugnayan, panlabas na anyo at mga gawi sa pagkain at pag-inom.

1. **Pananalita.** Ang ating pananalita ay dapat may kabuluhan. Dapat iwasan ang tsismis at walang kabuluhang daldal. Ang ating mga salita ay dapat hindi lamang tapat (Levitico 19:11; Kawikaan 12:22), malinis (Efeso 5:3-4) at may biyaya (Colosas 4:6), kundi nakapagpapatibay rin (Efeso 4:29). Dapat tayong magsalita nang may paggalang tungkol sa mga bagay ng Diyos, lalo na sa pag-iwas sa mga biro o paglalaro ng salita tungkol sa Biblia o sa mga espirituwal na bagay. Marahil ay magiging mas maingat tayo sa ating pananalita kung lagi nating isasaisip ang paalala ni Jesu-Cristo: “Ang bawat salitang walang kabuluhan na sasalitain ng mga tao, ay kanilang pagsusulitan sa araw ng paghuhukom. Sapagkat sa pamamagitan ng iyong mga salita ay ituturing kang matuwid, at sa pamamagitan ng iyong mga salita ay hahatulan ka” (Mateo 12:36-37).
2. **Ugali.** Ang malasakit sa iba ang dapat mangibabaw sa pagkatao ng isang Cristiano. Pinapayuhan tayong maging mabait, mahabagin at mapagpatawad (Efeso 4:32). Ang ating

galit ay dapat mapigil (Efeso 4:26). Ang matuwid na galit ay galit para sa layunin ng Diyos, hindi para sa ating sarili. Ang ugaling mainitin ang ulo, masungit, mapamintas, mareklamo, mainggitin, mapaghiganti, palaaway, mapag-imboto o matigas ang ulo ay hindi maaaring idahilan sa mga mananampalataya bilang “likas na pagkatao.” Dapat itong hatulan sa ating buhay bilang makalamang kalikasan at bilang kasalanan. Ang kasabihang “makasalanan sa bahay, banal sa labas” ay nagpapakita na ang malaking pagsubok sa larangang ito ay nasa tahanan o kasama ng mga taong araw-araw nating nakakasalumuha.

3. **Moral na Kadalisayan.** Bagaman nilikha ng Diyos ang sekswalidad, inilagay rin Niya ito sa loob ng katiyakan ng pag-aasawa (Kawikaan 5:18-20). Ipinagsisigawan ng sanlibutan na baguhin ang mga pamantayan ng Diyos, sinasabing, “Ayos lang iyan kung nagmamahal kayo,” o “Ganito talaga ako, homoseksual.” Gayunma’y nananatili ang mga bunga nito. Ang maling paggamit ng sekswalidad ay maaaring wasakin ang isang tao kapwa sa isip at sa katawan (Kawikaan 5:1-11; Roma 1:27; 1 Corinto 6:18). Sina Samson at Jose sa Lumang Tipan ay magkasalungat na halimbawa ng pagkatalo at tagumpay sa larangan ng moral na kadalisayan (Mga Hukom 14–16; Genesis 39). Nawala kay Samson ang kanyang patotoo at ang kanyang buhay; nawalan si Jose ng trabaho, ngunit sa huli ay naging pinuno sa isang kaharian. Ang moral na kadalisayan ay nagsisimula sa kadalisayan ng isip (Mateo 5:28), na dapat supilin sa pamamagitan ng pagpapasya ng kalooban (Job 31:1). Ang ating mga kaisipan ay dapat ibaling sa mga bagay na karapat-dapat (Colosas 3:1-5; Filipos 4:8).
4. **Pakikipag-ugnayan.** Ang Panginoong Jesus ay kumain kasama ng mga maniningil ng buwis at mga makasalanan, sapagkat naparito Siya upang tawagin sila sa pagsisi. Nakisalamuha Siya sa kanila, ngunit hindi Niya hinayaang makompromiso Siya ng kanilang pananalita, makasalanang gawain o makamundong pananaw. Paano nakakamit ang maselang pakikisalamuhang ito? Una, hindi Siya nakipag-alyansa sa kanila sa anumang paraan. Sinasabi ng Kasulatan, “Huwag kayong makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya” (2 Corinto 6:14). Ang tunay na pakikisama sa pagitan ng liwanag at kadiliman, sa pagitan ng mga mananampalataya at mga di-mananampalataya, ay espirituwal na imposible sa anumang matuwid na batayan. Ikalawa, hindi Siya nakibahagi sa mga gawaing nakapagpaparumi o bumaba sa antas ng mga makasalanan upang makapagpatotoo. Bilang buod: Makisalamuha sa mga hindi pa ipinanganak na muli sa paraang may epekto sa kanilang buhay ang iyong patotoo. Huwag kailanman ikompromiso ang mga pamantayan ng kabanalan upang magawa ito.
5. **Pananamit.** Ang Cristiano ay dapat manamit sa paraang nagpapaganda ng kanyang patotoo, hindi nakasisira rito. Nais nating maakit ang pansin kay Cristo, hindi sa ating sarili. Bilang mga embahador ng Hari (2 Corinto 5:20), ang ating pananamit ay hindi dapat magarbo o mamahalil (1 Timoteo 2:9). Ang pagpapaganda sa pamamagitan ng mabubuting gawa ay mas mahalaga kaysa sa magagarang damit (Tito 2:10). Ang marangyang kasuotan ay nauukol sa sanlibutan (Lucas 7:25). Dapat mag-ingat ang mga babae na maging pambabae ang pananamit, ngunit hindi mapanukso o mapang-akit. Ang mga lalaki ay dapat pumili ng panlalaking kasuotan. Kinapopootan ng Diyos kapwa ang paglalantad ng kahubaran at ang paghahalo ng kasarian (Deuteronomio 22:5).
6. **Pagkain at Inumin.** Bagaman malinis ang lahat ng pagkain (Marcos 7:18-29 NASB; 1 Timoteo 4:3-5), dapat iwasan ang katakawan (labis na pagkain). Ang kuwento ni Eli (1 Samuel 2-4) ay nagtuturo tungkol sa bunga ng kawalan ng pagpipigil sa larangang ito at sa epekto nito sa mga sumunod na salinlahi. Tungkol naman sa inumin, walang sinumang

makapagpapatunay mula sa Biblia laban sa lubos na pag-iwas sa alak. Gayunman, dapat nating iwasang makatisod sa iba (Roma 14:21; Galacia 5:13).

Mga Gabay para sa mga Kaduda-dudang Bagay

Paano matitiyak ng isang mananampalataya ang wastong pag-uugali sa mga bagay na hindi tahasang binabanggit sa Kasulatan? Paano naman ang ilang *libangan* (sa Ingles, *amusements*, isang salitang nagmula sa ugat na ang kahulugan ay “hindi mag-isip”)? Makasalanan ba ang ilang *gawi* kung hindi ito tuwirang ipinagbabawal sa Biblia? May uri ba ng musika o programa sa telebisyon o gawain na bawal para sa taong seryoso sa pagsunod kay Cristo? Sa mga bagay na hindi tuwirang sinasaklaw ng Biblia, gamitin bilang pagsubok ang sumusunod na mga tanong, kasama ang angkop na mga talata:

1. Maluluwalhati ba ang Diyos dito (1 Corinto 10:31)?
2. Mahihiya ba akong ginagawa ito kapag bumalik ang Panginoon (1 Juan 2:28)?
3. Ito ba ay mabuting pangangasiwa ng panahon at salapi (Efeso 5:16; Lucas 16:9)?
4. Nakaaadik ba ito o nakabubuo ng gawi (1 Corinto 6:12)?
5. Nagbibigay ba ito ng pagkakataon sa aking laman, na nagbubukas ng daan sa kasalanan (Roma 13:14)?
6. Ang aking halimbawa ba sa bagay na ito ay magiging sanhi ng pagkatisod o pagkakasala ng iba (Roma 14:13; 1 Corinto 8:13)?
7. May pag-aalinlangan ba ako tungkol dito (Roma 14:23)?
8. May anyo ba ito ng kasamaan (1 Tesalonica 5:22)?
9. Ito ba ay mula sa sanlibutan (1 Juan 2:15-16)?
10. Aabusuhin na nito ang aking katawan, ang templo ng Espiritu Santo (1 Corinto 6:19)?
11. Gagawin ba ito ng Panginoong Jesus (1 Pedro 2:21; 1 Juan 2:6)?

Mga Prinsipyo para sa Banal na Pamumuhay

Ang banal na buhay ay dapat linangin na gaya ng isang maselang halaman sa isang masamang kapaligiran. Pangangailangan ito ng panahon, pag-iisip at pagsisikap. Narito ang ilang pangunahing prinsipyong dapat isaalang-alang:

1. **Linangin ang mga Maka-Diyos na Gawi.** Tapat na kumain mula sa Salita ng Diyos bilang pagkain ng iyong kaluluwa (Awit 119:9-11). Isabuhay ito nang may pagsunod sa halip na basta lamang basahin nang pahapyaw. Bulay-bulayin ang mga utos nito (Awit 1:2-3). Gumugol ng panahong mag-isa kasama ng Diyos sa tunay na pagsusumamo sa harap ng Kanyang trono. Panatilihin ang isang malalim na buhay-panalangin, na kinabibilangan ng pagsamba. Makipag-isa sa bayan ng Diyos sa kanilang mga pagtitipon (Hebreo 10:25). Lalo na, gumugol ng panahon kasama ng mga maka-Diyos. Makinig sa pangangaral (nang personal, sa cassette tape o sa radyo) ng mga lalaking pinalalakas ng Espiritu. Ginagamit ng Diyos ang ilang lalaki upang baguhin ang buhay ng iba. Makinig sa kanila. Basahin ang kanilang mga aklat o artikulo, lalo na yaong isinulat ng mga maka-Diyos na lalaking maaaring kasama na ngayon ng Panginoon. Iwasan ang baha ng walang kabuluhan at mababaw na babasahing lumalabas mula sa mga palimbagan. Ilaan ang Araw ng Panginoon para sa Diyos (Apocalipsis 1:10); kung hindi, tawagin mo itong “Araw Mo.”

2. **Bumuo ng mga Paninindigan at Mamuhay Ayon sa mga Ito.** Tiyakin kung saan ka nakatayo sa iyong mga prinsipyo. Pagkatapos ay mamuhay ayon sa mga ito anuman ang kapalit. Iniaalis nito sa iyo ang pagpapasya sa ilalim ng panggigipit ng iba, lalo na ayon sa mga pamantayan ng sanlibutan. Si Daniel ay isang kilalang halimbawa ng taong may prinsipyo (Daniel 1). Dapat kang matutong magsabi ng “HINDI” sa tukso, maging hanggang sa paggawa ng marahas na hakbang (Genesis 39:10-12; Mateo 5:29-30). Hingin ang tulong ng Diyos sa pamamagitan ng pagtawag sa Kanya kapag ikaw ay ginigipit (Kawikaan 18:10). Alisin sa iyong buhay ang anumang maaaring pagmulan ng tukso, gaya ng mga kakilala, mga bagay sa bahay, o ilang hinihingi ng trabaho. Piliing mabuti ang malalapit na kaibigan sapagkat malaki ang maaari nilang impluwensiya (1 Corinto 15:33). Tiyaking kapareho mo sila ng paninindigan, o kahit papaano ay igagalang nila ito.
3. **Supilin ang Iyong Buhay-Isip.** Itinuro ng Panginoon na sa panloob na kaisipan ng mga tao pangunahing nagmumula ang karumihan (Mateo 15:19-20). Paano mapananatiling malinis ang iyong mga kaisipan? Una, kontrolin ang pumapasok. Salain ang iyong mga babasahin at iba pang pagkakalantad sa sanlibutan. Ang tanyag na kasabihan ng mga dalubhasa sa computer ay “Garbage in, garbage out” (basura ang ipasok, basura ang lalabas). Totoo ito sa isip, na siyang computer ng tao. Huwag hayaang magtagal ang iyong tingin sa mga tanawing nakapagpaparumi o sa mga tukso. Ang pamangkin ni Abraham ay tumingin sa maling direksiyon at napadpad sa Sodoma (Genesis 13:10-11). Si David ay tumingin nang mali at nahulog sa kapahamakan (2 Samuel 11:2). Manatiling abala, lalo na para sa Diyos. Hindi sinasabi ng Biblia na “ang tamad na isip ay pagawaan ng diyablo,” ngunit may bahagi ng katotohanan ang pahayag na iyon. Ituon ang isip sa Panginoong Jesu, ang pinakakarapat-dapat sa lahat ng ating pag-iisip (Colosas 3:1-2). Isipin ang mga bagay na malinis, totoo at may kabuluhan (Filipos 4:8). Maniwala na kaya mong, sa tulong ng Diyos, ituon nang wasto ang iyong mga kaisipan. Huwag ituring ang iyong isip na isang bukas na kamalig na mapapasukan at madadapuan ng anumang lumilipad na kaisipan na parang isang di-inanyayahang ibon.

Nagtatapos tayo sa pagpansin na ang nalalapit na pagbabalik ng Panginoong Jesu-Cristo ay palaging itinatampok sa Bagong Tipan bilang pampasigla sa banal na pamumuhay (1 Juan 3:2-3; Tito 2:12-13; 2 Pedro 3:14). Kung dumating Siya ngayon, nanaisin ba nating matagpuan sa anumang kalagayang salungat sa Kanyang kabanalan? Kung hindi, kailangan nating magsimula kaagad na maglaan ng panahon upang maging banal.

Personal na Kabanalan

1. Bigyang-kahulugan ang kabanalan gamit ang sumusunod na mga talata bilang gabay: 1 Pedro 1:15-16; Roma 12:1-2.
2. Tukuyin ang mga dahilan ng banal na pamumuhay na ipinakikita ng sumusunod na mga talata. Alin sa mga talatang ito ang pinakanaghihiikayat sa iyo na mamuhay nang banal? Ipalibanag.

Roma 14:12

2 Corinto 5:14

2 Corinto 7:1

Galacia 5:13

Hebreo 12:14

1 Pedro 1:15-16

1 Pedro 2:24

2 Pedro 3:10-12

3. Isang larangan ng personal na kabanalan ang kadalisan. Ang Galacia 5:19 ay nagbibigay ng talaan ng mga kasalanang sekswal. Bigyang-kahulugan ang mga bisyong nakatala at ipaliwanag ang pagkakaiba ng mga ito. Gumamit ng diksiyonaryo o diksiyonaryo ng Biblia kung kinakailangan.

Bakit napakahalaga sa Diyos ng moral na kadalisan (1 Corinto 6:15-20; 1 Tesalonica 4:3-9)?

4. Bagaman kapwa maaaring matukso nang sekswal ang mga lalaki at mga babae, ang pangunahing tukso ng lalaki ay ang tumingin (Kawikaan 27:20b) at ang pangunahing tukso ng babae ay ang mang-akit (Kawikaan 23:28).

Ano ang sinasabi ni Jesus tungkol sa karumihan ng isip (Mateo 5:28)?

Ano ang epekto ng kalinisan ng isang babae (kahinhinan, pagkamaingat) sa:

Mga asawang lalaking hindi nakikipag-isa sa Panginoon (1 Pedro 3:1-6)?

Ang patotoong Cristiano (Tito 2:5)?

Ang sariling kagandahan ng babae (Kawikaan 11:22; Ezekiel 16:25)?

5. Ang pagsupil sa dila ay isa pang hamon sa banal na pamumuhay. Ano ang ilan sa mga panganib sa pananalita? Gamitin ang sumusunod na mga talata upang ilista ang mga pangunahing pagkakasala sa pananalita:

Kawikaan 17:27

Kawikaan 26:17-28

Efeso 5:3-4

Efeso 4:29

6. Anong mga prinsipyo ng paghihiwalay ang inilalahad sa 2 Corinto 6:14-7:1 at anong mga dahilan ang ibinibigay?

Batay sa 2 Corinto 6:14-17, anong payo ang ibibigay mo sa sumusunod na mga sitwasyon:

- a. Isang Cristianong kakilala mo ang nakikipag-date at nag-iisip pang magpakasal sa isang lalaking alam niyang hindi mananampalataya. Ipinagtatanggol niya ito sa pagsasabing siya ay “nagpapatotoo” sa lalaki at tiyak niyang magiging Cristiano rin ito balang araw.
- b. Isang bagong Cristiano, na kamakailan lamang naligtas sa isang malawakang pag-eebanghelyo, ang nakatuklas na ang iglesyang dinadaluhan niya ay hindi nagtuturo sa mga tao kung paano maligtas at hindi man lamang hinihinging maligtas muna ang isang tao upang maging kaanib ng iglesyang iyon.
- c. Isang tao ang nag-iisip na pumasok sa isang pakikipagsosyo sa negosyo. Hindi siya tiyak kung Cristiano ang magiging kasosyo niya.
7. Kung minsan ay inaabuso ang turo tungkol sa paghihiwalay upang bigyang-katwiran ang paglayo sa mga hindi Cristiano, ang paghihiwalay sa asawang di-mananampalataya, o ang paghiwalay sa ibang mga Cristianong may maliliit na pagkakaiba sa doktrina. Paano mo

haharapin ang mga isyung iyon gamit ang sumusunod na mga Kasulatan: Mateo 9:10-11; 11:19; 1 Corinto 7:12-16; 1:10-13.

8. Ang kabanalan, sa praktikal na kahulugan, ay nangangahulugang “pagiging iba.” Paano naiiba ang iyong buhay sa mga di-mananampalatayang kilala mo?
 - a. Sa iyong pananalita?
 - b. Sa iyong ugali?
 - c. Sa iyong pananamit?
 - d. Sa iyong pagpili ng musika?
 - e. Sa iyong pagdiriwang ng mga pista opisyal?
 - f. Sa iyong pagpili ng mga kaibigan?
 - g. Sa iyong mga pasya tungkol sa pagkain at inumin?
 - h. Sa iyong pagpili ng babasahin, mga gawaing panlipunan at libangan?
9. Balikan ang “Mga Gabay para sa mga Kaduda-dudang Bagay” sa mga TALA at ipaliwanag kung paano mo ito ilalapat sa sumusunod na mga sitwasyon:
 - a. Inanyayahan ka ng iyong amo sa isang cocktail party.
 - b. Gusto mong bumili ng isang kaakit-akit na kasuotan, ngunit hindi ka tiyak kung sapat ba ang kahinhinan nito
 - c. Ang tindahan sa kalyeng malapit sa inyo ay may mga pornograpikong magasin na hayagang nakadispley sa kahera. Dapat ka pa bang patuloy na mamili sa tindahang iyon?
 - d. May ilang musika kang nasisiyahan, ngunit hindi ka komportableng patugtugin ito kapag kasama mo ang iyong mga kaibigang may-gulang na sa pananampalatayang Cristiano.
10. Maglista ng isang larangan ng personal na kabanalan (kadalisayan, pananamit, pananalita, init ng ulo, pagkain at inumin, atbp.) na pinaghirapan mo, at ibahagi kung paano ka nagtagumpay sa larangang iyon.

Aralin 12: Malayo sa Panginoon

“Sapagkat araw at gabi ay mabigat sa akin ang lyong kamay; naubos ang aking lakas na gaya ng sa matinding init ng tag-araw” (Awit 32:4 NASB). “Sapagkat kinikilala ko ang aking mga pagsalangsang, at ang aking kasalanan ay laging nasa harap ko” (Awit 51:3 NASB). Napakalungkot ng ating karanasan bilang mga mananampalataya kapag nasira ang ating pakikisama sa Panginoon! Malayo tayo sa Panginoon! Ang pakikisamang dati’y matamis at puno ng kagalakan ay umasim. Nawala ang kagalakan ng kaligtasan (Awit 51:12). Maaaring may makuha tayong pansamantalang kasiyahan mula sa lumilipas na tanawin ng mundong ito (2 Timoteo 4:10). Maaaring ibalot natin sa balabal ng pagmamatuwid sa sarili ang kahabag-habag na kalagayang ito sa pamamagitan ng pagsisi sa mga pangyayari. Gayunman, ang lumpong kalagayang ito ay walang panloob na kasiyahanang maibibigay sa kasalukuyang buhay ng isang tunay na anak ng Diyos. Higit pa rito, may pagkawala ng walang hanggang gantimpala sa buhay na darating (1 Corinto 3:14-15). Hinamak natin ang pag-ibig ng Tagapagligtas, na sumasaway, nagdidisiplina at tumatawag sa atin sa pagsisi (Apocalipsis 3:19).

Dapat nating makita na ang nasirang pakikisama ay pagkabigo ng layunin ng Diyos na tayo’y mamunga sa buhay na ito (Juan 15:2). Iniligtas tayo para sa isang buhay ng mabubuting gawa (Efeso 2:10; Tito 3:8). Ang mapalayo sa Diyos ay ginagawang imposible ang ganitong buhay. Dapat nating pag-isipang mabuti ang saloobin ng Panginoong Jesus sa mga punong walang bunga (Mateo 12:33; Lucas 13:6-9). Kung paanong sinisira ng sakit, mga peste at tagtuyot ang mga puno sa lupa, gayundin sinisira ng mga espirituwal na salot ang bungang inilaan ng Espiritu ng Diyos. Mabuting pakinggan natin ang panawagan ng Panginoon, “Manumbalik kayo sa Akin, at Ako’y manunmbalik sa inyo” (Malakias 3:7).

Karaniwang ginagamit sa mundong Cristiano ang salitang “pagtalikod” (backsliding) para tukuyin ang ganitong kalagayan ng nasirang pakikisama. Nakapagtataka kung gaano kadalas itong ginagamit upang ipaliwanag ang asal ng mga taong halos walang patunay na sila’y binago tungo sa bagong buhay kay Cristo (2 Corinto 5:17). Ngunit dapat nating pansinin na ang salitang “backsliding” ay hindi man lamang ginamit sa Bagong Tipan. Makikita lamang ito sa mga aklat ng Jeremias at Hosea, maliban marahil sa Kawikaan 14:14. Ginagamit ito lalo na para sa Israel bilang isang bansang malayo sa Diyos, hindi para sa mga indibidwal na wala sa pakikisama. Sa ugat nito, inilalarawan nito ang kalagayan ng apostasiya (pagtalikod sa pananampalataya) at ganito ito isinalin sa mga talatang gaya ng Jeremias 5:6; 8:5; 14:7 at Hosea 14:4 (NASB). Kung isasaalang-alang ang Hebreo 6:4-6; 2 Pedro 2:20-22 at Judas 5-19, halos hindi natin mailalarawan ang isang anak ng Diyos bilang apostata. Kung gayon, ayon sa konteksto, ang mga talatang ito sa Lumang Tipan na gumagamit ng salitang “backsliding” ay hindi karaniwang naglalarawan sa mga tunay na mananampalataya.

Wala sa Pakikisama—o Hindi Ligtas?

Ang unang dapat isaalang-alang sa pagsusuri sa buhay ng isang nagsasabing siya’y Cristiano ngunit ang kanyang pamumuhay ay hindi nagpapatunay nito ay ang hanapin kung may tunay na pagbabalik-loob. Ipinanganak na muli ba tayo? Ang tanong ay hindi kung minsan ay nanalangin tayo at hiniling na pumasok si Jesus sa ating puso; o kung tayo’y nakipagtulungan sa isang grupong Cristiano; o kung tayo’y naging kaanib ng isang lokal na kapulungan. Ang tanong ay, “Tinanggap ba natin ang Espiritu Santo nang tayo’y sumampalataya?” (Mga Gawa 19:2 NASB). Kung hindi, hindi tayo ipinanganak na muli. Paano tayo makatitiyak? Kung patuloy tayong nakikiapid, naglalasing, nagnanakaw, o isang taong mainggitin, mapanibughuin,

magagalitin at manggugulo, hindi natin kailanman mamanahin ang kaharian ng Diyos, gaano man tayo katiyak sa ating kaligtasan (1 Corinto 6:9-10; Galacia 5:20-21). Kung sinasabi nating kilala natin ang Panginoong Jesus ngunit hindi tinutupad ang Kanyang mga utos, sinasabi ng Diyos na tayo'y sinungaling (1 Juan 2:4). “Pero sino sa atin ang *laging* tumutupad sa mga utos na ito?” sabi ng tumututol. Siyempre, walang sinumang nakagagawa nito nang walang kasalanan. Ayon sa 1 Juan 3:7-9 (NASB), ang tinutukoy ay ang *pagsasagawa* ng kasalanan, o ang *pananatili sa kasalanan*. Walang halimbawa sa Kasulatan ng isang taong walang kasalanan, maliban sa Panginoong Jesus. Tayong lahat ay nagkakasala pa rin at, samakatuwid, kailangang ipahayag at talikuran ang kasalanan upang mapanatili ang pakikisama sa Diyos (1 Juan 1:9-10). Kaya may pagkakaiba ang minsang pagkakasala at ang pagsasagawa ng kasalanan. Samakatuwid, dapat nating tiyakin na ang ating buhay at patotoo ay sumusuporta sa ating pahayag na tayo'y ipinanganak na muli. Kung may alinlangan, dapat nating isuko ang ating sarili kay Jesu-Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas at talikuran ang ating kasalanan. Kailangang may relasyon muna tayo sa Diyos bago natin pag-usapan ang nasirang *pakikisama*.

Mga Sanhi ng Nasirang Pakikisama

Hindi tayo maaaring magkaroon ng pakikisama sa Diyos kung lumalakad tayo sa kadiliman (1 Juan 1:6). “Nang ako'y manahimik tungkol sa aking kasalanan, ang aking katawan ay nanghina dahil sa aking pagdaing buong araw” (Awit 32:3 NASB). Ang kasalanan, maging ng makasalanan o ng banal, ay laging naghihiwalay sa Diyos. “Ngunit ang inyong mga kasamaan ang naghiwalay sa inyo at sa inyong Diyos, at ang inyong mga kasalanan ang nagkubli ng Kanyang mukha sa inyo, kaya't hindi Siya nakikinig” (Isaias 59:2). Maaaring tumigil ang isang tao sa pananatili kay Cristo. “Kung ang sinuman ay hindi nananatili sa Akin, siya'y itinatapon na gaya ng sanga, at natutuyo” (Juan 15:6 NASB). Ang nagsisimula bilang maling mga prayoridad at pagpapabaya sa pakikisama sa Diyos ay di-magtatagal ay nauuwi sa paghina ng interes, pagkawala ng paninindigan, at pagkatapos ay pagkalubog sa mga bagay ng buhay na ito (Mateo 13:22). Sa susunod na yugto, nagsisimula ang isang tao na makialam sa mga bagay na kaduda-duda, nahihila ng masamang pita (Santiago 1:14) at sa wakas ay gumagawa ng lantarang kasalanan.

Mas kaunti ang mga halimbawa ng nasirang pakikisama sa Bagong Tipan kaysa sa inaakala ng marami. Gayunman, narito ang ilang halimbawa ng mga sintomas na nagbababala:

1. **Pagkawala ng Pag-ibig kay Cristo** (Apocalipsis 2:4). Ang ating “unang pag-ibig” kay Cristo ay nagbubunga ng malalim na pagpapahalaga sa Kanya at ng mainit na sigasig. Ito'y tulad ng pag-ibig ng magkasintahang magpapakasal at isang pag-ibig na pinahahalagahan ng Diyos (Jeremias 2:2). Kapag hinayaan nating mauwi ito sa pagwawalang-bahala at ipinagwawalang-halaga na natin Siya, higit pa sa “honeymoon” ang natapos. Nanganganib tayong maging tulad ng taong maligamgam na ipinangako ng Panginoong Jesus na Kanyang iluluwa mula sa Kanyang bibig (Apocalipsis 3:15-16).
2. **Masasamang Saloobin** (Efeso 4:31; Hebreo 12:15). Maaaring hinahayaang manatili ang isang mapait na saloobin, sa halip na pagpatawad at pakikipagkasundo. Maaaring mapalitan ng pagtatalo at kaguluhan ang kabaitan at kapayapaan sa kalooban. Ang mga sama ng loob sa Diyos at sa tao ay nagiging tulad ng mga pangit na damo sa kaluluwa.
3. **Pabayang Budhi** (1 Corinto 11:28-29). Kung hindi natin hahatulan ang kasalanan sa ating buhay, ang Diyos ang hahatol dito para sa atin (1 Corinto 11:31). Didisiplinahin Niya tayo upang tayo'y makabahagi sa Kanyang kabanalan (Hebreo 12:10). Dapat tayong maging

sensitibo sa Diyos at sa Kanyang karapatan sa ating buhay at asal. Gaya ng sinabi ng isang tao, “Huwag hayaang magpatong-patong ang utang mo sa Diyos.”

4. **Pagkamakamundo** (Tito 2:12). Ang sistema ng mga pinahahalagahan, moralidad, kapangyarihan, kapalaluan at ambisyon na nauukol sa tanawin ng mundong ito ay walang bahagi kay Cristo, at hindi rin tayo dapat makibahagi rito (Juan 17:14). Itinuturo sa atin na talikuran ang makamundong pagnanasa at mamuhay nang may kabanalan sa kasalukuyang panahong ito. Ang pagnanasang magtipon ng mga ari-arian ay bahagi ng sistemang iyon at ito'y nakasisira (1 Timoteo 6:9). Kapag iniibig natin ang sistema ng sanlibutan, sa halip na kilalanin ang kapangitan at paglipas nito, sinusuwat natin ang Diyos (1 Juan 2:15-17). Ang pag-ubos ng ating oras sa mga makamundong gawain ay isa ring tanda ng panganib.
5. **Pagliban sa mga Pagtitipon ng Iglesya** (Hebreo 10:25). Kapag iniibig natin si Cristo, iniibig natin ang Kanyang bayan. Kapag iniibig natin ang Kanyang bayan, nais nating makasama sila. Maaaring malayo ang mga tao sa Panginoon kahit dumadalo pa rin sila sa mga pagtitipon. Gayunman, masamang tanda kapag ang paglayo sa Diyos ay umabot na sa pagpapabaya sa ating sama-samang pagtitipon sa mga pulong ng iglesya. Kaugalian ng Panginoong Jesus na pumunta sa sinagoga sa araw ng Sabbath (Lucas 4:16). Wala kailanmang nakatalang ginamit Niya ang dahilang hindi na kailangang gawin ito upang manatili sa pakikisama sa Diyos.
6. **Kawalan ng Pananampalataya** (Marcos 16:14). Kapag tumatanggi tayong sumampalataya sa sinabi ng Diyos, o tumatangging panghawakan ito dahil sa katigasan ng puso, nararapat sa atin ang Kanyang mabigat na pagsaway. “Nasaan ang inyong pananampalataya?” ang madalas Niyang hamon (Lucas 8:25). Ang tuwirang pagsuwat sa Diyos, gaya ng pag-aasawa sa isang hindi Cristiano (2 Corinto 6:14), ay patunay ng kawalan ng pananampalataya.

Kabilang sa iba pang mga sintomas ang pagpapabaya sa ating sariling oras ng debosyon kasama ang Diyos, ang hindi hayagang pagkilala kay Cristo sa harap ng mga tao, at ang pagkakait ng ating mga kayamanan sa mga nangangailangan o sa mga lingkod ng Diyos. Ang kawalan ng gulang at pagkamakalaman (pagbibigay-lugod sa laman) ang punlaan ng paglayo sa Diyos (1 Corinto 3:1-3).

Halaga ng Nasirang Pakikisama

Kapag naunawaan na natin ang pagkakaiba ng relasyon at pakikisama, hindi na natin kailangang matakot na ang pagkakalayo sa Diyos ay magdudulot ng pagkawala ng kaligtasan. Hindi tayo mahahatulan dahil sa ating mga kasalanan sapagkat tayo'y ibinukod sa pamamagitan ng minsanang paghahandog ng katawan ni Jesu-Cristo sa krus (Hebreo 10:10). Hindi tayo mahahatulan dahil sa mga kasalanan sapagkat tayo'y lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay (Juan 5:24). Kung ganoon, bakit hindi na lang natin tamasahin ang ating kaligtasan at ang sanlibutan din? Bakit pa mag-aalala tungkol sa kasalanan kung binayaran na ni Jesus ang lahat ng ito? Huwag nawang mangyari ang ganitong pag-iisip (Roma 6:1-2)! Ito'y sintomas ng pagkawala ng tamang pananaw tungkol sa walang hanggan at sa pag-ibig ng Diyos. Ang mga bunga ng pakikisamang nasira dahil sa kasalanan ay sapat na upang tayo'y mapahinto, kung hindi man manginig.

1. **Sa Iyo**. May posibilidad na masira ang iyong patotoo. Yayapakan ito ng mga hindi ligtas na parang asin na nawalan ng lasa (Mateo 5:13). Mapapasailalim ka sa disiplina ng Diyos (Hebreo 12:5-7). Maaari kang makaranas ng pagkabalisa ng damdamin, sakit ng katawan, maging ng kamatayan (1 Corinto 11:30). Maaaring mawalan ka ng mga pagkakataong

maglingkod. Maaaring mawala sa iyo ang kagalakan ng kaligtasan (Awit 51:12). Hindi na magiging buhay ang Kasulatan sa iyo kapag binabasa o pinakikinggan mo ito. Nananalangin ka ngunit hindi Siya nakikinig (Awit 66:18), sapagkat ang langit ay naging parang tanso. Hindi na katulad ng dati ang pakikisama sa ibang mga mananampalataya. Nawawala ang kasiyahan maging sa mga simpleng kaligayahan ng buhay. Mawawalan ka ng gantimpala sa Hukuman ni Cristo dahil sa kahoy, dayami at pinaggapasan na ipinatatayo mo sa iyong buhay (1 Corinto 3:12-15). Maaari kang maging tulad ng barkong nawasak sa baybayin ng buhay (1 Timoteo 1:19).

2. **Sa Iba.** Maglalagay ka ng katitisan sa daan ng mga mananampalatayang umaasa sa iyo bilang halimbawa (Roma 14:13). Maaari mong mabigyan ang mga hindi ligtas ng dahilan upang tanggiin si Cristo dahil naging isa ka sa mga “mapagpaimbabaw sa iglesia.” Maaari kang maging sanhi ng pagkamatay ng isang taong malapit sa iyo (2 Samuel 12:14) o ng mga nasa ilalim ng iyong pananagutan (1 Cronica 21:14, 17).
3. **Sa Diyos.** Magdadala ka ng kahihiyan sa pangalan ni Cristo (1 Timoteo 5:14). Maaaring tuyain ng mga hindi pa nagbabalik-loob ang Panginoon dahil sa asal ng mga nagpapahayag na sila’y Kanyang mga tagasunod (2 Samuel 12:14). Pinatotohanan mo, sa pamamagitan ng isang mabagal o naliligaw na buhay, na wala kang tunay na debosyon sa Pinagpalang Isa na umbig sa iyo at nagbigay ng Kanyang sarili para sa iyo. Wala Siyang halaga sa iyo.

Sasabihin mo pa rin ba ngayon na walang anumang mahalaga sa buhay basta’t ligtas ka?

Lunas sa Nasirang Pakikisama

Hindi tayo pababayaan ng Diyos na mawalan ng pag-asa kung nangyari na ang kapahamakan ng pagkakalayo sa Diyos. Gayunman, maaari tayong tuksuhin ng kaaway na sumuko na. Sa kanyang aklat na “There’s a Way Back to God,” inilarawan ni William MacDonald ang tinig ng kapahamakan sa mga pariralang ito: “Wala nang pag-asa. Wala nang silbi ang sumubok. Mabuti pang sumuko ka na. Ang tanging magagawa mo ay tanggapin ang hindi maiiwasan. Hindi na rin naman babalik sa dati ang mga bagay... Naubos mo na sa kasalanan ang iyong araw ng pagkakataon. Lumampas ka na sa puntong wala nang balikan.” Siyempre, ito’y pagtanggì sa Salita ng Diyos para sa isang anak ng Diyos. Una sa lahat, walang anumang makapaghihiwalay sa atin sa pag-ibig ng Diyos (Roma 8:38-39). Hindi tayo kailanman pinalalayas sa Kanyang pamilya dahil sa maling asal (Juan 10:28). Ikalawa, Siya ang Dakilang Pastol ng mga tupa. Lagi Niyang hahanapin ang mga naliligaw (Lucas 15:4). Hinanap ng Panginoon si Adan habang ito’y nagtatago pa sa Diyos (Genesis 3:8-9). Siya ang Diyos ng Pagpapanumbalik. Natagpuan Niya si Adan at ibinalik siya. Hinanap Niya si David at ibinalik siya (2 Samuel 12:13) at binigyan siya ng pangmatagalang kagalakan na iniingatan sa mga Awit para sa ating kaaliwan (Awit 32:1-2). Ibinalik Niya si Pedro sa pamamagitan ng tatlong ulit na pagpapahayag na pumawi sa alaala ng kanyang tatlong ulit na pagkakaila (Juan 21:15-17).

Ano ang daan tungo sa pagpapanumbalik? Nagsisimula tayo sa puntong kung saan tayo lumihis sa tamang landas. Ipinapahayag at tinatalikuran natin ang ating kasalanan (Kawikaan 28:13). Hindi Niya hahamakin ang bagbag at nagsisising espiritu (Awit 51:17; Isaías 57:15). Nagsisisi tayo at ginagawa ang mga gawang ginawa natin noong una (Apocalipsis 2:5). Dapat tayong magbunga (mga gawa) na angkop sa pagsisising ating ipinapahayag (Mateo 3:8). Ang mga pagpapahayag na hindi kasama ang pagtalikod sa kasalanan at pagbabago ng ating buhay ay mga salitang walang laman. Kailangan nating harapin ang kasalanan—ugat at sanga. Dapat tayong dumaing sa Diyos nang may malalim na katapatan, gaya ng nakikita natin sa Awit 51.

Makatitiyak ba tayo na patatawarin Niya tayo? Kailangan lamang nating sampalatayanan ang Kanyang Salita tungkol dito. Mahahabag Siya at sagana Siyang magpapatawad (Isaia 55:7). Tatalian Niya tayo at pagagalingin ang mga sugat (Hosea 6:1). Ang Kanyang paraan ay harapan ang kasalanan at pagkatapos ay tapusin na ito. Maaaring may mga pansamantalang bunga, gaya ng mga utang, di-banal na pakikipag-ugnayan, mga anak na namumuhay sa kasalanan at nasirang kalusugan. Gayunman, maaari tayong muling magkaroon ng matamis na pakikisama sa Kanya na umiibig sa ating mga kaluluwa. Iyan ang di-matutumbasang kayamanan na basta na lamang nating isinuko, at pagkatapos ay nabawi nang may labis na sakit. Ang mga natatakot na nagawa nila ang “kasalanang hindi mapatatawad” (Mateo 12:22-32) ay dapat pag-aralang mabuti ang mga salita ng ating Tagapagligtas. Ang lagapan na takot sa kasalanang ito ay pinakamabigat sa mga taong pinakakaunti ang kaalaman kung ano ito. Sinabi ng masasamang tao noong panahon ni Jesus na ang Kanyang mga himala ay ginawa sa kapangyarihan ng diyablo sa halip na sa kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos. Ang kanilang sinasadyang pagtanggong sampalatayanan ang mga gawang iyon ng Diyos at ang kanilang paglapastangan sa Espiritu ay mga gawa ng mga taong masama, hindi ng mga mananampalataya.

Paninindigan para sa Walang Patid na Pakikisama

Ang pagpapala ng pagpapanumbalik ay hindi dapat tumukso sa atin na maniwalang ang paglayo sa Diyos ay may madaling lunas na laging nariyan. Dapat tayong matuto ng aral na hahadlang sa anumang pag-uulit. Dapat tayong magpasyang manatiling malapit sa Diyos. Kung lubusan nating hinarap ang kasalanan sa mga pangunahing bahagi ng buhay na nagpatisod sa atin, mas maliit ang posibilidad na maulit ito. Gayunman, ang nag-aakalang siya'y nakatayong matatag ay mag-ingat baka siya mabuwal (1 Corinto 10:12). Dapat tayong matutong kapootan ang kasalanan bilang siyang nagdulot ng paghihirap sa ating Panginoong Jesus, at sumira sa buhay ng milyun-milyong tao at nagtapon sa marami sa Impiyerno. Kailangan natin ng malusog na takot o paggalang sa Diyos, na hindi magwawalang-halaga sa Kanyang kabanalan ni aabuso sa Kanyang biyaya. Dapat tayong matutong manatili kay Cristo at humugot araw-araw mula sa mga espirituwal na kayamanang makukuha sa Kanya. Araw-araw, dapat tayong matutong lumapit sa Diyos at malaman na Siya naman ay lalapit sa atin (Santiago 4:8). Kung magkagayon, ang ating bagong pananaw sa buhay ay magpapakita ng pagnanais na mamuhay araw-araw para lamang sa kaluwalhatian Niya na umibig sa atin nang napakalalim at nagbigay ng Kanyang sarili para sa atin nang may gayong sakripisyo. Sana'y ibalik Niya sa atin ang “mga taon ng kinain ng balang” (Joel 2:25), ang mga mahahalagang araw na nasayang na sana'y nagugol para sa kaharian ng Diyos.

Malayo sa Panginoon

1. Ano ang mga pagsubok ng pagiging tunay na Cristiano sa mga sumusunod na talata? Roma 10:9-10

1 Juan 2:4-5; 5:2-3

1 Juan 3:14

Santiago 2:14-26; Efeso 2:10

Galacia 5:19-21; 1 Juan 3:8-10

Galacia 5:22-24; 1 Juan 3:7

Bakit mahalagang magkaroon muna ng makatwirang katiyakan na ang isang tao ay Cristiano bago siya tawaging “wala sa pakikisama” o “tumalikod” (backslider)?

2. Tukuyin ang mga sanhi ng nasirang pakikisama sa mga sumusunod na talata, at gumawa ng tiyak na aplikasyon kung paano maaaring mailapat ang mga ito sa ngayon:

Hosea 11:2, 7

Jeremias 2:13; 5:6-7

1 Juan 2:15-16

3. Ano ang ginawa ni David na naging dahilan ng kanyang pagtalikod sa Diyos (2 Samuel 11:1-4)?
4. Ano ang karaniwang ginagawa ng isang tao pagkatapos magkasala kung hindi niya ito agad ipinapahayag (2 Samuel 11:5-17; Kawikaan 25:5-6)?

Anong paraan ang madalas gamitin ng Diyos upang makuha ang pansin ng isang taong wala sa pakikisama (2 Samuel 12:1-7)?

5. Mula sa mga sumusunod na talata, sumulat ng maikling kahulugan ng pagpapahayag ng kasalanan (Awit 32:5; 38:18; 66:18; Kawikaan 28:13).

Paano mo ito naisagawa sa iyong sariling buhay?

6. Anong mga hakbang ang ginawa ni David na nagbalik sa kanya sa Diyos (Awit 51:1-10)? Ilista ang mga hakbang.
7. May mga taong nag-aakala na ang isang Cristiano ay maaaring magkasala nang walang anumang kapalit. Ano ang naging halaga ng kasalanan ni David sa kanya?

Awit 51:12

2 Samuel 12:14a

2 Samuel 12:10,14b

1 Cronica 22:8

8. Ano ang maaaring mangyari sa isang taong hindi nagpapahayag at hindi tumatalikod sa kanyang kasalanan (1 Corinto 5:3-5)?
9. Kapag tunay tayong nagsisi, ipinangako ng Diyos na ibabalik Niya “ang mga taon na kinain ng balang” (Joel 2:25). Paano inilalarawan ng mga sumusunod na talata ang prinsipyong ito sa buhay ni David?

Awit 51:12

Awit 51:13

Mateo 1:1, 6, 16

1 Cronica 22:9-10a

10. Sa iyong sariling karanasan, ano ang natuklasan mong nakatulong sa iyo upang “makabalik sa tamang landas” noong ikaw ay malayo sa Panginoon?

Anong mga bahagi ng “pag-iingat bago pa magkasira” (preventive maintenance) ang ipinapakita sa mga sumusunod na talata?

Mateo 18:21-35

Roma 12:9b

Roma 14:22-23

Aralin 13: Siya ay Babalik

Ang pagbabalik ni Cristo ang magiging makatwiran at tiyak na hantungan ng buong kasaysayan. Ang Manlilikha, na nagpahintulot sa paghihimagsik laban sa Kanya, ay “titipunin mula sa Kanyang kaharian ang lahat ng nakapagpapatissod at ang mga gumagawa ng kasamaan” (Mateo 13:41). Ang Diyos na nagbigay ng Kanyang Anak upang tubusin ang makasalanang tao, at pagkatapos ay nakita Siyang kahiyang-hiyang ipinako sa krus, ay titiyak na ang Kanyang Anak ay itataas sa lugar mismo kung saan Siya minsang itinakwil. Babalik ang Panginoong Jesu-Cristo. Ipinangako Niya sa Kanyang mga alagad, “Ako’y muling paririto” (Juan 14:3). Darating Siya na may dakilang kapangyarihan at kaluwalhatian (Marcos 13:26). Darating Siya sa araw at oras na hindi malalaman ng sinumang tao (Mateo 25:13). Tutuparin Niya ang hulang ito nang kasintiyak ng pagtupad Niya sa naunang hula nang Siya ay bumangon mula sa mga patay sa ikatlong araw.

Ang unang pagdating ay literal sa bawat detalye, mula kapanganakan hanggang kamatayan. Ang ikalawang pagdating ay literal din. Malinaw ang sinasabi ng Mga Gawa 1:11. “Ang Jesus ding ito ... ay paririto sa gayon ding paraan ng inyong pagkakita sa Kanyang pag-alis,” sabi ng mga anghel habang Siya ay umaakyat sa Langit sa paraang nakikita at may katawan. Ang Siya ring Iyon ang personal na babalik sa lupang ito. Ang kaisipang ito ay nagpapagalak sa mga banal at nagpapanginig sa masasama. Ang huling panalangin sa Biblia ay nagpapahayag ng ganitong pag-asa: “Pumarito Ka, Panginoong Jesus!” (Apocalipsis 22:20).

Bakit kailangang bumalik si Jesu-Cristo? Kailangan Niyang tuparin ang mga Kasulatan ng Lumang Tipan na nangangako ng isang Mesiyas na maghahari sa lupa. Noong si Jesus ay nasa lupa, marami ang nagtaka kung bakit hindi Niya inagaw ang pamahalaan mula sa mga Romano at itinatag ang kaharian ng Mesiyas gaya ng kanilang inaasahan. Isinulat ng mga propeta na Siya ay maghahari sa Jerusalem (Isaia 24:23), ipapasakop ang mga bansa sa ilalim ng mga paa ng Israel (Awit 47:3), gagawing nangingibabaw ang Israel (Zacarias 8:23), mamamahala sa sanlibutan (Awit 2:6-8; 110:1-3) at itatatag ang trono ng kaharian magpakailanman (2 Samuel 7:13). Sa panahon ng Kanyang ministeryo sa lupa, kahit ang mga taimtim na nag-aaral ng Salita ay hindi nakakita na dalawang pagdating, hindi isa, ang inihula sa Kasulatan. Una, darating Siya bilang Mesiyas na magdurusa upang patayin dahil sa mga kasalanan ng Kanyang bayan. Pagkatapos, darating Siya bilang Mesiyas na maghahari. Ito pa rin ang iniisip ng mga alagad nang tanungin nila Siya bago Siya umakyat sa Langit, “Panginoon, isasauli Mo ba sa panahong ito ang kaharian sa Israel?” (Mga Gawa 1:6). Ipinahiwatig Niya sa kanila na ito ay sa hinaharap pa.

Ang magkakahiwalay na pangyayari sa hinaharap ay madalas na nagsasanib sa Kasulatan sa tinatawag na “pananaw ng propesiya” (Prophetic perspective). Pinagsasama ang magkakaibang pangyayari at lumilitaw ang mga ito sa abot-tanaw ng hinaharap na tulad ng malalayong tuktok ng bundok na halos hindi mapagkilanlan. Isang halimbawa nito ang Isaia 61:1-2, kung saan magkasamang lumilitaw ang una at ikalawang pagdating ni Cristo nang walang anumang palatandaan ng paghihiwalay. Ngunit nang basahin ni Jesus ang talatang ito at huminto Siya sa isang mahalagang bahagi (Lucas 4:18-21), nakikita natin kung saan nagtatapos ang unang pagdating at ang ikalawa ay iniwan para sa hinaharap. Dahil sa pagsasanib na ito, kailangan ang maingat na pag-aaral sa larangan ng propesiya, at ito ang paliwanag sa ilang pagkakaiba ng opinyon sa pagitan ng mga grupo ng mananampalataya tungkol sa eksaktong pagkakasunod-sunod ng mga pangyayari sa hinaharap. Pag-aaralan dito ang mga pangyayaring ito mula sa pananaw ng mga layunin ng pagbabalik ni Cristo. Ang mga layuning ito ay upang tanggapin

ang Kanyang iglesya, upang pamahalaan ang lupa at upang baguhin ang lahat ng bagay. Tingnan ang Apendise D para sa mas detalyadong paliwanag.

Darating si Cristo Upang Tanggapin ang Iglesya

1. **Ang Pagbabalik ni Cristo Para sa Iglesya.** Sa ilang simbolikong tawag sa iglesya ni Cristo, ang kalipunan ng lahat ng mananampalatayang ipinanganak na muli ng Espiritu, ay ang Kasintahang Babae ni Cristo (Apocalipsis 21:9). Ang ating Tagapagligtas ang dakilang Kasintahang Lalaki (Mateo 9:15; 25:1-6). Babalik Siya upang kunin ang Kanyang Kasintahang Babae, na itinutulad sa isang dalisay na birhen (2 Corinto 11:2). Yamang ang iglesya ay iisa sa isip ng Diyos, kailangang kunin ang Kasintahang Babae nang buo (1 Corinto 12:12-13). Kaya babalik ang Panginoon upang dalhin mula sa lupa ang mga buhay na mananampalataya, at upang buhayin ang mga patay kay Cristo (1 Tesalonica 4:14-17). Ang pangyayaring ito ay tinatawag kung minsan na “rapture” (pag-agaw), mula sa salitang Latin na nangangahulugang “sunggaban,” na tumutukoy sa mga banal na “aagawin” upang salubungin ang Panginoon sa hangin (t. 17). Unang babangon ang mga patay kay Cristo, at susunod ang mga nabubuhay pa! Tatanggap ang mga mananampalataya ng bagong niluwalhating katawan na angkop sa Langit (2 Corinto 5:1-4; Filipos 3:21). Ang buong pangyayari ay magaganap sa isang “kikap-mata” (1 Corinto 15:52), na kinapapalooban ng biglang pagkawala sa lupa ng mga buhay na mananampalataya.
2. **Ang Hukuman ni Cristo.** Kasunod ng pag-agaw sa iglesya ay ang Hukuman ni Cristo (Lucas 14:14; 1 Corinto 4:5; 2 Timoteo 4:8; Apocalipsis 22:12). Totoo na ang kaligtasan sa pamamagitan ng dugo ni Cristo ay nagliligtas sa mga mananampalataya mula sa lahat ng kahatulan dahil sa kasalanan (Roma 8:1; Juan 5:24; Hebreo 10:17). Ang kanilang mga kasalanan ay lubos nang nabayaran. Gayunman, malinaw na itinuturo ng Kasulatan na magkakaroon ng pagsusuri sa ating buhay at paglilingkod para kay Cristo (1 Corinto 3:11-15), na hahantong sa walang hanggang gantimpala o sa walang hanggang kawalan. Ang pagsusuring ito ay magaganap sa Hukuman ni Cristo (2 Corinto 5:10; Roma 14:10). Ang salitang “Hukuman” (Judgment Seat) ay hango sa halimbawa ng nakataas na plataporma na ginagamit noong panahon ng Biblia ng isang opisyal o hukom para sa pagsusuri at paggagantimpala (Mga Gawa 18:16). Ang Diyos ay hindi liko upang kalimutan ang ating gawa ng pag-ibig bilang mga mananampalataya. Kaya mamimigay ng mga putong o gantimpala (1 Tesalonica 2:19; Santiago 1:12; 2 Timoteo 4:8; 1 Pedro 5:4).
3. **Ang Hapunan sa Kasalan ng Kordero.** Matagal nang kaugalian ng maraming bayan na magdaos ng piging ng pagdiriwang pagkatapos ng seremonya ng kasal. Ganito rin kay Cristo, ang makalangit na Kasintahang Lalaki, at sa Kanyang Kasintahang Babae (Apocalipsis 19:7-9). Ang kasalan mismo ay magaganap sa Langit, pagkatapos maibigay ang mga gantimpala.

Darating si Cristo Upang Pamahalaan ang Lupa

1. **Ang Kapighatian sa Lupa.** Ang salitang “kapighatian” ay may pangkalahatang kahulugan ng paghihirap, dalamhati at kaguluhan. Karamihan sa mga tao, kasama ang mga mananampalataya, ay nakaranas na ng kanilang bahagi nito sa buhay. Ngunit may darating na panahon ng kaguluhan, pag-uusig at sakuna na hindi pa kailanman naranasan sa kasaysayan ng sanlibutan, at hindi na mangyayari pang muli. Ito ay tinatawag na Malaking Kapighatian, na nagsisimula ito kapag kinuha na ni Cristo ang Kanyang iglesya mula sa sanlibutan. Kung hindi paiikliin ang panahon, malilipol ang buong sangkatauhan (Mateo

24:21-22; Marcos 13:19-20; Apocalipsis 3:10; 7:14). Magkakaroon ng pandaigdigang panahon ng paghatol na tatagal nang pitong taon, na nahahati sa dalawang halos magkasinghabang bahagi (Apocalipsis 11:2-3; 12:14; 13:5; Daniel 7:25; 12:7). Ang buong panahong ito ay saklaw ng isang sanlinggo ng mga taon (pito) sa tanyag na Hula ng Pitumpung Sanlinggo (Daniel 9:24-27). Natupad na ang hulang ito sa unang 69 na sanlinggo ng mga taon, mula sa utos na muling itayo ang Jerusalem hanggang sa panahon ng kamatayan ng Mesiyas, isang panahon ng 483 taon na may tig-360 araw ayon sa paraan ng pagbilang ng mga Judio. Ang huling sanlinggo ay tumutukoy sa parehong bansa, ang “bayan ni Daniel,” samakatuwid ay ang Israel. Kaya ito ay tinatawag na “panahon ng kabagabagan ni Jacob” (Jeremias 30:7).

Ang mapanirang katangian ng panahong ito ay ipinahihiwatig nang maraming ulit sa Lumang Tipan at gayundin sa Bagong Tipan. Magkakaroon ng pagwasak sa buong lupa (Isaias 24:1,3,6,19-21; 26:20-21); ang araw ay magiging kadiliman at ang buwan ay magmumukhang dugo (Joel 2:31; Apocalipsis 6:12); kapighatian, kaguluhan at pagkawasak ang mararanasan saanman (Zefanias 1:15); paparusahan ng Diyos ang Israel dahil sa kanyang pagsamba sa diyus-diyosan (Zefanias 1:4); dadalisayin at ililigtas ng Diyos ang bansa (Zefanias 3:9-13) at paparusahan ang lahat ng bansang lalaban sa kanya (Zefanias 3:8; Obadias ch. 15-17; Joel 3:16-17). Ang mga hatol na pagpaparusa na inilalarawan sa larawan ng mga tatak, mga trumpeta at mga mangkok (Apocalipsis ch. 6-16) ay nakatuon laban sa mga tumatanggi sa Kordero, ngunit nagsisikap tumakas sa Kanyang poot (Apocalipsis 6:15-17). Ito ang magiging panahon ng malaking digmaan sa Armagedon (Apocalipsis 16:16), at ng pandaigdigang pinunong Antikristo (na kilala bilang “halimaw”) at ng “bulaang propeta,” na pinalalakas ng dragon o ni Satanas (Apocalipsis 16:13; 13:1-18). Wawasakin ang huwad na sistemang panrelihiyon at pangkalakalan na may lihim na pangalang “Babilonia” (Apocalipsis 17-18). Magiging aktibo ang diyablo sa panahong ito, lalo na laban sa Israel at sa mga banal ng Diyos (Apocalipsis 12:12-17; 13:7). Ngunit ang pangunahing pinagmumulan ng paghatol ay ang poot ng Makapangyarihang Diyos sa masamang sanlibutan na tumatanggi sa Kanyang Anak (Apocalipsis 16:16-19; 11:18; 14:10,19; 15:1-7). Ang pangkalahatang layunin ng panahong ito ay isang huling panawagan sa mga tao ng sanlibutan na magsisi sa kanilang mga kasalanan. Gayunman, ang tiyak na layunin nito ay ihanda ang Israel para sa hayag na pagdating ng Mesiyas, kung kailan Siya ay tatangisan ng bansang umulos at tumanggi sa Kanya (Zacarias 12:10).

2. **Ang Pagbabalik ni Cristo Kasama ang Iglesya.** Nasaan ang iglesya sa panahong nabanggit sa itaas? Ang Kasintahang Babae ay iniingatan mula sa oras ng pagsubok na lumamon sa buong lupa (Apocalipsis 3:10). Hindi itinalaga ng Diyos ang iglesya sa poot (1 Tesalonica 5:9), at ang panahon ng Kapighatian ay higit sa lahat ang oras ng Kanyang malaking poot sa lupa. Sa katapusan ng pitong taong ito ng kapighatian, ang Panginoong Jesus ay babalik nang nakikita at kamangha-mangha mula sa langit patungo sa lupa (Mateo 24:26-30). Susunod sa Kanya ang Kanyang Kasintahang Babae (Judas 14; 1 Tesalonica 3:13), gayundin ang mga anghel ng Diyos (2 Tesalonica 1:7). Tutuntong ang Kanyang mga paa sa mismong lugar kung saan Siya umakyat sa Langit, ang Bundok ng mga Olibo (Zacarias 14:4). Magkakaroon ng malaking paghatol sa mga tumatanggi sa Ebanghelyo (2 Tesalonica 1:8-9). Ibabagsak Niya ang Antikristo (2 Tesalonica 2:8). Kapwa ang halimaw at ang bulaang propeta ay itatapon sa lawa ng apoy (Apocalipsis 19:20-21). Gagapusin si Satanas sa kalaliman sa susunod na 1000 taon (Apocalipsis 20:2-3). Maliligtas ang Israel (Roma 11:25-27; Mga Gawa 15:16; Zacarias 14:1-20; 12:7-9). Hahatulan Niya ang mga bansa, lalo na batay sa kanilang pakikitungo sa mga kapatid ni Cristo (Mateo 25:31-46). Magkakaroon ng piling pag-aalis ng mga tao mula sa lupa (Lucas 17:34-37). Bubuhaying muli ang mga martir ng

Kapighatian (Apocalipsis 20:4-5). Bubuhaying muli ang mga banal ng Lumang Tipan (Daniel 12:1-2).

3. **Ang Pagtatatag ng Kaharian sa Lupa.** Ang kaharian ng Diyos o ni Cristo ay ang nasasakupang pinaghaharian Niya at kung saan Siya ay tinatanggap bilang tunay na Pinuno. Makapapasok ang isang tao sa kahariang iyon sa kasalukuyan sa pamamagitan ng pagtanggap kay Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas, at tunay na Hari, at sa pagiging ipinanganak na muli sa pamilya ng Diyos (Juan 3:3-5). Sa ganito tayo ay maaaring maging bahagi ng Kanyang walang hanggang kaharian na lagi na Niyang pinaghaharian (Awit 10:16; 29:10; Jeremias 10:10; Panaghoy 5:19). Ngunit ang kaharian ng sanlibutan ay kailangang maging kaharian ni Cristo sa hinaharap upang mapamahalaan Niya ang lupa (Apocalipsis 11:15; Zacarias 14:9). Ipapakita Niya ang Kanyang ganap na pamamahala sa lupa kung saan Siya minsang itinakwil. Ang panahong ito ng pamamahala ay tatagal nang 1000 taon (Apocalipsis 20:2-6). Ang 1000-taong panahong ito ay madalas na tinatawag na “milenyo” (millennium), mula sa salitang Latin para sa “1000 taon.” Hindi pa *nararanasan* ng sanlibutan ang mga sumusunod na kalagayan sa milenyo: matatapos ang digmaan at ang mga sandata ay gagawing kasangkapan sa pagsasaka (Mikas 4:3-4; Isaias 2:4); mapupuno ang lupa ng kaalaman sa Panginoon gaya ng tubig na tumatakip sa dagat (Habakuk 2:14; Isaias 11:9); mawawala ang kalungkutan (Isaias 25:8), at papalitan ng walang hanggang kagalakan (Isaias 51:11; Jeremias 31:12); mawawala ang karahasan maging sa kaharian ng mga hayop (Isaias 65:25); ang taong sandaang taong gulang ay ituturing na kabataan pa (Isaias 65:20).

Ang Panginoong Jesus ang nararapat na Hari ng mga Judio at Siya ay maghahari sa kanila sa lupa. Sasakupin ng Israel ang banal na lupain, na pinagtatalunan ngayon, mula sa Nilo hanggang sa Eufrates (Genesis 15:18; Ezekiel 36:28; 37:25-28) at mamumuhay bilang isang banal na bayan sa ilalim ng Panginoon. Sila ay magiging pagpapala sa mga bansa at mangingibabaw sa kanila (Zacarias 8:13, 22-23; Roma 11:12-15). Ang Jerusalem ang magiging kabisera ng sanlibutan (Isaias 2:2-3; Jeremias 3:17). Darating ang sanlibutan upang magbigay-galang sa Panginoon sa lungsod na iyon (Zacarias 14:16-21). Pamamahalaan Niya ang mga bansa sa pamamagitan ng tungkod na bakal, o lubos na kahigpitan (Apocalipsis 19:15). Ang Kanyang paghahari ay sasaklaw sa buong sanlibutan. Uunlad ang mga matuwid (Awit 72:7-11). Ang makalangit na Jerusalem, na kaugnay ng iglesya, ay nasa itaas ng lupa (Apocalipsis 21:1-2). Ang Templo ay muling itatayo sa lupa (Ezekiel 40:1–46:24). Ang buong sangnilikha ay palalayain mula sa kabulukang dulot ng kasalanan at magiging maluwalhatang maganda (Roma 8:19, 21).

Babaguhin ni Cristo ang Lahat ng Bagay

1. **Ang Huling Paghihimagsik at Paghatol sa Lupa.** Mahirap unawain kung paanong magkakaroon ng kasalanan at paghihimagsik, kahit sa puso ng tao, sa ilalim ng ganoong kaayos na mga kalagayan na nakalista sa itaas. Gayunman, muling ipapakita ng Diyos sa panahon ng milenyo na “ang puso ay magdaraya ... at totoong masama” (Jeremias 17:9). Pahihintulutan ng Diyos ang mga ipinanganak sa salinlahi ng milenyo, ngunit hindi isinuko ang kanilang puso kay Cristo na Hari, na tumalikod sa Kanya. Pansamantalang pakakawalan mula sa kalaliman ang pangunahing kaaway ng Diyos upang tulungan sila. “Kapag natapos na ang sanlibong taon, si Satanay ay pakakawalan sa kanyang bilangguan, at lalabas upang dayain ang mga bansang nasa apat na sulok ng lupa, ang Gog at Magog, upang tipunin sila sa pakikipagdigma: ang bilang nila ay gaya ng buhangin sa dagat. At umahon sila sa kaluwangan ng lupa, at kinubkob ang kampo ng mga banal at ang lungsod na minamahal: at

bumaba ang apoy mula sa Diyos mula sa langit, at nilamon sila. At ang diyablo na dumaya sa kanila ay itinaon sa lawa ng apoy at asupre, na kinaroroonan ng halimaw at ng bulaang propeta, at pahihirapan sila araw at gabi magpakailanman” (Apocalipsis 20:7-10). Ipinakikita ng nakakatakot na pangyayaring ito na laging hinahatulan ng Diyos ang masasama, na hindi lahat ay maliligtas, at na ang walang hanggang kaparusahan ay walang katapusan.

2. **Ang Paghatol sa Malaking Puting Trono.** Ang mga hindi ipinanganak na muli ay umaalis sa buhay na ito at tuwirang pumupunta sa isang lugar ng pagdurusa (Lucas 16:22-24), gaya ng mga matuwid na namamatay at pumupunta upang makasama ang Panginoon (2 Corinto 5:6-8). Ang ating huling hantungan ay natatatakan ng ating pagtugon sa Panginoon at sa Ebanghelyo (Juan 3:18). Ang mga matuwid ay hindi na mapapasailalim sa kahatulan dahil sa kanilang mga kasalanan (Juan 5:24). Pagkamatay ng masasama, saka sila kailangang humarap sa paghatol (Hebreo 9:27). Ang paghatol na ito ay inilalarawan sa Apocalipsis 20:11-15 at magaganap pagkatapos ng huling paghihimagsik sa lupa. Ang mga hindi kailanman naisulat ang pangalan sa Aklat ng Buhay ay ipatatawag sa harap ng isang “malaking puting trono” upang hatulan ng Diyos. Makikita at maririnig nila ang kanilang mga kasalanan mula kapanganakan hanggang kamatayan na nakasulat sa mga talaan ng Diyos. Pagkatapos ay itatapon sila sa lawa ng apoy, na siyang ikalawang kamatayan. Dapat itong magpanginig sa bawat isang nasa labas ni Cristo.
3. **Ang Walang Hanggang Kalagayan.** Tumitingin na ngayon ang Kasulatan nang lampas sa paghatol tungo sa bagong langit at bagong lupa (Apocalipsis 21:1; 2 Pedro 3:13; Isaia 65:17; 66:22; cf. Mateo 24:35; Hebreo 1:10-12). Ipapasakop ni Cristo ang lahat ng bagay sa Ama (1 Corinto 15:24-28). Mananahan ang katuwiran magpakailanman sa walang hanggang kahariang ito. Ginarantiyahan ng Panginoon sa Israel na ang kanilang lupain at pag-iral bilang isang bansa ay magpakailanman. Nangangailangan ito ng isang walang hanggang lupa upang matupad. (Ang iglesia ni Cristo ay may mga pangako sa larangan ng makalangit.) Ang bahaging nasa pagitan ng Apocalipsis 21:9 at 22:7 ay pinagtatalunan ng marami kung ito ay tumutukoy sa Bagong Jerusalem sa panahon ng milenyo o sa walang hanggang kalagayan na nabanggit sa itaas. Umiiral man o hindi ang makalangit na lungsod sa itaas ng lupa sa panahon ng milenyo, malinaw na ang mga kalagayang inilalarawan ay mananatili magpakailanman. Bagaman ang kagandahan nito ay inilalarawan sa mga salitang panlupa, ang karilagan nito ay tiyak na lampas sa anumang maiisip ng tao. Dito, sa Bagong Jerusalem, mananahan ang Diyos sa gitna ng Kanyang bayan.

Konklusyon

Ang bawat mananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo ay kailangang mamuhay sa maikling kasalukuyang buhay na ito sa liwanag ng mga katotohanan ng walang hanggang pananaw na binalangkas sa itaas. Ang mamuhay para sa ngayon at hindi para kay Cristo at sa mga pinahahalagahan ng walang hanggan ay isang gawa ng kawalan ng pananampalataya. Dahil dito, ang Ikalawang Pagdating ni Cristo ay laging inilalagay sa harap ng mga mananampalataya bilang pampasigla sa banal na pamumuhay (Tito 2:12-13; Judas 20-21). Ang mga unang banal ay tinuruang maghintay nang may pananabik at pag-asa sa pagbabalik ng Panginoon bilang isang bagay na maaaring mangyari anumang oras (1 Corinto 1:7; Filipos 3:20; 4:5; 1 Tesalonica 1:10; 5:6; Santiago 5:9; 2 Timoteo 4:8; 1 Juan 2:28; Apocalipsis 3:3). Ang huling panalangin sa Biblia ay nakikiusap sa Panginoong Jesus na pumarito agad (Apocalipsis 22:20). Nagtanong ang Panginoong Jesus, “Pagparito ng Anak ng Tao, makasusumpung kaya Siya ng pananampalataya

sa lupa?" (Lucas 18:8). Matatagpuan ka ba Niyang namumuhay sa buhay na itinawag Niya sa iyo at sabik na naghihintay sa Kanyang pagbabalik?

Siya ay Babalik

1. Ang unang pagdating ni Cristo ay tumutukoy sa 33 taon na nabuhay at lumakad si Cristo sa lupa. Ang "ikalawang pagdating" ay tumuturo sa panahong Siya ay babalik. Sa Kasulatan, ang dalawang pagdating ay madalas na pinagsasama. Pagkilanlanin ang dalawa sa mga sumusunod na talata:

Isaias 9:6-7

Isaias 52:14-15

Isaias 61:1-2

Awit 34:15-16

Mikas 5:2-4

Zacarias 9:9-11

Lucas 1:31-33

Hebreo 9:26, 28

2. Ano ang isa sa mga dahilan kung bakit umakyat si Jesus sa Langit (Juan 14:2)? Anong dalawang pangako ang ginawa ni Jesus (t. 3)?
3. Ang pagbabalik ni Cristo para sa mga banal ay inilalarawan sa 1 Tesalonica 4:13-18. Ilista ayon sa pagkakasunod-sunod ng panahon ang mga pangyayari kung paano magaganap ang mga ito.
4. Paano maihahambing ang "mga araw ni Noe" sa mga pangyayaring hahantong sa paghahayag (ang pagbabalik ni Cristo kasama ang Kanyang mga banal)? Ihambing ang Mateo 24:37-39 sa Genesis 6:1-12.
5. Paghambingin ang saloobin ng mananampalataya sa pagbabalik ng Panginoon at ang saloobin ng manunuya (Tito 2:13; 2 Pedro 3:3-4). Paano tumutugon ang mga tao sa ngayon?
6. Anong dahilan ang ibinibigay ni Pablo sa 2 Timoteo 4:6-8 kung bakit dapat abangan ng isang Cristiano ang pagdating ni Cristo (t. 8)? Bakit ito magiging pampasigla sa makadiyos na pamumuhay?
7. Isa sa mga pangyayaring magaganap pagkatapos ng pagbabalik ni Cristo para sa Kanyang mga banal ay ang Hukuman ni Cristo. Sa 2 Corinto 5:9-10, paano ginamit ni Pablo ang Hukuman ni Cristo bilang pampasigla sa makadiyos na pamumuhay?
8. Higit pang paliwanag tungkol sa Hukuman ni Cristo ang ibinibigay sa 1 Corinto 3:11-15. Ano ang sinusubok dito (t. 13)?

Anong dalawang posibilidad ang inilalahad sa tt. 14-15?

Nangangahulugan ba ito na maaaring mapahamak ang isang Cristiano (t. 15b)?

9. Anong mga saloobin o gawa ang iminumungkahi ng mga sumusunod na talata kaugnay ng paghahanda ng mananampalataya para sa pagbabalik ng Panginoon?

1 Juan 3:2-3

1 Tesalonica 1:10

Lucas 12:37

1 Corinto 15:58

10. Sumulat ng isang maikling talata na naglalarawan sa mga pagbabagong nais mong gawin sa iyong buhay Cristiano dahil sa pagbabalik ng Panginoon at sa Hukuman ni Cristo.

Apendise A: Pakete para sa Personal na Pag-eebanghelyo

(Ang mga kard ng talata, balangkas ng Ebanghelyo at flow chart na kasama ng orihinal na pakete ay hindi kasama sa edisyong ito.)

Ang Pakete para sa Personal na Pag-eebanghelyo ay ginawa upang tulungan ang mga Cristiano sa pagbabahagi ng kanilang pananampalataya.

Ang mga Talata

Ang mga talata ay inayos ayon sa paksa sa ilalim ng iba't ibang pamagat ng balangkas ng Ebanghelyo. Dalawang talata ang ibinigay para sa bawat kabahaging pamagat. Ang buong balangkas ng Ebanghelyo ay maisasaulo sa loob ng labindalawang linggo sa pamamagitan ng pag-aaral ng isang kard na may odd na numero (halimbawa, A-1, A-3, at iba pa) bawat linggo. Sa gayundang paraan, ang mga karagdagang pansuportang talata ay maisasaulo sa loob ng isa pang labindalawang linggo sa pagsasaulo ng mga kard na may even na numero (A-2, A-4, at iba pa). Ang mga talatang may odd na numero ang isasaulo sa kursong Panggitnang Pagsasanay sa Buhay Cristiano. Ang mga kard ay nakalimbag sa dalawang salin. Pinakamabuting magsaulo sa iisang salin mula simula hanggang wakas.

Ang Balangkas ng Ebanghelyo

Ang balangkas ay nakaayos sa limang pangunahing pamagat na nagpapakita ng mga pangunahing bahagi ng Ebanghelyo. Ang mga kabahaging pamagat, kasama ang angkop na mga talata, ay nagbibigay ng higit pang detalye. Ang unang talatang nakalista ay itinuturing na pangunahing talata sa karamihan ng pagkakataon. Ang mga tanong sa kaliwa ng bawat pangunahing bahagi ay upang tulungan ang Cristiano na suriin ang tugon sa bahaging iyon ng paglalahad. Ang balangkas ay binuo nang pa-modyul upang ang paglalahad ay maaaring magsimula sa alinman sa limang bahagi. Nagsimula ang Panginoong Jesu-Cristo sa Hakbang 1 sa kaso ng babae sa balon (Juan 4), ngunit sa kaso ng mayamang binatang pinuno, sa katunayan ay nagsimula Siya sa Hakbang 2 (Mateo 19).

Ang Flow Chart ng Paglalahad ng Ebanghelyo

Ipinakikita nito kung paano magagamit ang balangkas sa isang aktuwal (buháy) na pagkakataon. Ibinigay ang kapwa positibo at negatibong tugon, kasama ang karaniwang angkop na mga sagot. Mahalagang maunawaan na ang mga negatibong tugon ay maaaring palatandaan na hindi pa gumagawa ang Espiritu ng pagkakumbinsi sa buhay ng tao, o na hindi pa tamang panahon. Pinakamabuting huwag nang ituloy sa susunod na punto kapag walang pagkakumbinsi at/o pagkaunawa. Isang mas detalyadong paliwanag tungkol sa Ebanghelyo ang ibinigay sa manwal ng Mas Mataas na Pagsasanay sa Buhay Cristiano.

Paggamit ng Pakete ng mga Talata

Ang mga sumusunod na paraan ng pagsasaulo ay iminungkahi ng Navigators at tiyak na makatutulong sa pagsasaulo at pagtatanda ng materyal na ito:

1. **Magsimula nang Maaga.** Simulan ang iyong pagsasaulo nang maaga sa araw
2. **Dalhin ang Iyong Pakete.** Laging dalhin ang iyong mga kard; balikan ang mga ito sa mga bakanteng sandali sa buong araw.
3. **Pag-aralan ang mga Paksa at mga Reperensiya.** Laging sabihin muna ang paksa, saka ang reperensiya. Pagkatapos ay bigkasin ang talata at ulitin ang reperensiya.

4. **Panatiliing Eksakto ang Bawat Salita.** Ang pagpapanatili ng mataas na pamantayan ay magpapatibay sa iyong kumpiyansa.
5. **Balikan Araw-araw ang Lahat ng Talata.** Upang magtagumpay, balikan ang lahat ng naisaulong talata kahit minsan bawat araw, anim na araw sa isang linggo.
6. **Suriin ang mga Bagong Talata.** Tiyaking tama ang pagkakasaulo mo sa lahat ng bagong talata. Sa katapusan ng linggo, isulat ang mga ito para sa iyong sarili o bigkasin ang mga ito sa isang kaibigan.
7. **Isaulo nang Higit pa sa Sapat ang Iyong mga Talata.** Kailangan ang hindi bababa sa 36 na pag-uulit, minsan isang araw sa loob ng anim na linggo, upang lubos na maisaulo ang isang talata at matiyak na agad itong maaalala. Pagkatapos nito, dapat panatilihin ang mga ito para sa paminsan-minsang pagbabalik-aral upang manatiling matalas sa isip.

Apendise B: Paglalarawan sa mga Kaloob na Espirituwal

Ang mga sumusunod na kahulugan ay maaaring makatulong sa pag-unawa kung saan tayo dapat gumaganap sa katawan ni Cristo. Ginamit dito ang mga pangkat na pagsasalita, paglilingkod at pagbibigay-tanda, ngunit ang mga ito ay hindi tinukoy sa Biblia.

Ang mga Kaloob sa Pagsasalita

1. **Pagka-apostol (Apostleship).** Ang “apostol” ay nangangahulugang “isinugo,” isang mensahero o kinatawag isinugo na may mga utos. Kasama sa salitang ito ang konsepto ng pagkakatalaga upang maging isang embahador. Ang embahador ay higit pa sa isang mensahero lamang, at ang diin ng salita ay nasa pagkakatalaga. Ginamit ang salitang ito sa hindi bababa sa anim na paraan sa Bagong Tipan: (1) Si Jesus ay tinawag na Apostol (Hebreo 3:1); (2) Ang Labindalawang Alagad ay tinawag na Labindalawang Apostol (Apocalipsis 21:14); (3) Ang mas malaking pangkat ng mga tagasunod ni Jesus na nakakita sa Kanya matapos ang Kanyang muling pagkabuhay at tumanggap ng pagkakatalaga mula sa Kanya ay tinawag na mga apostol (1 Corinto 15:7); (4) May mga huwad na apostol (Apocalipsis 2:2); (5) Ang isang kinatawan o sugong itinalaga ng isang iglesia para sa isang tiyak na gawain ay tinawag na apostol (Filipos 2:25); (6) Ang ilan pang mga tao na itinalaga ng Espiritu Santo upang gumawa ng pangunguna sa gawaing misyonero ay tinawag na mga apostol (Mga Gawa 13:2; 14:4,14). Hindi malinaw kung paano ito eksaktong natiyak. Sina Timoteo, Bernabe, Andronico at Junias ay tinawag na mga apostol; ngunit sina Tito at Apolos ay hindi, marahil dahil sila ay kasangkot sa gawaing pagsubaybay sa mga bagong mananampalataya.

Ang doktrina ng apostolikong pagkakasunod-sunod (apostolic succession) na pinanghahawakan ng Iglesia Katolika Romana ay nagpapahiwatig na sa pamamagitan ng “proseso ng ordinasyon” ay may mga apostol pa rin hanggang ngayon. Gayunman, ang doktrinang ito ay wala sa Kasulatan. Wala nang buháy na apostol sa pangunahing kahulugan nito, ibig sabihin, mga taong personal na itinalaga ng Nabuhay na Muling Panginoon upang humayo sa buong sanlibutan at ipangaral ang Ebanghelyo. Ngunit ang kaloob ng pagka-apostol ay may pangalawang kahulugan. Ito ay tumutukoy sa mga taong itinalaga ng Espiritu Santo upang gumawa ng pangunguna sa gawaing misyonero sa isang tiyak na grupo ng mga tao. Sa ganitong kahulugan, si William Carey ay naging apostol sa India, si Adoniram Judson sa Burma, at si Hudson Taylor sa Kaloob-loobang Tsina. Ang kaloob ng pagka-apostol ay nagpapahiwatig ng higit pa sa pagiging ebanghelistang mensahero lamang. Siya ay embahador para sa Panginoon na may pambihirang pakiramdam ng kapamahalaan at pananagutan.

2. **Propesiya (Prophecy)** ay isang kaloob na dapat naisin nang taimtim sa iglesia sapagkat “ang bawat nagpopropesiya ay nagsasalita sa mga tao para sa kanilang ikatitibay, ikalalakas ng loob at ikaaliw” (1 Corinto 14:3 NIV). Ang pahayag ng Biblia ay nagtatapos sa isang babala sa Apocalipsis 22 laban sa sinumang magdaragdag kailanman sa Kasulatan. Sa ganitong kahulugan, wala nang naging propeta mula pa noong unang siglo. Ngunit ang salitang “propesiya” ay nangangahulugan ding ipahayag ang Salita ng Diyos, kaya sa ganitong kahulugan ay patuloy na umiiral ang kaloob ng propesiya sa mga taong makapangyarihang nangangaral at nagsasabuhay ng Salita ng Diyos. Ang makapropetang pananaw ay nagbibigay-kakayahan sa isang tao na tukuyin nang tiyak ang kasalanan ng isang tao, gaya ng ginawa ni Juan Bautista, at gaya ng ginawa ni Pedro sa Mga Gawa 5.

Nagbibigay-kakayahan din ito sa tao na ilapat ang isang tiyak na katotohanan ng Kasulatan sa isang sitwasyon.

3. **Pag-eebanghelyo (Evangelism)** ay ang kaloob ng mabisang pagpapahayag ng Mabuting Balita upang ang mga tao ay tumugon at magbalik-loob.
4. **Pagpapastor (Pastoring)** ay nangangahulugan lamang ng “pagpapastol.” Si Jesus ay tinawag na Mabuting Pastol. Ang kaloob ng pagpapastol ay kinapapalooban ng paggabay sa kawan, pagtulong sa kanila na kumain mula sa Salita ng Diyos at pag-iingat sa kanila mula sa mga lobo at kay Satanas, na gumagala na parang leong umuungal. Pinaalalahanan ni Pablo ang matatanda sa Efeso “na pakainin ang iglesya ng Diyos” (Mga Gawa 20:28). Ang pastor ay dapat marunong gumamit ng Salita ng Diyos upang paglingkuran ang mga tupa.
5. **Pagtuturo (Teaching)** ay ang kakayahang turuan ang isang tao nang mabisa at may kaayusan (Roma 12:7). Ang guro ay kayang ipaliwanag at bigyang-kahulugan ang mga doktrina ng Kasulatan at may mahusay na pagkaunawa sa mga katotohanan ng tala ng Biblia.
6. **Pagpapalakas ng Loob (Encouragement)** ay kung minsan isinasalin bilang “pangangaral” o “pagpapayo” (exhortation) (Roma 12:8). Ginamit ni Jesus ang parehong ugat ng salita nang ilarawan Niya ang paglilingkod ng Espiritu Santo. Ang salita ay nagpapahiwatig ng “isang tinawag sa tabi ng isang tao upang tumulong, magpalakas ng loob, magpayo, makiusap, mamanhik.”
7. **Salita ng Karunungan (Word Of Wisdom)** ay literal na nangangahulugang “matalinong pananalita” (1 Corinto 12:8). Ito ay may kinalaman sa maka-Diyos at praktikal na payo o mabuting pagpapasya tungkol sa mga suliraning kinakaharap ng isang Cristiano. Ito ang karunungan ipinagkakaloob ng Diyos sa mga malapit sa Kanya, gaya ni Solomon, o ang praktikal na mabuting pag-iisip ni Esteban (Mga Gawa 6:3). Ito ang uri ng karunungan matatagpuan sa aklat ng Kawikaan.
8. **Salita ng Kaalaman (Word Of Knowledge)** ay kinapapalooban ng kaalaman sa malalalim at matatalik na bagay ng Panginoon (1 Corinto 12:8). Ikinukumpara ito ng mga unang Cristiano sa natatanging kaalaman ng mga paganong kasapi ng mga misteryosong relihiyon tungkol sa matatalik na bagay ng kanilang mga diyos. Ginamit ni Pablo ang termino para sa mga nagpakita ng pambihirang pagkaunawa sa mga daan ng Panginoon. Ginamit ni Pablo ang parehong salita sa Filipos 3:8, kung saan sinabi niya na itinuring niyang kalugihan ang lahat ng bagay “dahil sa kagalingan ng pagkakilala kay Cristo Jesus.”

Ang mga Kaloob sa Paglilingkod

1. **Pagtulong (Helps)** ay nagdadala ng kahulugan ng pagbibigay ng tulong sa isang tao. Ito rin ang salitang ginamit sa Mga Gawa 20:35 na tumutukoy sa “pag-alalay” sa mahihina. May kaugnayan din ito sa ideya ng paglilingkod sa mga hapag (Mga Gawa 6:2). Isinama nina Pablo at Bernabe si Juan Marcos sa unang paglalakbay-misyonero bilang “katulong” (Mga Gawa 13:5 NASB). Ang iba pang halimbawa ay sina Timoteo at Erasto (Mga Gawa 19:22).
2. **Pagkamapagpatuloy (Hospitality)** ay nangangahulugang “pag-ibig sa mga dayuhan” (1 Pedro 4:9). Lubhang pinahalagahan ng mga unang Cristiano ang pagkamapagpatuloy. Ang pagkamapagpatuloy ay dapat ibigay sa mga dayuhan at sa lahat ng bayan ng Diyos, hindi lamang sa sariling mga kaibigan (Mateo 5:46-47).

3. **Pagbibigay (Giving)** ay naghahatid ng ideya ng pagbabahagi. Ang lahat ng Cristiano ay dapat magbigay, ngunit ang ilan ay may kaloob ng pagbibigay. Ipinapakita ng Roma 12:8 na ang pagbibigay ay dapat gawin “nang may kapayakan,” “nang may iisang layunin ng isip,” “nang walang pagkukunwari,” “nang malaya, nang may kagalakan,” “nang bukas-palad, nang may kasaganaan.” Ang lahat ng ito ay mga salin ng pariralang ito sa iba’t ibang bersiyon. Si Bernabe ay hindi lamang may kaloob ng pagpapalakas ng loob kundi pati ng pagbibigay (Mga Gawa 4:34-37).
4. **Pangangasiwa o Pamamahala (Administration Or Government).** Tatlong salita ang ginamit para sa kaloob na ito. Ang una ay nangangahulugang “mangasiwa, manguna, mamahala.” Ang ikalawang salita ay may konsepto ng “kapitan ng barko, timonel o tagaagit.” Ang ikatlong salita ay nangangahulugang “mauna, manguna, magkaroon ng kapamahalaan sa.” Sinabi ni Pablo na “ang namamahala” ay dapat gawin ito “nang may sipag” (Roma 12:8). Ang ideya ay ang pagiging isang lider, o pagkakaroon ng kakayahang magiliw na mag-organisa at mamuno sa mga tao.
5. **Pagpapakita ng Habag (Showing Mercy).** Sinasabi ng Roma 12:8, “ang nagpapakita ng habag, ay sa kasayahan.” Ang salita ay maaaring isalin na “mahabag sa” o “magbigay ng hindi nararapat na lingap.” Si Dorcas ay halimbawa ng isang may ganitong kaloob dahil sa kanyang maraming “gawa ng kabutihan at pagkakawanggawa” (Mga Gawa 9:36-39 NASB). Ang isang tao ay dapat may kakayahang makiramay sa isang nasa kalungkutan o sakit at dapat itong gawin nang may kagalakan.
6. **Pananampalataya (Faith)** ay nangangahulugang “matibay na paniniwala.” Ang layon ng pananampalataya ay ang Diyos. Ito ay isang payak na pagtitiwala sa Kanya na tulad ng sa isang bata. Ang pananampalataya ay ang pagtitiwala sa Diyos na sasagutin Niya ang kanilang mga panalangin. Ang ganitong pananampalataya ay nagbibigay-sigla sa iba. Ang mga halimbawa ay sina Esteban (Mga Gawa 6:8) at Bernabe (Mga Gawa 11:23-24).
7. **Pagkilala sa mga Espiritu (Discernment)** ay nangangahulugang magtangi o humatol. Ang pinakamatinding halimbawa ng pagsasagawa nito ay ang ginawa ni Pedro kina Ananias at Safira (Mga Gawa 5:1-10). Ang pagkilala ay ang kakayahang matangi kung alin ang katotohanan at mula sa Espiritu Santo at kung alin ang huwad at mula kay Satanas. Ginamit ito ni Pablo sa Mga Gawa 13:10-11. Ang pagkilala ay maaaring may kaugnayan sa doktrina gayundin sa pamumuhay. Ito ay pinakamatinding may kinalaman sa mga aral na nagmumula kay Satanas at hindi sa Espiritu Santo. Ang mga tao gayundin ang paglilingkod sa pagtuturo ay maaaring kabilang sa mga bagay na kinikilatis.

Ang mga Kaloob na Pagbibigay-Tanda

1. **Mga Himala (Miracles).** Tatlong salita ang ginamit kaugnay nito. Ang isa ay nangangahulugang “kapangyarihan,” ang isa pa ay “mga kababalaghan” at ang isa pa ay “mga tanda.” Paulit-ulit itong ginawa ni Jesus. Itinatala ng Kasulatan ang 35 tiyak na himalang Kanyang ginawa at binabanggit ang daan-daan pang iba. Si Pablo ay gumawa ng ilang makapangyarihang gawa (2 Corinto 12:12) na nakatulong upang patunayan ang kanyang pagka-apostol. Kung titingnan nang buo, lumilitaw na ang mga himala o tanda ay may tungkulin sa simula ng isang gawain, lalo na sa mga pagano; ngunit dahil kaya itong gayahin ni Satanas, maaari itong makasama sa halip na makatulong at makagambala. Ang paggamit ng tao sa kaloob ng mga himala ay naiiba sa makahimalang paggawa ng Diyos sa mga buhay o sa pamamagitan ng mga pangyayari.

2. **Pagpapagaling (Healing).** Si Pedro ay may kaloob ng pagpapagaling (Mga Gawa 3:6-8; 5:15-16; 9:32-41). Hindi lahat ng maysakit ay gumaling; si Pablo mismo ay nagkasakit (gayundin si Timoteo) at hindi pinagaling. Gaya ng mga himala, ang kaloob na ito ay tila pinakalaganap sa simula ng aklat ng Mga Gawa. Gayunpaman, ang Diyos ay makahimalang nagpapagaling ng mga tao sa ngayon. Ang matatanda ay maaaring pumunta at manalangin para sa mga maysakit, gaya ng inilarawan sa Santiago 5.

3. **Mga Wika at Pagpapaliwanag (Tongues And Interpretations).** Ang “wika” (tongues) ay nangangahulugang isang lengguwahe. Ang di-pangkaraniwang pagsasalita sa ibang wika upang ipangaral ang Ebanghelyo ay naganap sa Mga Gawa 2. Ang pagsasalita ng mga wika ay tunay at mula sa Espiritu Santo kung may makapagpapaliwanag ng sinasabi sa pamamagitan ng Espiritu Santo (1 Corinto 14). Karamihan sa tinatawag na “pagsasalita ng mga wika” ay hindi pumapasa rito. Ang kaloob mula sa Espiritu Santo ay dapat maglingkod sa iba.

Kailangang magsabi ng isang natatanging salita tungkol sa kaloob ng mga wika sapagkat maraming mananampalataya ang ipinipilit ito sa iba bilang kailangan sa isang buhay na may kapangyarihan at kabanalan. Karamihan sa mga nagtataguyod ng mga wika ay naniniwala na ang pagsasalita ng mga wika ay ang panlabas na tanda ng bautismo ng Espiritu, na nangyayari pagkatapos ng pagbabalik-loob. Kung may nagsasalita man o wala ng tunay na mga wika sa kasalukuyan, hindi nito ginagawang mas mahalaga ang kaloob na ito kaysa sa ibang mga kaloob na kasama nitong nakatala. Ito ay isa lamang sa marami. Hindi lahat ay maaaring, o dapat, magkaroon nito (1 Corinto 12:30; 14:19-24). Hindi ito ang pinakamahalagang kaloob. Dapat itong isaayos ayon sa Kasulatan (1 Corinto 14:27-34). Iniwasan ng ilan ang pagsasaayos na ito sa pamamagitan ng pagtuturo na may iba’t ibang uri ng mga wika (tanda sa di-mananampalataya o sa iglesia, na naiiba sa pribado o pandebosyonal na mga wika). Gayunman, ang paghahating ito ay hindi malinaw na itinuturo sa Kasulatan.

Paano dapat tumugon ang isang tao sa mga nagpipilit ng pagsasalita ng mga wika sa iba? *Huwag* subukang patunayan na ang mga wika ay tumigil na o na ang mga ito ay mula sa diyablo. *Huwag* maliitin ang kahalagahan ng mga wika o pagbawalan silang magsalita ng mga wika (1 Corinto 14:39). *Huwag* makipagtalò tungkol sa mga detalye ng kanilang karanasan. Sa halip, itatag ang mga sumusunod na prinsipyo mula sa Kasulatan:

1. Walang talata sa Kasulatan na tahasang nagsasabi na ang mga wika ay tanda ng bautismo ng Espiritu.
2. Ang “bautismo,” “pagpupuspos,” “pagtatatak,” at “pagpapahid” ng Espiritu ay hindi magkakaparehong termino.
3. Walang talata sa Kasulatan na tahasang nagsasabi sa atin na ang mga wika ay ang “wika ng Espiritu,” ang “wika ng panalangin” o ang “wika ng Langit.”
4. Hindi iniligtas ng mga wika ang mga taga-Corinto mula sa pagiging makalaman at malalaking kasalanan, at hindi rin ito nagtatagumpay rito nang higit pa sa ngayon.
5. Ang mga wika sa aklat ng Mga Gawa ay hindi dumating nang hanapin ng mga tao ang kaloob. Ipinagkaloob ng Diyos ang pagpapakitang ito sa ilang grupo sa hayag na paraan ayon sa Kanyang sariling pasya, hindi sa kanila.
6. Ang mga wika ay hindi itinataas sa Kasulatan bilang susi sa matagumpay na buhay.

7. Ang mga wika sa Kasulatan ay madalas dumating nang kasabay ng ibang mga pangyayari, ngunit hindi dapat ipagkamali sa mga ito.
8. Walang talata sa Kasulatan na nagtuturo kung paano magsalita ng mga wika. Walang taong dapat magturo sa iba kung paano “makuha” ang kaloob, gaya rin ng hindi dapat gawin sa pagkuha ng anumang ibang kaloob.

Apendise C: Hindi Upang Paglingkuran

Dating inilabas sa pamagat na, “**Bakit Ka Nagalit?**”

Ni J. H. Horskburgh, M.A.

Sapagkat ang Anak ng Tao man ay naparito hindi upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami.” (Marcos 10:45)

Isang dakilang katotohanan ang sinasabi rito tungkol sa Anak ng Tao. Ang nagsasalita ay ang ating Panginoon mismo, na sa bagay na ito, gaya ng sa lahat ng bagay, ay nag-iwan sa atin ng halimbawa upang sundan natin ang Kanyang mga yapak.

Malungkot ang pangyayaring nagbunga ng Kanyang mga salita. Dalawa sa Kanyang mga alagad, sina Santiago at Juan, ang nagnais na paglingkuran sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanila ng mga pangunahing upuan sa Kanyang kaluwalhatian (Marcos 10:35-37). Nang marinig ito ng iba, labis silang nagalit, sapagkat nais din nilang paglingkuran sa pamamagitan ng pagkakaroon nila mismo ng mga pangunahing upuan. Ngunit mula sa kaguluhang iyon ay naglabas ang Panginoon ng kabutihan. Ginawa Niya itong pagkakataon upang ipaalala sa Kanyang mga alagad na hindi sila taga-sanlibutan, at na ang dapat na tanda nila ay ang kababaang-loob at ang kahandaang maglingkod sa isa’t isa.

“Tinawag sila ni Jesus sa Kanya” (Marcos 10:42). Pansinin ang lambing at ang pagdadalamhati rito. Kakukuwento lamang Niya sa Labindalawa tungkol sa Kanyang sarili—ang kakila-kilabot na pagkakanulo, ang malulupit na paghihirap at kahihiyan, ang nakahihiyang kamatayang naghihintay sa Kanya sa Jerusalem (Marcos 10:32-34). Tiyak na naantig ang kanilang mga puso? Hindi, tila hindi nila magawang isipin Siya. Nagsimula silang magtalo-talo kung sino sa kanila ang magiging pinakadakila. Isipin ang kanilang namumulang mga mukha, ang kanilang galit na mga tinig, ang kanilang marahas na mga kumpas! “Ngunit tinawag sila ni Jesus sa Kanya,” at marahang pinayapa ang bagyo. Ang mga pinuno sa lupa, sabi Niya sa kanila, ay nagpapanginoon sa iba: “ngunit hindi gayon sa inyo: kundi ang sinumang nagnanais na maging dakila sa inyo ay dapat maging lingkod ninyo, at ang sinuman sa inyo na nagnanais na maging una ay dapat maging alipin ng lahat. Sapagkat ang Anak ng Tao man ay naparito HINDI UPANG PAGLINGKURAN, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami” (Marcos 10:42-45). Sa madaling salita, “Alalahanin ninyo na kayo ay Aking mga alagad. Ang alagad ay dapat maging gaya ng kanyang Guro.”

Maliwanag na ito ay isang bagay na malapit na may kinalaman sa ating lahat kung tayo ay mga alagad ni Jesus. Sinasabi nito sa atin kung anong espiritu ang dapat nating taglayin at kung ano ang dapat na maging buhay natin ngayon—at araw-araw.

Sinasabi ng talata na ang Anak ng Tao ay naparito upang maglingkod. Ito ay isang dakilang paksa. Hindi lamang nagkataon na naglingkod Siya sa iilan o sa marami; kundi naparito Siya upang maglingkod. Iyon ang Kanyang tiyak na layunin.

Ngunit may iba pang sinasabi sa atin ang kahanga-hangang talatang ito tungkol sa Anak ng Tao. Siya ay “naparito HINDI UPANG PAGLINGKURAN.”

Madalas natin itong lampasan, kalimutan, o marahil ay hindi man lamang pansinin. Ang mga alagad ni Jesus ay dapat maging “gaya ng Anak ng Tao” sa pagparito upang maglingkod. Oo, at ang mga alagad ni Jesus ay dapat ding maging “gaya ng Anak ng Tao” sa pagparito “HINDI UPANG PAGLINGKURAN.”

Kung papayagan ang isang personal na patotoo, nais kong sabihin ito. Sa mga tagumpay at kabiguan, sa pagod at hirap ng araw-araw na pamumuhay, iilan lamang ang mga talata ng Kasulatan na sumisiyasat sa akin gaya nito. Sinusumbatan ako nito, sinasaway, at hinahatulan. Lagi akong nahuhuli nito. Gayunman, gaano ako nito pinasisigla, pinatatahimik, pinalalakas, inaaliw, at tinutulungan!

Ang pagnanais na ito na paglingkuran ang nasa ugat ng mga hindi pagkakasundo sa silid ng mga bata, ng mga away sa paaralan, ng mga alitan sa pagitan ng mga tao, ng mga digmaan sa pagitan ng mga bansa. At, sayang, hindi lamang sa sanlibutan laganap ang espiritung ito, kundi pati sa Iglesya. Bilang mga Cristiano ay hindi natin lubos na nauunawaan—marahil ay halos hindi natin nauunawaan—kung gaano karami sa kasalanan at kabiguan, kung gaano karami sa inis at kawalang-kasiyahan, kung gaano karami sa pagkamaramdamin at pagkamainitin ng ulo, kung gaano karami sa di-pagkakasundo at kalungkutan sa ating buhay, ang dulot ng ating PAGNANAIS NA PAGLINGKURAN sa halip na pumarito *hindi* upang paglingkuran.

Hindi ba't napakadalas na tayo ay galit, inis, yamot, at nagngingitngit? Kung minsan ay ipinapakita natin ito sa pamamagitan ng hangal na pagpapakita ng init ng ulo; kung minsan ay pinipigilan natin ang ating sarili, ngunit naroroon pa rin ang pangit na damdamin. At bakit? Malamang ay dahil nais nating paglingkuran at tayo ay nabigo.

Ang totoo, lagi nating gustong paglingkuran ng mga tao, ng mga pangyayari, ng kapalaran (“suwerte” marahil ang tawag mo rito), ng panahon, ng kung anuman. Ang paglingkuran ay napakanatural, napakakailangan, napakaangkop! Pinalaki tayong umasa rito. At kapag tayo ay nahahadlangan, gaya ng madalas mangyari, madali tayong magalit, magtampo, maging mainit ang ulo, maging balisa, at marahil ay humantong sa pagpapahirap sa ating sarili, at pati sa iba.

Gaano kaiba sana kung, gaya ng Anak ng Tao, ay lagi tayong “naparito HINDI UPANG PAGLINGKURAN.” Tingnan natin ang ilang halimbawa.

Ikaw Ba ay Minamaliit?

Ikaw ay minamaliit, hindi pinapansin, isinasantabi. O ang iyong amo, o ang iyong empleyado, ay hindi nagpapakita sa iyo ng nararapat na pagsasaalang-alang. O ang iyong kapitbahay ay hindi nagpapakita sa iyo ng paggalang na nararapat sa iyong katayuan, sa iyong mga kakayahan, sa iyong pagkatao. Damang-dama mo ito; sa katunayan, ikaw ay nababagabag dahil dito. Bakit? Dahil ba naparito ka upang maglingkod, at ipinagkait sa iyo ang pribilehiyong iyon? Hindi, hindi iyon kailanman. Ito ay dahil hindi kinilala ang iyong damdamin, ang iyong mga karapatan, ang iyong mga kaloob, ang iyong katayuan, ang iyong dangal, ang iyong kahalagahan. IKAW ay hindi pinaglingkuran. At naparito ka upang paglingkuran. Kaya nagkaroon ng bagyo!

Ikaw Ba ay Naninibugho?

O isaalang-alang ang pinakakasuklam-suklam na bagay na iyon, ang Paninibugho. Ano ito? May ibang pinupuri o inuuna kaysa sa iyo. May ibang mas mahusay kaysa sa iyo. May ibang mas pinagpala kaysa sa iyo. Ang karangalan, ang tagumpay, ang salapi, ang katanyagan, ang gantimpala ay napunta sa kanya. Gusto mo iyon para sa iyong sarili. Naparito ka upang paglingkuran. At dahil siya ang pinaglingkuran, at hindi ikaw, ikaw ay naninibugho!

Hindi Tama na Hindi Ako Pansinin

“Ngunit hindi iyon tama,” sabi mo, “wala siyang karapatang hindi ako pansinin, ismiran ako, at pakitunguhan ako nang gaya ng ginawa niya. At lubhang hindi makatarungan iyon; hindi dapat

inilagay ang ibang taong iyon nang mas mataas sa akin.”

Maaaring lubos na totoo iyon, at hindi namin ipinagtatangol ang mali at ang kawalang-katarungan. Ngunit ikaw ay isang alagad ni Jesus (sa mga gayon lamang ako nagsasalita), at itinatnong ko sa iyo—kung ikaw ay naparito, gaya ng iyong Guro, “HINDI UPANG PAGLINGKURAN, kundi upang maglingkod,” ganito ka ba kasaktan, kagalit, at kainggit? Ang problema ay naparito ka upang paglingkuran.

Hindi Pinuri

Naging mabait ka sa isang tao. Gumawa ka sa kanya ng isang paglilingkod. May naging kapalit sa iyo ang paggawa nito. Natural na inakala mong pahahalagahan ang iyong kabutihan. Ngunit hindi, o hindi man lamang kasindami ng inaakala mong nararapat. Inasahan mo ang masaganang pasasalamat at kaunting pagkakaabala dahil dito; ngunit malamig itong tinanggap ng iyong kaibigan. Ikaw ay nayamot. Sana ay hindi mo na siya tinulungan. At halos masabi mo sa iyong pagmamadali na hindi ka na kailanman gagawa ng kabutihan kaninuman! Bakit? Naglingkod ka sa iba: tinulungan mo ang isang nangangailangan. Oo, ngunit *ikaw ay hindi pinaglingkuran*. Nais mong ituring kang lubhang mabuti, mabait, at mapagbigay. Ibig sabihin, inasahan mong paglingkuran ka sa pamamagitan ng pasasalamat at papuri, at marahil ay kaunting pambobola rin, ng iba. Oo, kapag naparito tayo upang paglingkuran ay may mga pagkakataong nakararanas tayo ng matitinding dagok!

Hindi Sinangguni

Ikaw ay isang taong may mahusay na panlasa, matinong paghatol, at mabuting sentido komun. At nalaman mong hindi pinansin ang iyong payo—marahil ay hindi man lamang ito hiningi, at sa isang bagay pa naman na doon ay itinuturing mo ang iyong sarili na awtoridad. Hindi mo ito maunawaan. Pakiramdam mo ay nasaling ka. Ang iyong espiritu sa loob mo ay nagulo. Ang iyong kapanatagan ay lubos na nabagabag. Ano ang problema? Dahil ba naparito ka na nagnanais na maglingkod sa iyong kaibigan, at dahil sa hindi niya pagsunod sa iyong payo ay nasadlak siya sa malaking gulo? Hindi kailanman. Sa katunayan, napakahusay niyang nakaraos nang wala ang iyong tulong. Ito ang problema: *ikaw ay hindi kinilala*. Ang iyong reputasyon bilang isang “awtoridad” sa usapin ng panlasa o paghatol ay hindi napaglingkuran. Naparito ka hindi upang maglingkod kundi upang paglingkuran. At ikaw ay nabigo!

Ikaw Ba ay Isang Tagapagsalita sa Publiko?

Ipinahayag na ikaw ang magsasalita sa isang natatanging okasyon. Isang mabuting tagapakinig ang nagtipon, at napansin mo nang may kakaibang kasiyahan na naroroon si G. X, isang kilala at maimpluwensiyang Cristiano. Malaki ang iyong paksa, at napakahusay ng iyong pananalita. Sa pagtatapos ay labis kang nasiyahan sa iyong sarili, at natural na inasahan mong lalapit agad si G. X, hahawakan ang iyong kamay, at buong-pusong magpapasalamat sa iyo “para sa isang napakahusay, kawili-wili, at nakaaaantig na mensahe.”

Ngunit tahimik na lumabas si G. X sa bulwagan nang walang anumang salita! Gaano ka nanlumo! Ang kagalakang naramdaman mo ay namatay na gaya ng kandilang hinipan! Paano ito nangyari? Nagkaroon ka ng pagkakataong maglingkod sa maraming tao. Ngunit hindi talaga iyon ang dahilan ng iyong pagparito. Sa kaibuturan ng iyong puso ay nais mong ang talumpating iyon ay maglingkod sa iyo. Ito na naman ang dating problema. *Naparito ka upang paglingkuran*.

Tungkol sa Iyong Trabaho

Ikaw ay isang propesyonal, o ikaw ay isang negosyante. Medyo maayos ang iyong kalagayan. Mayroon kang sapat para sa lahat ng iyong pangangailangan. Ngunit itinuon mo ang iyong puso sa malalaking bagay. At ang iyong tagumpay ay kulang sa iyong inaasahan. Ito ay bumibigat sa iyong isipan. Ito ay araw-araw na suliranin sa iyo. Palagi kang nalulumbay. Ano ba talaga ang nasa ugat nito? Dahil ba naparito ka upang maglingkod, at nabigo ka na hindi ka makapaglingkod nang kasingganap ng iyong inaasahan? Hindi, hindi iyon. Kundi nais mong mas mapagbigyan ang iyong sarili; nais mong mas makapagpasikat; na mas mapahalagahan; nananabik kang yumaman. At ang pagnanais mo sa mga bagay na ito ay hindi napagbibigyan. *Ikaw ay hindi pinaglilingkuran.*

At sa Paglalaro

Maging ang iyong paglilibang ay ginugulo ng espiritung ito ng pagparito-upang-paglingkuran. Sumali ka sa isang karera, isang paligsahan, isang laro. Nabigo ka; ikaw ay natalo. Gaano kasama ang naramdaman mo! Hanggang ngayon ay sinusundan ka pa rin ng damdaming iyon.

Isang atleta sa Cambridge ang nanalo sa isang karera nang tatlong magkakasunod na taon. Kung mananalo siya sa ikaapat na taon ay magiging isang rekord ito. At inaasahan siyang mananalo. Ngunit siya ay natalo! Sinabi sa akin na ilang linggo siyang hindi ngumiti. Nais niyang ang karerang iyon ay maglingkod sa kanyang pamilya. Nais niyang maituro siya ng mga tao at sabihing, “Nagawa niya ang hindi pa nagagawa ng sinuman.” At dahil hindi siya pinaglilingkuran, siya ay nadurog.

“Ngunit,” tugon mo, “sa aming mga palakasan at paligsahan ay ginagawa namin ang aming makakaya at nagsisikap kaming manalo, ang layunin namin ay paglingkuran.” Oo, siyempre. Ngunit sa kabila ng lahat, ito ay laro lamang. At ang isang alagad ni Cristo ay hindi dapat magseryoso nang labis sa kanyang mga laro.aging sa larangan ng palaruan ay maaari niyang ipakita ang espiritung naparito-hindi-upang-paglingkuran-kundi-upang-maglingkod. Kapag siya ay natalo ay maaari niyang tamasahin ang kasiyahan ng pagkaalam na sa kanyang pagkatalo ay naging daan siya ng paglilingkod sa nanalo.

Paglilingkod Cristiano

Ngunit bumalik tayo sa isang bagay na mas seryoso kaysa sa palakasan. Ikaw ay abala sa gawaing Cristiano. Ikaw ay isang guro sa Sunday School, o isang District visitor o isang opisyal ng iglesya. O marahil ay tumutulong ka sa Mothers' Meeting, sa Band of Hope, o sa Mission Room. Ngayon ay iniisip mong iwan na ang gawain. Bakit? Humina ba ang iyong kalusugan? Wala ka na bang panahon para rito? Masyado bang mabigat ang mga tungkulin sa tahanan? Hindi, wala sa mga ito ang dahilan. Kung gayon ay hindi ka na kailangan? Wala na bang pangangailangan sa iyong paglilingkod? Inalis na ba sa iyo ang pagkakataong maglingkod? Hindi, ang pangangailangan ay kasinlaki pa rin ng dati. Ang pinto ng pagkakataon ay nananatiling bukas na bukas. Kung gayon ay bakit ka humihinto? Kasi, sawa ka na sa gawain, kaya iniisip mong iwan na ito. Inasahan mong ito ay magiging kawili-wili sa iyo. Ilalapit ka nito sa ibang tao. Bibigyan ka nito ng katayuan sa Iglesya. Sa katunayan, *inakala mong magugustuhan mo ito.* At nagustuhan mo nga ito nang ilang panahon, ngunit ngayon ay sawa ka na rito. Ah! nagsisimula na tayong makaunawa. Inakala mong ang gawain ay maglilingkod sa iyo. At hangga't naglilingkod ito sa iyo, handa kang ipagpatuloy ito. Ngayong hindi na ito naglilingkod sa iyo, iwan mo na ito. Ngunit “ang Anak ng Tao ay naparito HINDI UPANG

PAGLINGKURAN, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay...” At hindi ba’t ikaw ay Kanyang alagad?

Ilan lamang ito sa mga halimbawa. Maaaring hindi ito angkop sa iyo. Ngunit pag-isipan mo ito, at anuman ang iyong kalagayan sa buhay, o ang iyong kaugnayan sa iyong kapwa, magugulat ka kung gaano karami sa iyong kawalan ng kapayapaan, kung gaano karami sa iyong mga suliranin, ang nagmumula sa iisang sanhing ito—ANG PAGNANAIS NA PAGLINGKURAN, sa halip na pumarito upang maglingkod.

Sa Tahanan

Ikaw at ang iyong kaibigan ay magkasamang naninirahan. Ang inyong kapwa kaligayahan ay ginagambala ng maliliit na banggaan. Ikaw ay mabilis, at ang iyong kaibigan ay mabagal. Ikaw ay matipid, at ang iyong kaibigan ay magastos. Ikaw ay laging nasa oras, at ang iyong kaibigan ay laging huli. Ikaw ay napakaayos na tao, at ang iyong kaibigan ay burara. Gusto mong ang lahat ay gawin sa sarili mong partikular na paraan, ngunit ginagawa ito ng iyong kaibigan kahit paano na lamang! Kaya may palagiang alitan. Ngunit bakit? Dahil ba hindi ka makapaglingkod sa iyong kaibigan? Hindi, talagang hindi. Ito ay dahil ang iyong hilig sa kaayusan o anuman iyon, ang iyong pagkagusto na masunod ang iyong paraan, ay hindi napaglilingkuran.

O, marahil ikaw ang taong maluwag at walang inaalala, at ikaw ay naiinis dahil ang iyong bahala-na na paraan ay hindi napaglilingkuran!

Paano kung pareho ninyong subukang naisin na HINDI PAGLINGKURAN, kundi maglingkod at magbigay?

Nakagugulat kung gaano karaming maliliit na bagay ang gumagambala sa atin. Nasira ang iyong plano para sa hapon. Gusto mo ng maulang araw; ngunit patuloy na maaliwalas ang panahon. May bisitang dumating mismong kung kailan ka aalis. Pinakakanta ka at paos ang iyong tinig kaya hindi ka napapuri. Hindi pa dumarating ang sagot sa iyong liham. Hindi ipinagkaloob ang iyong kahilingan. Naantala ka sa gitna ng isang kawili-wiling aklat. Ayaw sumulat ng pluma. Hindi kasya ang damit. Ayaw magliyak ng apoy. May mali sa hapunan. Napakaingay ng mga bata!

Kung minsan ay tila mali ang lahat. Walang malaking bagay, walang maituturo nating tiyak. Ngunit lagi tayong humaharap sa sanlibutan dala ang ating mga gusto at ayaw, ang ating mga kapritso at hilig, ang ating mga nais at libangan, ang ating mga kakatwang ugali at kahinaan. At kung hindi tayo napaglilingkuran sa maliliit na bagay na ito, madali tayong mabagabag at mainis sa ating sarili at sa lahat ng iba pa.

Ang Masayang Daan

Kumbinsido ako na ang kaligayahan ng ating buhay ay lubhang nakasalalay sa espiritung taglay natin sa muling pagharap sa sanlibutan bawat araw. Kung haharap tayo upang paglingkuran, di-magtatagal ay mababalisa tayo at magningitngit sa loob. Ngunit kung haharap tayo HINDI UPANG PAGLINGKURAN, kundi upang maglingkod, magiging ibang-iba ito. “Lalong mapalad ang magbigay kaysa ang tumanggap.” Mas masaya ang maglingkod kaysa paglingkuran. At ito ay higit na marangal: “Ang sinumang ibig na maging *pangulo* sa inyo, ay magiging alipin ninyo.” (Mateo 20:27).

Isang Salita ng Babala

Ngayon ay isang salita ng babala. Hindi sinasabi ng ating teksto na dapat tayong maging gaya ng mga Stoic, na anuman ang mangyari ay hindi natin ito dapat madama. Mga inis, mga gasgas, mga kabiguan—ang mga bagay na pinag-uusapan natin—siyempre nadarama natin ang mga ito. (Wala silang pakinabang sa atin kung hindi natin sila madarama.) Ngunit hindi nila tayo kailangang ligaligin. May nagsabi: “Hindi mo mapipigilan ang uwak na dumapo sa iyong ulo, ngunit mapipigilan mo itong gumawa ng pugad sa iyong buhok.” Kapag nais nating paglingkuran, kinikimkim natin ang hinanakit, pinalalaki natin ito, nagpapadala tayo rito, hinahayaan natin itong gumawa ng pugad at pisain ang mga itlog nitong nagdudulot ng pinsala. Ngunit kapag ninanais nating HINDI PAGLINGKURAN, kundi maglingkod, hindi natin kinikimkim ang hinanakit, hindi natin ito tinatanggap, halos hindi natin ito pinapansin, masyado tayong abala upang alalahanin pa ito. Maging gaya tayo ni Jesus. Lagi Siyang abala sa pag-iisip sa iba, at sa paglilingkod sa kanila, kaya hindi na Niya inaalala kung Siya ay pinaglilingkuran o hindi. Isang tiyak na lunas laban sa pagkamaramdamin ay ang maging abala sa pag-aalaga sa iyong kapwa.

Isa Pang Salita ng Babala

Muli, hindi sinasabi ng ating teksto na hindi tayo dapat paglingkuran. Hindi nito sinasabi na lagi tayong dapat minamaliit, hindi kailanman pinahahalagahan; na hindi tayo kailanman dapat magtagumpay; na walang gantimpala at premyong dapat dumating sa atin kailanman; na dapat tayong maglibot sa sanlibutan na naghahanap ng kawalang-katarungan, mga insulto at masamang pagtrato. Walang ganoon. Walang masama sa paglingkuran. Ang Anak ng Tao ay madalas paglingkuran, at lubos Niya itong pinahalagahan. Madalas din tayong paglilingkuran; marahil ay lalo pa kung hindi natin ito inaasahan. Ang masama ay ang *laging paglingkuran* sa halip na maglingkod: ang naising paglingkuran: ang hanapin ito, ang itaya ang ating puso sa pagnanais nito, at ang mabigo, mapahiya, mabagabag at magalit kapag tayo ay hindi pinaglilingkuran.

Matagal tayong nagtagal sa pag-uusap tungkol sa kahinaang ito—ANG PAGHAHANGAD NA PAGLINGKURAN—sapagkat ito ay napakalaganap, napakalungkot ng mga bunga nito, at higit sa lahat ay dahil napakarami sa atin na palaging nagkakasala nito ay hindi namamalayan ang katotohanang ito.

Ang Sarili ay Dapat Mamatay

At ngayon ay ilang maiikling salita tungkol sa lunas. Tiyakin mong ang nasa ugat ng suliranin, at sa lahat ng sanga nito, ay ang SARILI. At ang matandang kaaway na ito na ang Sarili ay dapat patayin—lipulin. Hindi natin dapat bigyan ng anumang awa ang Sarili. “Ipinapadala ko sa iyo ang aking pinakamabuting pagbati sa iyong kaarawan. Umaasa akong patay ka na,” isinulat ng isa. At tama siya. “Tila wala na akong ibang gustong makita kundi ang makitang mamatay ang mga tao,” isinulat ng isa pa. At tama siya. ANG SARILI AY DAPAT MAMATAY.

Sa pagkakaalam ng katotohanang ito, gaano kaibang liwanag ang dapat nating ituring sa HINDI PAGLILINGKOD SA ATIN. Maligayang pagdating, kabiguan! Maligayang pagdating, hirap! Maligayang pagdating, pagmamaliit! Maligayang pagdating, mga tinik at mga tusok! *Ang lahat ng ito ay maaaring gawing lubhang kapaki-pakinabang.* Ang hindi pagkamit ng ating gusto ay maaaring maging isang mabuting kapalaran! Ang mahadlangan ay maaaring napakabuti para sa atin! Ang masalungat ang ating mga nais ay maaaring maging tunay na pagpapala! Ang matapakan ay maaaring maging isang kahanga-hangang bagay! Sapagkat sa bawat

pagkakataong hindi tayo pinaglilingkuran, isang bagong pagkakataon ang ibinibigay upang mamatay ang Sarili! At ang taong umiismid sa atin ay maaaring ituring na isang kaibigan sa pagbibigay sa ating pinakamatinding kaaway—ang SARILI—ng isang malakas na hampas sa ulo! ANG SARILI AY DAPAT LIPULIN. Sapagkat habang namamatay lamang ang Sarili ay maisasabuhay natin ang masaya at matagumpay na buhay.

Si Cristo ay Dapat Mabuhay

Ngunit hindi sapat na mamatay ang Sarili. May iba pang dapat mangyari. Si Cristo ay dapat mabuhay. Ang Sarili ay namamatay—si Cristo ay nabubuhay. At ayon sa sukat ng pagkamatay ng Sarili sa atin ay saka maaaring mabuhay si Cristo sa atin. Huwag nga tayong matakot sa kamatayan—kamatayan sa buhay ng Sarili. Habang namamatay lamang ang Sarili at nabubuhay si Cristo sa atin ay magagawa nating humarap nang panibago sa sanlibutan bawat araw “HINDI UPANG PAGLINGKURAN, kundi upang maglingkod,” at sa ating maliit na sukat ay ibigay ang ating buhay, isakripisyo ang ATING SARILI, para sa kaluwalhatian ng ating Diyos at sa ikabubuti ng ating kapwa.

Apendise D: Iba't Ibang Pananaw Tungkol sa Pagbabalik ni Cristo

1. **Literal o Alegorikong Pagpapakahulugan.** Malinaw na maraming matalinghagang pananalita sa Kasulatan, gayundin ang maraming simbolo, larawan (types) at talinghaga. Gayunman, ang nagpapakahulugan nang literal sa mga talatang propetiko ay kumukuha ng karaniwan, pangkaraniwan, likas at nakagawiang kahulugan ng mga salita bilang tunay na diwa nito, nang hindi binabalewala ang mga tayutay o simbolo. Kahit napapansin ang matalinghagang pananalita, hindi ginagawang "espirituwal" ang mga salita sa paraang binabalewala na ang literal na katotohanan sa mga payak na pahayag. Kung may katuturan ang karaniwang kahulugan ng mga salita, hindi na dapat maghanap ng ibang kahulugan. Kung literal na natupad noon ang mga propesiya tungkol sa Mesiyas, dapat ding unawain nang literal ang mga kasama nitong propesiya sa hinaharap na hindi pa natutupad. Makikita ang halimbawa ng literal laban sa alegorikong pagpapakahulugan kaugnay ng milenyong: Ang mga naniniwala sa isang darating na milenyong sa lupa na pamamahalaan ni Cristo at ang mga hindi naniniwala rito ay nagkakaiba kung ang ilang propesiya ay dapat unawain nang literal o dapat gawing "espirituwal." Karaniwang inaamin na ang literal na pagpapakahulugan sa mga propesiya ng Lumang Tipan ay nagbibigay sa atin ng larawan ng isang darating, makalupa at maluwalhating paghahari ng Mesiyas. Ito mismo ang inaasahan ng mga Judio noong panahon ng Panginoong Jesus. Ngunit hindi nila naunawaan na kailangan muna Niyang tuparin ang isang pagdating na magwawakas sa paghihirap at kamatayan bago Siya dumating upang literal na tuparin ang mga propesiya tungkol sa isang maluwalhating paghahari sa buong sanlibutan. Sa madaling salita, magkakaroon ng dalawang pagdating, at kapwa ito literal na matutupad. Ang mga tumatanggi sa isang milenyong sa lupa ay binabalewala ang literal, karaniwan at makasaysayang kahulugan ng mga talata at binibigyan ang mga ito ng moral at alegorikong kahulugan. Ang mga pahayag tungkol sa Bundok ng Sion, sa Israel at sa lupang pangako ay nagiging, sa kanilang isipan, mga pahayag tungkol sa iglesya at sa kanyang espirituwal na bahagi kay Cristo.
2. **Pagkilala sa Pagkakaiba ng Israel at ng Iglesya ni Cristo.** Nagugulo ang wastong pagkakasunod-sunod ng mga mangyayari sa hinaharap kapag pinaghahalo ang Israel at ang iglesya. May isang pangunahing prinsipyo ng pagkakaiba sa pagitan ng mga sistema ng pagpapakahulugan sa propesiya. Ang karaniwang katwiran ay na ang Israel ang bayan ng Diyos sa Lumang Tipan at ang iglesya ang kumakatawan sa bayan ng Diyos sa Bagong Tipan, at na kapwa sila naliligtas sa pamamagitan ng dugo ni Cristo. Mukhang simple ito. Ngunit hindi nito napapansin na may pagkakaibang ginagawa ang Bagong Tipan sa pagitan ng mga Judio, ng mga Hentil at ng iglesya ng Diyos (1 Corinto 10:32). Sa katunayan, palaging pinagkakaiba ng Kasulatan ang mga Judio at mga Hentil, lalo na sa Roma. Ang magkakaibang grupong ito ay pinagsama sa isang bagong pagkakaisa sa iglesya, at ang iisang katawang ito ay tinatawag na "isang hiwaga," isang bagay na hindi pa naitala noon sa Kasulatan (Efeso 2:11-3:6). Ang isang tao ay nagiging Israelita sa likas na kapanganakan. Ang isang tao ay nagiging Cristiano sa bagong kapanganakan. Ang Israel ay may pagkasaserdote. Ang iglesya ay isang pagkasaserdote. Ang Israel ay inihalalintulad sa isang babaing mapangalunya na hiniwalayan ng kanyang asawang si Jehova (Isaia 50:1; Jeremias 3:1, 20). Gayunman, ipinangako sa kanya ang panunumbalik sa hinaharap (Hosea 1:9-11; Roma 9:26-27; 11:11-27). Ang iglesya ay isang malinis na birhen na ipinagkasundo kay Cristo at malapit nang ikasal pagkatapos ng rapture (2 Corinto 11:2; Apocalipsis 19:1-9). Ang Israel

ay itinalaga sa isang makalupang kaharian (Ezekiel 37:21-28). Ang iglesya ay mapapasa makalangit na Jerusalem (Apocalipsis 21:2) at walang mga pangako tungkol sa makalupang mana (Filipos 3:20). Ang Israel ay isang sangang pinutol sa paghatol. Ang iglesya ay inihugpong sa ugat bilang isang ligaw na punong olibo (Roma 11:15-27). Ngunit ang mga likas na sanga ay ibabalik pa rin.

3. **Pagkilala sa Pagkakaiba ng mga Pagkabuhay na Muli at mga Paghatol.** May ilang nagtuturo na darating si Cristo sa katapusan ng buong kasaysayan ng sanlibutan, kung kailan magkakaroon ng isang pangkalahatang pagkabuhay na muli at isang pangkalahatang paghatol sa buong sangkatauhan, mabuti man o masama. Karaniwang kasama nito ang paniniwala na sa panahong iyon malalaman ng mga tao kung sila ay mapupunta sa Langit o hindi, batay sa pagtitimbang ng kanilang mabubuti at masasamang gawa. Sinasalungat ito ng maraming talata ng Kasulatan. Una, ang kaligtasan ay itinatakdang ating pagtugon kay Cristo at sa Ebanghelyo sa buhay na ito, hindi sa isang paghatol sa hinaharap. Ang pagtitimbang ng mabubuting gawa laban sa masasama ay hindi ang daan ng kaligtasan. Ikalawa, maraming pagkabuhay na muli sa loob ng mahabang panahon, hindi iisa lamang. Ang pinakamalinaw na patunay ng magkakaibang panahon ng pagkabuhay na muli ay nasa Apocalipsis 20:4-5, kung saan ang mga martir ay binubuhay sa pasimula ng milenyo at ang masasama ay binubuhay sa katapusan nito. Ang unang binuhay upang hindi na muling mamatay ay si Cristo, ayon sa pagkakasunod-sunod ng mga pagkabuhay na muli (1 Corinto 15:23). Hindi nagtagal pagkatapos nito, may iba pang mga banal na binuhay (Mateo 27:52-53). Ang mga banal na bumubuo sa Kasintahang Babae ni Cristo ay bubuhaying muli sa rapture. Ang "bayan ni Daniel" (ang Israel) ay bubuhaying muli sa ibang panahon (Daniel 12:1-3).

Walang iisang araw ng paghuhukom sa Kasulatan, kung paanong wala ring iisang araw ng pagkabuhay na muli. Kung minsan ay ginagamit ng Kasulatan ang salitang "araw," gaya ng "araw ng Panginoon," upang tukuyin ang isang mahabang panahon. Iba-iba ang mga paghatol ng Diyos ayon sa layunin, sa mga taong hahatulan at sa panahon. May hindi bababa sa limang paghatol sa hinaharap na binabanggit sa Kasulatan. (1) Ang Hukuman ni Cristo ay mangyayari pagkatapos ng rapture at susuriin nito ang buhay at mga gawa ng mga mananampalataya na itinayo sa saligang si Cristo (2 Corinto 5:10; 1 Corinto 3:11-15). (2) Ang Paghatol sa Dakilang Puting Trono ay tungkol lamang sa mga hindi ligtas at sa kanilang mga kasalanan (Apocalipsis 20:11-15). (3) Ang paghatol sa mga nahulog na anghel ay tila mangyayari sa parehong panahon (Judas 6; Apocalipsis 20:10). (4) Ang paghatol sa bansang Israel ay mangyayari bago magsimula ang kaharian sa milenyo (Ezekiel 20:33-44; Zacarias 13:8-9; 14:4). (5) Ang paghatol sa mga Hentil, o mga bansang pagano, ay sasaklaw sa mga nakaligtas sa Kapighatian at tungkol sa kanilang pakikitungo sa bayan ng Diyos, lalo na sa mga ligtas ng Israel (Joel 3:11-16; Mateo 25:31-46).

4. **Mga Pananaw Tungkol sa Milenyo.** May tatlong pangunahing paniniwala tungkol sa isang darating at makalupang kaharian ni Cristo.
 - a. Ang *Premilenyal* ay nangangahulugang "bago ang milenyo." Itinuturo ng mga naninindigan sa pananaw na ito na babalik si Cristo sa lupa upang parusahan ang Kanyang mga kaaway at itatag dito ang kaharian ng Mesiya. Ang anim na ulit na pagbanggit sa 1000 taon (Apocalipsis 20:2-7) ay inuunawa bilang literal na matutupad, gayundin ang mga pangako ng Lumang Tipan tungkol sa darating na kapayapaan, kasaganaan at pangkalahatang pagkakilala sa Panginoon. Ang Panginoon lamang, sa isang personal, nakikita at

makapangyarihang pagpapakita ng Kanyang sarili, ang makagagawa ng gawaing gawing ang lupa ay "mapuno ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Panginoon, gaya ng tubig na tumatakip sa dagat" (Habakuk 2:14). Ito ang pananaw ng unang iglesya.

- b. Ang *Postmilenyal* ay nangangahulugang "pagkatapos ng milenyo." Naniniwala ang mga postmilenyalista na darating si Cristo pagkatapos magtagumpay ang Ebanghelyo sa buong sanlibutan at magdala ng kapayapaan, kasaganaan at espirituwal na kaluwalhatian. Ginagawang "espirituwal" ang milenyo at itinuturing itong katawagan para sa isang di-tiyak na haba ng panahon kung kailan espirituwal na naghahari si Cristo sa puso ng Kanyang bayan bago ang Kanyang ikalawang pagdating. Ang iglesya ang Israel ng bagong tipan. Itinuturing na ang sanlibutan ay palaging bumubuti, unti-unting nahihikayat sa pananampalataya. Gaya ng sinabi ng isang nangungunang tagapagtaguyod nito, si L. Boettner: "Ang postmilenyalismo ay ang pananaw tungkol sa mga huling bagay na naniniwalang ang kaharian ng Diyos ay lumalawak ngayon sa sanlibutan sa pamamagitan ng pangangaral ng Ebanghelyo at ng nagliligtas na gawa ng Espiritu Santo sa puso ng bawat tao, na sa bandang huli ay magiging Cristiano ang sanlibutan, at saka magaganap ang pagbabalik ni Cristo."⁸ Susundan din ito ng isang pangkalahatang pagkabuhay na muli at pangkalahatang paghatol. Hindi na kailangang sabihin pa na kakaunti na ang sumusunod sa pananaw na ito ngayon, sapagkat malinaw itong sinasalungat ng mga kalagayan sa kasaysayan. Ang mga may ganitong pananaw, na karamihan ay mga liberal, ay lumipat na sa amilenyalismo o tuluyan nang tinalikuran ang anumang paniniwala na mapagkakatiwalaan ang Kasulatan.
- c. Ang *Amilenyal* ay nangangahulugang "walang milenyo," o walang literal at makalupang paghahari ni Cristo. Lumitaw ang pananaw na ito sa iglesya noong panahon ni Augustine, noong Ikaapat at Ikalimang siglo. Ito ang naging nangingibabaw na pananaw sa iglesyang Romano Katoliko at pinanghahawakan ngayon ng maraming denominasyong Protestante. Ang katuparan ng propesiya tungkol sa milenyo ay itinuturing na espirituwal na paghahari ni Cristo sa puso ng mga mananampalataya sa lupa sa pagitan ng Kanyang pagkabuhay na muli at ng Kanyang ikalawang pagdating. Ang 1000 taon ay ginagawang "espirituwal" at itinuturing na isang di-tiyak na haba ng panahon. Ayon sa Mateo 12:29, iniisip nila na si Satanas ay nakagapos sa lupa sa kanyang kakayahang manlinlang at hadlangan ang paglaganap ng Ebanghelyo. Walang paliwanag ang mga amilenyalista para sa mga mahirap na talatang gaya ng 2 Timoteo 2:26; Santiago 4:7; 1 Pedro 5:9; at Apocalipsis 2:10. Hindi rin nila naipaliliwanag ang gawain ng mga demonyo na walang ipinakikitang anumang palatandaan ng pagkakagapos kay Satanas ayon sa kahulugan ng Apocalipsis 20:1-3. Ang mga talatang gaya ng Isaia 11:6-9, tungkol sa isang panahong payapa at maligaya, ay matutupad lamang daw sa bagong lupa. Babalik si Cristo sa kaluwalhatian, nang walang naunang rapture ng mga mananampalataya, upang buhaying muli ang mga patay at isagawa ang isang pangkalahatang paghatol bago pumasok sa walang hanggang kalagayan. Ang kaharian ng Diyos ay lumalawak ngayon sa sanlibutan sa pamamagitan ng pangangaral ng Ebanghelyo. Itinatangi ng amilenyalista ang anumang hinaharap ng Israel bilang isang bansa. Ang mga pangako sa kanya tungkol sa isang ginintuang panahon ay ginagawang "espirituwal" at iniuukol sa iglesya ngayon. Gayunman, ang mga ipinangakong paghatol ay iniinwan sa kanya bilang literal na matutupad.
5. **Mga Pananaw Tungkol sa Kapighatian** ay umiikot sa tanong kung kailan darating si Cristo kaugnay ng panahon ng pandaigdigang kaguluhan na inihula sa mga talatang gaya ng Mateo 24:3-30; Apocalipsis 7:14; at Daniel 12:1.

- a. Naniniwala ang mga naninindigan sa *Bago ang Kapighatian (Pre-Tribulation)* na darating si Cristo para sa iglesia bago ang panahon ng kapighatian. Ang Kasintahang Babae, na dadalhin sa itaas gaya ni Enoc at ilalayo sa paghatol gaya ni Noe, ay iingatan mula sa poot ng Diyos na darating sa isang sanlibutang tumatanggi kay Cristo. Naniniwala sila na may pagkakaiba sa Bagong Tipan sa pagitan ng pagdating ni Cristo para sa *Kanyang mga banal* at ng pagdating ni Cristo kasama ang *Kanyang mga banal*. Ang dalawang yugtong ito ang nakapaligid sa pitong taong panahon ng Kapighatian, na siyang huling linggo sa propesiya ni Daniel tungkol sa Pitumpung Linggo (9:25-27). Ang Pangaral sa Bundok ng mga Olibo sa Mateo 24:1-30, na tumutukoy sa panahong kaagad bago ang ikalawang pagdating ni Cristo, ay nagsasalita tungkol sa "kasuklam-suklam na paninira," sa mga nasa "Judea" at sa pagtakas sa araw ng "Sabbath." Ang konteksto ay tumutukoy sa mga Judiong mananampalataya, hindi sa iglesia. Ang mga kabanata 4 hanggang 18 ng Apocalipsis ay sumasaklaw sa parehong panahon at hindi binabanggit ang iglesia sa pangalan. Marami ang pagtukoy sa mga mananampalataya sa mga katawagang angkop sa Israel, hindi sa iglesia (ihambing ang kabanata 7). Kaya hindi makikita ang iglesia sa lupa sa panahong ito.
- b. Naniniwala ang mga naninindigan sa *Kalagitnaan ng Kapighatian (Mid-Tribulation)* na darating si Cristo sa pagtunog ng ikapitong trumpeta sa Apocalipsis 11, sa katapusan ng unang 3¹/₂ taon, o sa kalagitnaan, ng ikapitumpung linggo ni Daniel. Karamihan sa mga katwiran nito ay sumusunod sa mga katwiran ng pananaw na pagkatapos ng kapighatian (tingnan sa ibaba). Ang panahon ng pagdating ni Cristo ay iniuugnay sa pagtutumbas ng "huling trumpeta" sa 1 Corinto 15:52 sa Apocalipsis 11:15 at 1 Tesalonica 4:16.
- c. Naniniwala ang mga naninindigan sa *Pagkatapos ng Kapighatian (Post-Tribulation)* na babalik si Cristo pagkatapos ng Kapighatian. May ilang bersiyon ang pananaw na ito at walang iisang malinaw na sistema. Sa pangkalahatan, ginagamit ang mga sumusunod na katwiran: (1) ang iglesia ay palaging nagkaroon ng kapighatian, kaya bakit magiging iba ito? (walang pagkakaibang ginagawa sa pagitan ng pangkalahatang kapighatian at ng Malaking Kapighatian); (2) bago ang pananaw na bago ang kapighatian, na lumitaw lamang noong ika-19 na siglo; (3) itinatanggi na maaaring dumating si Cristo anumang sandali; (4) ang lahat ng patay ay bubuhaying muli lamang sa ikalawang pagdating ni Cristo, hindi bago nito, at mangyayari ito sa iisang araw; (5) hindi tahasang pinagkakaiba ng Kasulatan ang pagdating ni Cristo para sa at ang pagdating Niya kasama ang *Kanyang mga banal*. Marami sa mga naniniwala sa pagkatapos ng kapighatian ay amilenyalista rin.
- d. Ang mga naninindigan sa *Bahagyang Rapture (Partial Rapture)*, na gumagamit ng mga talatang gaya ng Lucas 21:36 at Hebreo 9:28 bilang patunay, ay naniniwala na ang mga mananampalataya lamang na nagbabantay at naghihintay kay Cristo ang dadalhin sa itaas sa rapture. Kaya ang bahagi ng katawan ay maiiwan sa lupa habang ang iba ay nasa Langit. Layunin ng pananaw na ito na himukin ang banal na pamumuhay at ang nagbabantay sa pagbabalik ni Cristo, ngunit may kahinaan ito sapagkat itinatanggi nito ang pagkakaisa ng katawan ni Cristo na itinuturo sa 1 Corinto 12:12-13 at Efeso 5:30.

Balangkas ng Ebanghelyo

Interesado ba sila?

1. ANG ALOK AY IBINIGAY

BUHAY NA WALANG HANGGAN AT SAGANA Juan 10:10b; Juan 5:24

PAG-IBIG NG DIYOS Juan 3:16; Roma 5:8

PERSONAL NA PATOTOO

Nadarama Ba Nila ang Kanilang Pangangailangan?

2. ANG ALOK AY KAILANGAN

ANO ANG KASALANAN? Roma 3:23; Isaias 53:6

KAMATAYAN BILANG BUNGA (PAGKAHIWALAY) Roma 6:23; Apocalipsis 20:14-15

KAILANGANG MAGSISI Mga Gawa 3:19; Isaias 55:7

Nauunawaan Ba Nila?

3. ANG ALOK AY MAKATARUNGAN

ANG PAGKAMATAY NI CRISTO BILANG KAHALILI AT ANG KANYANG PAGKABUHAY NA MULI

1 Pedro 2:24; 3:18

ANG DIYOS NA NAGING TAO 1 Timoteo 2:5; Juan 1:1, 14

BIYAYA, HINDI GAWA (ISANG KALOOB) Efeso 2:8-9; Tito 3:5

Handa Ba Silang Hayaang Maghari si Jesus sa Kanila?

4. ANG ALOK AY DAPAT TANGGAPIN

UNAWAIN ANG NILALAMAN NG EBANGHELYO 1 Juan 5:11-12; 2 Corinto 15:3-4

MAGTIWALA, TANGGAPIN SI CRISTO Apocalipsis 3:20; Juan 1:12

PASAKOP SA PANGINOON AT TAGAPAGLIGTAS Roma 10:9-10; Filipos 2:10-11

Nauunawaan Ba Nila ang Bunga ng Pagtanggì sa Ebanghelyo?

5. ANG ALOK AY TINANGGIHAN

BABALA SA MGA TUMATANGGI Juan 3:36; 2 Tesalonica 1:8-9

Mga Tala

1. *Can I Trust My Bible* (Chicago: Moody Press, 1963), p. 132.
2. *The Bible and Archaeology* (New York: Harper and Brothers, 1940), p. 289.
3. *The New Testament Documents: Are They Reliable?* (Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1964), p. 16f.
4. *Rivers in the Desert* (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1959), p. 31.
5. *Archaeology and the Religion of Israel* (Baltimore: John Hopkins Press, 1942), p. 176.
6. "How to Know the Will of God" (Colorado Springs: NavPress, 1976), p. 10.
7. *The Knowledge of the Holy* (San Francisco: Harper and Row, 1961), p. 110.
8. "There's a Way Back to God" (Kansas City, Kan.: Walterick Publishers, 1967), p. 19.

Inilathala nang may pahintulot ni O. J. (Jean) Gibson. Ang karapatang-ari ay hawak ng Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Published by permission of O. J. (Jean) Gibson. Copyright is held by Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwathatian.